

VÝROČNÍ ZPRÁVA O ČINNOSTI AKADEMIE KLASICKÉ HUDBY, z. ú. za rok 2024

Akademie klasické hudby, z.ú. (dále jako „Akademie“, „Ústav“ nebo „Společnost“) za účetní období začínající 1. 1. 2024 a končící 31. 12. 2024 (dále jako „Účetní období“)

Obchodní firma: Akademie klasické hudby, z.ú.

Akademie klasické hudby, z. ú., Maiselova 25/4, Praha 1, PSČ 110 00

E-mail: info@akademieklasickehudby.cz, T: +420 775 495 495, www.akademieklasickehudby.cz

Sídlo: Maiselova 25/4, PSČ: 110 00 Praha

Identifikační číslo: 267 25 347

Právní forma: ústav

Zapsaná: v rejstříku ústavů u Městského soudu v Praze, SP. zn. U 527

Orgány Akademie:

Ředitel:

Robert Kolář, narozen 15. 5. 1959 Petřikov 100, Ostružná, PSČ 788 25, den vzniku funkce: 1. 1. 2017

Správní rada:

Jan Štěrbá, narozen 19. 8. 1974

U Strouhy 217/31, Miškovice, 196 00 Praha 9

Luboš Veselý, narozen 15. 11. 1977

Zemědělská 1576/10, Dejvice, 160 00 Praha 6

Pavel Šafář, narozen 8. 5. 1970

Jeřabinová 293/1, Motol, 150 00 Praha 5

Struktura řízení Akademie:

Akademie byla v Účetním období řízena ředitelem, který je statutárním orgánem Akademie, Akademii řídí a jedná jejím jménem.

Akademie klasické hudby, z. ú.

Vznikla v roce 2002 s cílem propagovat a popularizovat české hudební umění v České republice i v zahraničí. Její náplní je šíření kulturních hodnot, podpora cestovního ruchu a rozvoj kultury ve všech jejích oblastech. V neposlední řadě se zaměřuje také na podporu mladých umělců, začínajících hudebníků a mládeže se zájmem o kulturu.

Od roku 2008 je pořadatelem mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha, který si tak jako celá Akademie klasické hudby vytkl za cíl pečovat společně s partnery a mecenáši o umělecký odkaz českého génia a světově proslulého skladatele Antonína Dvořáka. Svým formátem úspěšně naplňuje ambici zařadit se mezi významné evropské festivaly, na kterých vystupují přední osobnosti světové i tuzemské hudební scény. V přímých i širších souvislostech je programově bytostně napojen na dílo Antonína Dvořáka. Již několik let také festival dává možnost vyniknout mladým talentovaným umělcům do 30 let, do roku 2020 se tak dělo v rámci velkého debutového Dne D, v roce 2021 vznikla celá nová řada s názvem Pro budoucnost, která dává jak ve Dvořákově síni Rudolfiny, tak na dalších festivalových pódii prostor nejen nastupující interpretační generaci, ale i současným autorům, kterým v režimu objednávky nových kompozic umožňuje představit svou tvorbu v kontextu osvědčených kompozičních hodnot světových skladatelů. V roce 2022 pak byla uvedena v život další programová řada, symbolicky umístěná do prostor bytostně spojených se sídlem hlavního mecenáše festivalu Karel Komárek Family Foundation, tedy budovou na pražské Bořislavce. Koncerty řady „Dvořákova Praha na Bořislavce“ se konají ve foyeru této budovy, který od roku 2024 nese název „Artium“, symbolicky spojující různé druhy umění napříč žánry. Takže vedle celoročního kulturního programu, který sestává z koncertů napříč hudebními žánry a výstav výtvarného umění včetně umění digitálního, jsou během MHF Dvořákova Praha organizovány koncerty pro skutečně nejmladší interprety, jejichž umělecká dráha se teprve začíná rozvíjet, ale zároveň již v oboru interpretace klasické hudby dosáhli pozoruhodných výsledků. To dokumentují ceny z mnoha mezinárodních i národních interpretačních soutěží, včetně Akademií klasické hudby spolupořádané soutěže Concertino Praga. Zároveň v tomto ohledu spolupracuje AKH i se stipendijním programem KKFF, jehož stipendisté dostávají pravidelné příležitosti prezentovat své dovednosti právě v rámci tohoto cyklu. Spojením cyklů Pro budoucnost a Dvořákova Praha na Bořislavce tak vzniká jedna z nejkoncentrovanějších a nejsystematičtější orientovaných koncertních platforem pro mladé interpretační umění v rámci festivalů obdobného formátu v ČR, která se dostává do přímé kvalitativní konfrontace s dalším festivalovým programem, jenž se z hlediska prezentace umělců orientuje na absolutní interpretační světovou špičku.

Od roku 2009 vyhlašuje Akademie klasické hudby Cenu Antonína Dvořáka, kterou prostřednictvím Rady akademiků oceňuje tuzemské i světové osobnosti, jež se svým celoživotním dílem nebo mimořádným uměleckým počinem významnou měrou zasloužily o propagaci a popularizaci české klasické hudby v České republice i v zahraničí. Držiteli ocenění jsou Josef Suk, Ivan Moravec, Jiří Kout, Ludmila Dvořáková, Jiří Kylián, Jiří Bělohlávek, Yo-Yo Ma, Richard Novák, Ivan Klánský, Česká filharmonie, Gabriela Beňačková, Jakub Hrůša, Sir András Schiff, Pražský filharmonický sbor a Panochovo kvarteto. Pro rok 2024 je navrhován na tuto cenu australský divadelní režisér Barrie Kosky, který spolupracuje s nejprestižnějšími operními domy a festivaly po celém světě a na jehož kontě nalezneme několikrát inscenování Dvořákovy Rusalky nebo Janáčkových oper Příhody Lišky Bystroušky a Káti Kabanové.

V roce 2016 AKH poprvé uspořádala mezinárodní čtyřdenní konferenci s názvem Cultural Leadership Summit: Prague. Cílem konference bylo nabídnout manažerům v oblasti kultury návody a inspiraci v klíčových oblastech, jako jsou ekonomika uměleckého provozu, fundraising, crowdfunding, strategické a umělecké plánování, marketing a práce s publikem. Dalším z cílů bylo vytvoření každoroční platformy pro setkávání manažerů a navázání dialogu v oblasti kultury a výměny zkušeností. Hlavním lektorem a zaštiťující osobností po odborné stránce byl bývalý dlouholetý prezident Kennedy Centra v USA Michael M. Kaiser, předseda správní rady DeVos Institutu.

V roce 2019 oznámila další rozšíření svých aktivit především se zaměřením na vzdělávání a rozvoj mladých talentovaných umělců. Od roku 2020 se Akademie klasické hudby stala spolupořadatelem prestižní soutěže Concertino Praga. Že to byl krok správným směrem, dokazují i jména laureátů posledních ročníků, které se již konaly ve společné gesci Akademie klasické hudby a Českého rozhlasu. Asi nejvýraznějšími osobnostmi, které se staly laureáty ročníků 2020–2023, jsou houslista Daniel Matejčka a klavírista Jan Schulmeister, kteří od svého úspěchu v Concertino Praga zaznamenali několik dalších mezinárodních úspěchů v podobě cen z velkých mezinárodních soutěží, vystoupení na prestižních pódii a CD nahrávkách (Matejčka natočil 6 sólových sonát E. Ysaÿe pro firmu Supraphon, Schulmeister se stal jako jediný Evropan laureátem Van Cliburnovy soutěže v USA).

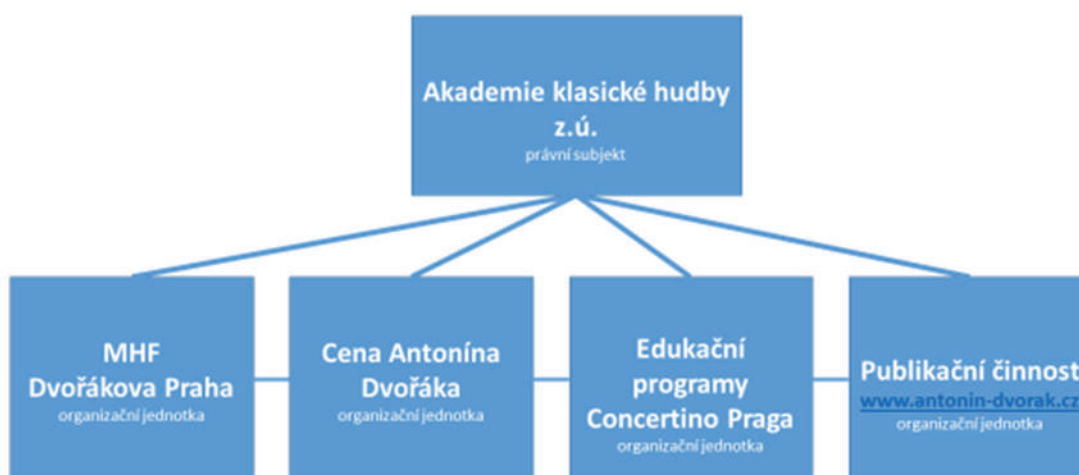
V rámci vydavatelské činnosti vychází pod hlavičkou Akademie klasické hudby od roku 2018 magazín, bylo vydáno několik hudebních nosičů a kniha pamětí vnuka skladatele Antonína Dvořáka nazvaná Vyznání v F dur. V roce 2021 pak ve vydavatelské činnosti pokračovala vydáním knihy muzikologa Ondřeje Šupky Než nás rozdělí oceán: Koncertní turné „na rozloučenou“ Antonína Dvořáka. Roky 2021 a 2022 proběhly ve znamení iniciace a zásadní finanční podpory rozsáhlého nahrávacího projektu, kdy po úspěchu klavírního maratonu souborného provedení díla pro sólový klavír Antonína Dvořáka byla po více než 50 letech (poslední nahrávka české produkce byla záznam v interpretaci Radoslava Kvapila z počátku 70. let 20. století) realizována nahrávka souborného Dvořákova díla v interpretaci Ivo Kahánka. Tu vydala firma Supraphon za 50% finanční podpory AKH/KKFF a doplnila ji i speciální edice ve formě vinylového LP provázeného grafickým listem vypočtením Antonína Dvořáka na základě soutěže mezi žáky výtvarných oddělení Základních uměleckých škol. V roce 2023 byly dokončeny práce na převedení webu www.antonin-dvorak.cz do portfolio činností AKH, a to ve spolupráci s jejím původním autorem, muzikologem Ondřejem Šupkou, který i nadále v rámci Akademie klasické hudby působí společně s Davidem Beveridgem v roli programového poradce. Web byl technologicky modernizován, nově graficky uspořádán a skýtá potenciál pro své další systematické obsahové rozšiřování.

Organizační struktura Akademie klasické hudby z. ú. v roce 2024

- MHF Ředitelem AKH a statutárním zástupcem i nadále zůstává Ing. Robert Kolář.
- Mgr. Jan Simon pokračuje ve výkonu funkce intendantu AKH a od 1. 1. 2021 se přesunul z pozice programového ředitele MHF Dvořákova Praha na pozici ředitele festivalu. Ředitel AKH udělil Janu Simonovi omezenou plnou moc k zastupování AKH směrem navenek i uvnitř organizace.
- Na pozici vedoucí produkce působila do 30.9.2024 Šárka Coleman. Od 1.10. 2024 zastává funkci výkonné ředitelky AKH. Na její pozici bylo vypsáno výběrové řízení.
- Na pozici vedoucí marketingu a online komunikace působila do 31.12.2024 Bc. Veronika Jandová, MSc. Na její pozici vypsala AKH výběrové řízení.
- Na pozici pracovníka back office a vedoucí Vstupenkového centra působí Michaela Krejčová.

Pro další činnosti využívá AKH služeb externích dodavatelských subjektů:

- Umělecká smluvní agenda – Jaroslav Manda
- Projektový management festivalu – Markéta Stehlíková (do 1.10.2024)
- Projektový management vzdělávacích programů – Markéta Vybíralová (od 1. 3. 2023)
- Fundraising – Mona Janovská
- On-line marketing a komunikace – Ing. Božena Vojtěchová
- PR a komunikace – MAGMA Communications
- Mzdová agenda – KKCG a. s.
- Účetnictví – Jolana Florová Corporate Services
- Právní služby – Šafář a Partners

Mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha – 17. ročník

Dvořákova Praha je největším dvořákovským projektem nejen v Praze a České republice, nýbrž i v celosvětovém měřítku. Festival je nejen oslavou hudebního génia a světově nejuznávanějšího českého skladatele Antonína Dvořáka, ale i významnou společenskou událostí. Je exkluzivní přehlídkou špičkových interpretů, dirigentů, mezinárodně respektovaných orchestrů i komorních souborů, kteří přijíždějí do Prahy vzdát hold globálně nejhranějšímu českému skladateli. V rámci festivalového programu není prováděn pouze standardní repertoár pocházející z Dvořákova pera, ale i velké množství méně frekventovaných i zapomenutých Mistrových opusů. Na festivalu zní samozřejmě i hudba dalších světových skladatelů s těžištěm v klasicko-romantickém repertoáru, uváděna jsou i díla nejvýznamnějších skladatelů 20. a 21. století včetně skladeb, které vznikají na objednávku festivalu.

Snaží se reflektovat neopominutelná hudebně kulturní výročí a souvislosti. Rok 2024 byl stejně, jako všechny roky, které končí číslicí 4, vyhlášen Rokem české hudby. Tato skutečnost byla umocněna faktem, že v roce 2024 jsme zaznamenali numericky nejdůležitější výročí 200 let, které uplynuly od narození jednoho ze základních symbolů české národní romantické hudební školy, Bedřicha Smetany, který je společně s Dvořákem vnímán jako jeden ze dvou nejvýznamnějších reprezentantů českého hudebního romantismu, spojeného v případě Smetany i s obdobím českého národního obrození. Dvořákova Praha doposavad nevěnovala Smetanovu dílu zásadní pozornost, což mohlo být dáno i historickými souvislostmi osobních vztahů mezi oběma osobnostmi. Avšak historicky neopominutelné postavení Smetanovy osobnosti nebylo možné v rámci Roku české hudby zcela jistě ignorovat. S přihlédnutím k výše zmíněným skutečnostem však dramaturgie festivalu vnímala Rok české hudby jako oslavu všeho, co dějiny české hudby utvářelo. Zprvce existuje celá řada dalších českých autorů, jejichž životopisná data obsahují „magickou čtyřku“ (samozřejmě Dvořák, dále Suk, Janáček, Tomášek, Schulhoff a další). Dále české hudební dějiny utvářely i osobnosti, v jejichž datech ona čtyřka absentuje, a existuje celá řada autorů, jimž se dostalo většího a dřívějšího uznání v zahraničí. A to zdaleka neplatí jen o autorech barokních a raného klasicismu, ale i skladatelích 20. století. České hudební dějiny dále utvářely události, které se zásadním způsobem zapsaly do českých hudebních dějin. Festival Dvořákova Praha a jeho program si kladl za úkol průřezovým způsobem všechny tyto aspekty v dramaturgii zohlednit, aby oslava Roku české hudby byla skutečně důstojnou oslavou toho, co pro naši společnost na poli hudebního umění bylo zanecháno a je i nově vytvářeno. A to se netýká jen autorů, ale i interpretů.

Pokud se tedy na dramaturgii podíváme tímto prizmatem, pak se v programu festivalu roku 2024 objevily níže uvedené projekty jako příspěvky k Roku české hudby:

Rezidenčním umělcem festivalu byl dirigent Jakub Hruša

Z děl českých autorů zazněly následující opusy:

Kalivoda: Symfonie č. 7 g moll

Dvořák: 6 smyčcových kvartetů,
Smyčcová serenáda
Violový a kontrabasový kvintet
Smyčcový sextet
5., 8., 9. symfonie
Karneval

Violoncellový koncert

Klavírní koncert provedený na repliku dobového nástroje v historicky poučeném provedení

Dědicové Bílé hory

Smetana: Richard III., Valdštejnův tábor, Hakon Jarl,

Suk: Fantazie pro housle a orchestr g moll

Janáček: Glagolská mše, Kantáta Amarus

Martinů: Památník Lidicím

Korngold: Mrtvé město – koncertní provedení

Sommer: Kvintet pro smyčcové kvarteto a kytaru (objednávka festivalu)

Wajsar: Koncert pro violoncello a orchestr (objednávka festivalu)

V rámci festivalového programu byl realizován i mimořádný projekt, který bytostně souvisí s českými hudebními dějinami. Jako takový nebyl rozpočtově předmětem této grantové žádosti a o podporu bylo žádáno zvlášť v rámci programu Smetana 200/Rok české hudby. Tento projekt však uvádíme pro dokreslení celkové dramaturgie festivalu:

Mahler: replika světové premiéry 7. symfonie na Výstavišti Praha
„Spojení Mahlerem“ (open air)

Gustav Mahler, rodák z Kališť u Jihlavy. A právě v roce 1904 (a následně v roce 1905) vznikalo jedno z jeho nejmonumentálnějších symfonických děl, Symfonie č. 7 e moll. Tou nejzásadnější Mahlerovou „českou“ stopou spojenou s touto symfonií se stala světová premiéra tohoto díla, která se odehrála v bytostně českých kulturních kontextech, jejichž symboliku bylo možné docenit až o mnoho desítek let později. Mistr své dílo uvedl s pomocí spojení dvou orchestrů, působících v Praze. **České filharmonie a orchestru Nového německého divadla v Praze.**

Byť nebylo možné dílo provést v původním prostoru, protože samotná budova dnes již neexistuje, ono rozhodnutí přenést koncert do míst, kde dílo poprvé zaznělo, tedy na pražské Výstaviště, bylo deklarací úcty k našim společným kulturním a hudebním dějinám se snahou zapojit do celkového vyznění díla i příslušný genius loci. Celá souvislost byla završena skutečností, že dirigent Jakub Hruša, pod jehož taktovkou se dílo rozeznělo, je šéfdirigentem Bamberšských symfoniků a hlavním hostujícím dirigentem České filharmonie.

V rámci 17. ročníku MHF Dvořákova Praha se uskutečnilo 28 koncertů a 15 doprovodných akcí v následujících lokalitách:

Dvořákova síň Rudolfiny – Praha
Sukova síň Rudolfiny – Praha
Anežský klášter – Praha
Betlémská kaple, Slavnostní aula ČVUT – Praha
Sál B. Martinů HAMU – Praha
Klavírní sál HAMU – Praha
Bořislavka centrum – Praha
Výstaviště Praha – prostranství před Průmyslovým palácem
Brno – Besední dům

Festivalová dramaturgie pojímá Dvořákovo dílo a historické souvislosti jeho vzniku ve velké šíři. Festival reflektuje Dvořákův tvůrčí odkaz i v rovině jeho pedagogického působení a osobní podpory nastupující hudebnické generace. Dalším cílem Dvořákovy Prahy je mimo jiné, aby světové hvězdy přijíždějící na festival podtrhly dramaturgické záměry festivalu, a ne aby se dramaturgie festivalu přizpůsobovala sezonním programovým plánům interpretů. Nástrojem k dosažení těchto obsahových cílů festivalové dramaturgie je systém promyšlených a jasně vyprofilovaných programových řad, kterými jsou **Dvořák Collection**, **Komorní řada**, **Světové orchestry**, **řada Česká filharmonie** v roli rezidenčního orchestru. Zejména pak programová řada **Pro budoucnost** a nově otevřená koncertní řada, která je též věnována mladým interpretům, s názvem **Dvořákova Praha na Bořislavce** poskytují v rámci festivalu takového formátu a významu mimořádně rozsáhlý prostor velmi mladým umělcům, kteří stojí na počátku své profesionální dráhy. Samozřejmě celému 17. ročníku festivalu dominovala programová řada **Rok české hudby**.

Festival byl realizován v úplném rozsahu s drobnými změnami účinkujících a interpretovaných skladeb. Všechny dílčí změny jsou uvedeny na konci následujícího bodu Závěrečné zprávy.

Realizované aktivity včetně změn oproti původnímu plánu

- **Páteční programová řada „Dvořák Collection“** se roku 2022 na tři roky pevně propojila s Komorní řadou a její vyvrcholení vytvořilo v roce 2024 nepřehlédnutelnou dominantu festivalu. V roce 2022 byl zahájen tříletý projekt, který pod patronací a kurátorstvím Pavel Haas Quartetu postupně uvedl kompletní provedení Dvořákových smyčcových kvartetů v tvůrčích kontextech jeho vrstevníků i následovníků. V uplynulých dvou letech se pak společně s Haasovci podíleli na naplnění programu Juilliard Quartet, Jerusalem Quartet, Belcea Quartet, Schumann Quartet, Zemlinsky Quartet, Bennewitzovo kvarteto a Sedláčkovovo kvarteto. V roce 2024 se k vyjmenovaným českým smyčcovým kvartetům přidaly další dva zahraniční prestižní kvartetní ensembly – Dover Quartet a Quartetto di Cremona. Vyvrcholením celého kvartetního projektu pak byl koncert, při kterém se na jednom pódiu v závěru večera sešli členové všech účastných kvartet roku 2024, aby vytvořili ve spolupráci s kontrabasisty Adamem Honzírkem a Petrem Riesem „ideální smyčcový orchestr“ a zahráli k počtě Antonína Dvořáka jeho smyčcovou serenádu.

- **V rámci „Komorní řady“** v podání výše zmíněných souborů zazněla díla dalších skladatelů. Na dílčích komorních koncertech spolupracovali hosté jednotlivých souborů: Karel Dohnal, Tomáš Františ, Přemysl Vojta, Petr Ries, Eldbjorg Hemsing, Lukáš Sommer, Josef Špaček, Timotheos Gavriilidis-Petrin, a Wies de Boevé
V roce 2024 měla *Komorní řada* svůj bonus, který osciloval i s řadou *Recitál*. Byl jím koncert fenomenální klavíristky Marthy Argerich, která přizvala ke spolupráci svou chráněnkyni, italskou klavíristku Sophii Pacini.
- **Rezidence našeho prvního orchestru realizovaná v řadě „České filharmonie“** pokračovala v roce 2024 ve svém zásadním statutárním postavení v rámci festivalové struktury. **V tomto roce Česká filharmonie zásadním způsobem přispěla k oslavám Roku české hudby.** Nejprve pod taktovkou Jakuba Hrůši uvedla Dvořákův Karneval, Sukovu Fantazii pro housle a orchestr se sólistkou Julií Fischer, aby v druhé polovině koncertu zazněla Janáčkova Glagolská mše ve spolupráci s Pražským filharmonickým sborem a sólisty: Corinne Winters, Bellou Adamovou, Davidem Butt Philipppem a Brindley Sherrattem. Následně spojila své síly s Bamberškými symfoniky, aby společně provedly oba orchestry již výše zmíněnou Mahlerovu 7. symfonii. Při třetím vystoupení České filharmonie byl u dirigentského pultu Ingo Metzmacher, který se ujal interpretace Památníku Lidicím Bohuslava Martinů, provedl světovou premiéru violoncellového koncertu Petra Wajsara, komponovaného na objednávku festivalu v interpretaci koncertního mistra violoncell České filharmonie Václava Petra. Druhá půle koncertu pak patřila Čajkovského 5. symfonii.
- **Řadu „Světové orchestry“** otevřeli Bamberští symfonici. V čele se svým šéfdirigentem Jakubem Hrůšou zahájili festival 6. 9. 2024 tradičním programem, tedy poctou Antonínu Dvořákovi v podobě violoncellového koncertu v interpretaci vynikajícího Juliana Steckela a Novosvětskou symfonií. Druhým programem pak Bamberští pod Hrůšovou taktovkou vzdali hold Bedřichu Smetanovi provedením jeho švédských symfonických básní, doplněných Beethovenovou Symfonií č. 5. Završením působení Bamberškých symfoniků na Dvořákově Praze 2024 bylo provedení Mahlerovy 7. symfonie na Výstavišti Praha společně s Českou filharmonií, a to opět pod Hrůšovou taktovkou.
Dalším orchestrem, který se představil v rámci tohoto cyklu, byl Luzerner Sinfonieorchester pod vedením svého šéfdirigenta Michaela Sanderlinga. Tento orchestr spojil své síly s Lukášem Vondráčkem, který uvedl Rachmaninovův Klavírní koncert č. 1. I tento orchestr vzdal hold české hudbě a Antonínu Dvořákovi provedením jeho 5. symfonie.
Završením přehlídky zahraničních těles pak bylo vystoupení Academy of St. Martin in the Fields. Tentokrát se orchestr konečně představil se svým uměleckým ředitelem, dirigentem a sólistou v jedné osobě, tedy Joshuou Bellem, aby mimo jiné uvedl Dvořákův houslový koncert, který chtěl Joshua Bell provést na festivalu v roce 2021, ale z důvodu závažného onemocnění v rodině tehdy svou účast zrušil. Natolik Bellovi záleželo právě na provedení Dvořákova koncertu v Praze v rámci Roku české hudby, že jím nahradil původně zamýšlenou symfonii Josefa Myslivečka. I tak celý orchestr v čele se svým uměleckým ředitelem složil hold české hudbě.

- Velmi důležité postavení v rámci festivalového programu měl večer, kterým festivalová dramaturgie navázala na projekty uvedené v rámci řady „**Opera in Concert**“. Jak již bylo uvedeno v úvodu, festivalová dramaturgie nenahližela na oslavy Roku české hudby pouze prizmatem letopočtů, ale spatřovala je v komplexnosti a historických souvislostech. Proto se se vedení festivalu rozhodlo vedle mimořádného Mahlerovského projektu uvést po provedení tří Dvořákových oper (Alfred 2014, Král a Uhlíř 2019, Rusalka 2022) a průřezovém operním gala českými operami v roce 2023 v rámci programové řady „Opera in Concert“ **operu „Mrtvé město“ E. W. Korngolda**. Stalo se tak v koncertním provedení Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK, dirigentem Tomášem Braunerem, Pražským filharmonickým sborem a věhlasnými sólisty: Vidou Mikneviciute (Marietta) a tenoristou Robertem Saccá (Paul). V dalších postavách je doplnili Lucie Hilscherová, Jiří Brückler, Lenka Máčiková, Michaela Zajmi a Martin Šrejma. Tato opera brněnského rodáka je napsána v němčině, je poměrně často uváděna v zahraničí, v České republice je uváděna opravdu jen zřídka (ND Brno před mnoha lety).
- Programová řada „Pro budoucnost“ dává již pátým rokem prostor nastupující interpretační generaci. Vedle „**Talent Stage**“, která je určena nejmladším interpretům (do programu zařazena už v roce 2019), přinesl festival už po páté finálový soutěžní koncert soutěže Concertino Praga v kategorii sólové hry (**nebyl předmětem grantové žádosti, uvádíme pro dokreslení dramaturgie**). Mladé sólisty doprovodil SOČR pod taktovkou Marka Prášila. Programová řada Pro budoucnost obsahovala vedle uvedení kompozic složených na objednávku festivalu (Wajsar, Sommer) debutové recitály 24letého japonského klavíristy Mao Fujity a 18letého houslisty Andrey Cicalese s klavíristou Ericem Lu. Nesporným vrcholem nejen řady Pro budoucnost, ale i završením celého festivalu pak **byl koncert České studentské filharmonie**, jejíž vedení se ujal dirigent **Ingo Metzmacher**. V první půli se v Beethovenově trojkoncertu představila hvězdná sestava v čele s violoncellistou Pablo Ferrándezem, s moldavskou houslistkou Alexandrou Conunovou a klavíristou Dmitrijem Shishkinem. Celý festival pak Česká studentská filharmonie uzavřela pod Metzmacherovou taktovkou provedením Dvořákovy 8. symfonie. Dvořákova Praha financovala z festivalového rozpočtu i letní soustředění České studentské filharmonie, která se na závěrečný koncert připravovala pod vedením Marka Ivanoviče. **Dramaturgie festivalu tak symbolicky uzavřela festivalový ročník věnovaný české hudbě angažováním mládežnického tělesa, aby vzdala hold mladé interpretační generaci.**
- I v roce 2024 navázal festival na úspěšně založenou řadu „**Dvořákova Praha na Bořislavce**“, která svým charakterem doplňuje řadu Pro budoucnost, avšak svou lokací v sídle hlavního mecenáše festivalu Nadace Karel Komárek Family Foundation zůstává samostatnou řadou, kdy výtěžek ze vstupného je věnován na podporu stipendijního nadačního fondu KKFF pro mimořádně talentované mladé umělce. Jako interpreti se představili:
 - Violoncellistka Sakura Toba s klavíristkou Naoko Sonodou, v rámci Talent Stage semifinalisté soutěže Concertino Praga 2024 Matthew Stephen Hockaday – klarinet,
 - Viktor Stocker – akordeon, Darin Lambrev – violoncello, klavíristé Semjon Yakimov, Jaroslav Skalka a Denis Stefanov a violoncellista Lukáš Mareček se svým otcem, klavíristou, Davidem Marečkem.

- **Doprovodnými programy byly**

- Výlet s koncertem **Po stopách Antonína Dvořáka – Brno**. Zde se kromě tradiční obhlídky památných míst spojených s působením Antonína Dvořáka v Brně odehrála i odborná přednáška PhDr. Jiřího Zahradky na téma Antonín Dvořák a Leoš Janáček, a hlavní koncert v Besedním domě, kde kromě ukázek z Dvořákovy a Janáčkovy sborové tvorby zazněla také kantáta Amarus, celkem zřídka uváděné Janáčkovy dílo v podání Filharmonie Brno, Českého filharmonického sboru Brno a sólisty pod taktovkou Roberta Kružíka.
- Rodinný den – téma „Rok české hudby“. Nejprve proběhlo v Anežském klášteře divadelní představení s motivy Dvořákovy opery Čert a Káča, aby tvůrčí dílničky pro nejmenší pracovaly s tématem Smetanovy Prodané nevěsty. Celý den uzavřel pořad Plzeňské filharmonie „Dvořák učitel“, který navazoval na dva předchozí ročníky s pořady Dvořák cestovatel a Dvořák hostitel.
- Mistrovské kurzy sólové hry– Henrik Wiese – flétna, Wies de Boevé – kontrabas a Paul Lewis – klavír.
- Čtyřdenní Masterclass komorní hudby pod vedením členů Vídeňských filharmoniků, prof. Milana Šeteny, prof. Martina Kubika a Edisona Pashka, kteří vedli Sukovo kvarteto a Kukal kvartet při studiu Dvořákových smyčcových kvartetů č. 10., č. 14 a Schulhoffův Smyčcový sextet. Kurzy uzavřel veřejný koncert účastníků kurzů v Galerii Hudební a taneční fakulty AMU na Malostranském náměstí.
- Aftertalks – 4 rozhovory po potlesku – vedené moderátorem Jiřím Vejvodou

Program festivalu chronologicky:**PO STOPÁCH ANTONÍNA DVOŘÁKA / *On the Trail of Dvořák*****31/8****sobota / Saturday****12.00 / 12:00 pm****Brno, Kostel. sv. Tomáše / *Church of St. Thomas*****ONDŘEJ MŮČKA varhany / *organ*****Antonín Dvořák****Preludium a Fuga D dur, B. 302 / *Prelude and Fugue in D Major, B. 302*****16.30 / 4:30 pm****Brno, Besední dům****FILHARMONIE BRNO / *Brno Philharmonic*****ROBERT KRUŽÍK dirigent / *conductor*****ČESKÝ FILHARMONICKÝ SBOR BRNO / *Czech Philharmonic Choir of Brno*****JOEL HÁNA sbormistr / *choirmaster*****PAVLÍNA ŠVESTKOVÁ soprán / *soprano***

JAROSLAV BŘEZINA tenor
ROMAN HOZA baryton / *baritone*
MIRIAM ZUZIÁKOVÁ klavír / *piano*
KENTO SATSUMA klavír / *piano*

Antonín Dvořák

Tři mužské sbory na slova slovenských lidových písní, op. 43, B. 76

1. Žal
2. Divná voda
3. Děvče v háji

Antonín Dvořák

Holoubek op. 110, B. 198

Leoš Janáček

Čtveřice mužských sborů, JW IV/17

Výhrůžka
Ó, láske
Ach vojna, vojna
Krásné oči tvé

Leoš Janáček

Amarus, kantáta pro sóla, smíšený sbor a orchestr na báseň Jaroslava Vrchlického, JW III/6

SVĚTOVÉ ORCHESTRY / World-Class Orchestras

6/9

pátek / *Friday*

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / *Dvořák Hall*

BAMBERGER SYMPHONIKER

JAKUB HRŮŠA dirigent / *conductor*

JULIAN STECKEL violoncello / *cello*

Antonín Dvořák

Koncert pro violoncello a orchestr h moll, op. 104, B. 191

Concerto for Cello and Orchestra in B Minor, Op. 104, B. 191

I. Allegro

II. Adagio ma non troppo

III. Finale. Allegro moderato

Antonín Dvořák

Symfonie č. 9 e moll, op. 95, B. 178, „Z Nového světa“

Symphony No. 9 in E Minor, Op. 95, B. 178, “From the New World”

I. Adagio. Allegro molto

II. Largo

III. Molto vivace

IV. Allegro con fuoco

zahajovací koncert / opening concert

ROK ČESKÉ HUDBY / The Year of Czech Music

ČESKÁ FILHARMONIE / Czech Philharmonic

7/9

sobota / Saturday

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / Dvořák Hall

ČESKÁ FILHARMONIE / Czech Philharmonic

JAKUB HRŮŠA dirigent/ conductor

JULIA FISCHER housle / violin

PRAŽSKÝ FILHARMONICKÝ SBOR / Prague Philharmonic Choir

LUKÁŠ VASILEK sbormistr / choirmaster

CORINNE WINTERS soprán / soprano

BELLA ADAMOVA alt / alto

DAVID BUTT PHILIP tenor

BRINDLEY SHERRATT bas / bass

CHRISTIAN SCHMITT varhany / organ

Antonín Dvořák

Karneval, op. 92, B. 169

Carnival, Op. 92, B. 169

Josef Suk

Fantasie g moll pro housle a orchestr, op. 24

Fantasy for Violin and Orchestra in G Minor, Op. 24

Leoš Janáček

Glagolská mše

Glagolitic Mass

PRO BUDOUCNOST / For the Future
DOPROVODNÝ PROGRAM / Accompanying Programme

Rodinný den

08/9

neděle / Sunday

10.00 / 10 am

Anežský klášter / St. Agnes Convent

DOCELA VELKÉ DIVADLO /
(Čert a Káča)

TVŮRČÍ DÍLNY / Creative Workshops
(Prodaná nevěsta)

08/9

neděle / Sunday

17.00 / 5 pm

Betlémská kaple – aula ČVUT / Bethlehem Chapel – CTU Hall

PLZEŇSKÁ FILHARMONIE / Pilsen Philharmonic
CHUHEI IWASAKI dirigent / conductor
SVATOPLUK SCHULLER, ZBYNĚK FRIC herci / actors

Martin Pášma, Tomáš Ille
Dvořák učitel / Dvořák as a Teacher

DVOŘÁK COLLECTION
KOMORNÍ ŘADA / Chamber Series

8/9

neděle / Sunday

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / Dvořák Hall

PAVEL HAAS QUARTET
Veronika Jarůšková housle / violin
Marek Zwiebel housle / violin
Šimon Truszka viola
Peter Jarůšek violoncello / cello

KAREL DOHNAL klarinet / clarinet
TOMÁŠ FRANTIŠ fagot / bassoon
PŘEMYSL VOJTA lesní roh / French horn
PETR RIES kontrabas / double bass

Antonín Dvořák
Cypřiše, B. 152
Cypresses, B. 152

Franz Schubert
Oktet F dur, D. 803
Octet in F Major, D. 803

ROK ČESKÉ HUDBY / The Year of Czech Music
SVĚTOVÉ ORCHESTRY / World-Class Orchestras

9/9

pondělí / *Monday*
20.00 / 8 pm

Rudolfinum
Dvořákova síň / *Dvořák Hall*

BAMBERGER SYMPHONIKER
JAKUB HRŮŠA dirigent / *conductor*

Bedřich Smetana
Richard III., op. 11
Richard III, Op. 11
Valdštýnův tábor, op. 14
Wallenstein's Camp, Op. 14
Hakon Jarl, op. 16
Hakon Jarl, Op. 16

Ludwig van Beethoven
Symfonie č. 5 c moll, op. 67, „Osudová“
Symphony No. 5 in C Minor, Op. 67

DVOŘÁKOVA PRAHA NA BOŘISLAVCE
Soirée at the Bořislavka Centre

10/9

úterý / *Tuesday*
18.00 / 6 pm
Bořislavka Centrum

SAKURA TOBA violoncello / *cello*
NAOKO SONODA klavír / *piano*

Robert Schumann
Fantastické kusy, op. 73
Fantasiestücke, Op. 73

Toshiro Mayuzumi
Bunraku

Johannes Brahms
Sonáta pro violoncello a klavír č. 1 e moll, op. 38
Sonata No. 1 in E Minor, Op. 38

ROK ČESKÉ HUDBY / The Year of Czech Music
OPERA IN CONCERT

10/9
úterý / Tuesday
19.00 / 7 pm

Rudolfinum
Dvořákova síň / Dvořák Hall

SYMFONICKÝ ORCHESTR HL. M. PRAHY FOK / Prague Symphony Orchestra
TOMÁŠ BRAUNER dirigent / *conductor*
PRAŽSKÝ FILHARMONICKÝ SBOR *Prague Philharmonic Choir*
LUKÁŠ KOZUBÍK sbormistr / *choirmaster*
DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR ČESKÉHO ROZHLASU / Czech Radio Children's Choir
VĚRA HRDINKOVÁ sbormistryně / *choirmaster*
ROBERTO SACCÀ tenor (*Paul*)
VIDA MIKNEVIČIŮTĚ soprán / *soprano (Marietta)*
JIRÍ BRÜCKLER baryton / *baritone (Frank, Fritz)*
LUCIE HILSCHEROVÁ mezzosoprán / *mezzosoprano (Brigitta)*
LENKA MÁČIKOVÁ soprán / *soprano (Juliette)*
MICHAELA ZAJMÍ soprán / *soprano (Lucienne)*
DANIEL MATOUŠEK tenor (*Gaston, Victorin*)
MARTIN ŠREJMA tenor (*Graf Albert*)

Erich Wolfgang Korngold
Mrtvé město
Die tote Stadt

ROK ČESKÉ HUDBY / The Year of Czech Music

11/9
středa / Wednesday
20.15 / 8.15 pm

Výstaviště Praha / Prague Exhibition Grounds

ČESKÁ FILHARMONIE
BAMBERGER SYMPHONIKER

JAKUB HRŮŠA dirigent / *conductor*

Gustav Mahler

Symfonie č. 7

Symphony No. 7

DVOŘÁKOVA PRAHA NA BOŘISLAVCE

Soirée at the Bořislavka Centre

12/9

čtvrtek / *Thursday*

18.00 / 6 pm

Bořislavka Centrum

Talent Stage soutěže Concertino Praga 2024/ *Talent Stage of the 2024 Concertino Praga competition*

ROK ČESKÉ HUDBY / The Year of Czech Music

DVOŘÁK COLLECTION

KOMORNÍ ŘADA / Chamber Series

12/9

čtvrtek / *Thursday*

20.00 / 8 pm

Anežský klášter / *St Agnes Convent*

ZEMLINSKÉHO KVARTETO / *Zemlinsky Quartet*

František Souček housle / *violin, viola*

Petr Střížek housle / *violin*

Petr Holman viola

Vladimír Fortin violoncello / *cello*

ELDBJØRG HEMSING housle / *violin*

Antonín Dvořák

Smyčcový kvartet č. 3 D dur, B. 18

String Quartet No. 3 in D Major, B. 18

Leoš Janáček

Mládí, suita pro dechový sextet (úprava pro smyčcové kvarteto Kryštof Mařatka)

Youth, suite for wind sextet (arr. for string quartet by Kryštof Mařatka)

Antonín Dvořák

Smyčcový kvintet č. 1 a moll, op. 1, B. 7

String Quintet No. 1 in A Minor, Op. 1, B. 7

PRO BUDOUCNOST / For the Future

DOPROVODNÝ PROGRAM / *Accompanying Programme*

13/9

pátek / *Friday*

10.00 / *10 am*

Akademie múzických umění v Praze / *The Academy of Performing Arts in Prague*
Sál Martinů/ *Martinů Hall*

PAUL LEWIS – klavír/ *piano*

MASTERCLASS

PRO BUDOUCNOST / For the Future

DOPROVODNÝ PROGRAM / *Accompanying Programme*

13/9

pátek / *Friday*

10.00 / *10 am*

Akademie múzických umění v Praze / *The Academy of Performing Arts in Prague*
Malý klavírní sál / *Small Piano Hall*

HENRIK WIESE – flétna / *flute*

MASTERCLASS

RECITÁL

13/9

pátek / *Friday*

20.00 / *8 pm*

Rudolfinum

Dvořákova síň / *Dvořák Hall*

MAO FUJITA klavír / *piano*

Wolfgang Amadeus Mozart

12 variací na téma písně „Ah, vous dirai-je, maman“, K. 265

12 Variations on “Ah, vous dirai-je, maman”, K. 265

Ludwig van Beethoven

32 variací na vlastní téma c moll, WoO. 80

32 Variations on an Original Theme in C Minor, WoO. 80

Ludwig van Beethoven

Klavírní sonáta č. 23 f moll, op. 57, „Appassionata“

Piano Sonata No. 23 in F Minor, Op. 57, “Appassionata”

Akio Yashiro

24 preludií pro klavír (č. 1, 2, 3, 9, 13, 17, 24)

24 Preludes for Piano (Nos. 1, 2, 3, 9, 13, 17, 24)

Alexandr Skrjabin / Alexander Scriabin

Fantazie h moll, op. 28

Fantasy in B Minor, Op. 28

Franz Liszt

Léta putování. Druhý rok: Itálie, S. 161

Years of Pilgrimage. Second Year: Italy, S. 161

č. 5: Petrarkův sonet 104

No. 5: Petrarch's Sonnet 104

č. 7: Fantasia quasi Sonata „Po četbě Danta“

No. 7: Fantasia quasi Sonata “After a Reading of Dante”

ROK ČESKÉ HUDBY / The Year of Czech Music

DVOŘÁK COLLECTION

KOMORNÍ ŘADA / Chamber Series

PRO BUDOUCNOST / For the Future

13/9

pátek/ Friday

20.00 / 8 pm

Anežský klášter / St Agnes Convent

SEDLÁČKOVO KVARTETO / Sedlacek Quartet

Michal Sedláček housle / violin

Jan Maceček housle / violin

Tomáš Krejbich viola

Matěj Štěpánek violoncello / cello

LUKÁŠ SOMMER kytara / guitar

Václav Jindřich Veit

Smyčcový kvartet e moll

String Quartet in E Minor

Luigi Boccherini

Kvintet pro kytaru a smyčcové kvarteto D dur, G. 448, „Fandango“
Quintet for Guitar and String Quartet in D Major, G. 448, “Fandango”

Lukáš Sommer

Třetí dopis otci, kvintet pro kytaru a smyčcové kvarteto (světová premiéra)
Third Letter to My Father, Quintet for Guitar and String Quartet (world premiere)

Antonín Dvořák

Dva valčíky, op. 54, B. 105
Two Waltzes, Op. 54, B. 105

Dmitrij Šostakovič / Dmitri Shostakovich

Smyčcový kvartet č. 7, op. 108
String Quartet No. 7, Op. 108

PRO BUDOUCNOST / For the Future

14/9

sobota / *Saturday*

19.00 / 7 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / Dvořák Hall

CONCERTINO PRAGA 2024

finálový soutěžní koncert, sólová kategorie/ *Final Competition Round in Concert, Solo Category,*

FINALISTÉ / Finalists

SYMFONICKÝ ORCHESTR ČESKÉHO ROZHLASU / Prague Radio Symphony Orchestra

MAREK PRÁŠIL dirigent / conductor

RECITÁL

PRO BUDOUCNOST / For the Future

15/9

neděle / *Sunday*

11.00 / 11 am

Anežský klášter / St Agnes Convent

ANDREA CICALÉSE housle / violin

ERIC LU klavír / piano

Ludwig van Beethoven

Sonáta pro housle a klavír č. 1 D dur, op. 12, č. 1

Sonata for Violin and Piano No. 1 in D Major, Op. 12, No. 1

Wolfgang Amadeus Mozart

Sonáta pro housle a klavír č. 21 e moll, K. 304

Sonata for Violin and Piano No. 21 in E Minor, K. 304

Antonín Dvořák

Romantické kusy pro housle a klavír, op. 75, B. 150

Romantic Pieces for Violin and Piano, Op. 75, B. 150

Johannes Brahms

Sonáta pro housle a klavír č. 3 d moll, op. 108

Sonata for Violin and Piano No. 3 in D Minor, Op. 108

ROK ČESKÉ HUDBY / The Year of Czech Music

15/9

neděle / Sunday

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / Dvořák Hall

COLLEGIUM 1704

COLLEGIUM VOCALE 1704

VÁCLAV LUKS dirigent / conductor

ERIC GUO klavír / piano

Antonín Dvořák

Koncert pro klavír a orchestr g moll, op. 33, B. 63

Concerto for Piano and Orchestra in G Minor, Op. 33, B. 63

Jan Václav Kalivoda

Symfonie č. 7 g moll

Symphony No. 7 in G Minor

Antonín Dvořák

Hymnus „Dědicové Bílé hory“, op. 30, B. 134

Hymn “The Heirs of White Mountain”, Op. 30, B. 134

SVĚTOVÉ ORCHESTRY / World-Class Orchestras

16/9

pondělí / *Monday*

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / *Dvořák Hall*

LUZERNER SINFONIEORCHESTER

MICHAEL SANDERLING dirigent / *conductor*

LUKÁŠ VONDRÁČEK klavír / *piano*

Ludwig van Beethoven

Egmont, předehra, op. 84

Egmont, overture, Op. 84

Sergej Rachmaninov

Klavírní koncert č. 1 fis moll, op. 1

Piano Concerto No. 1 in F sharp Minor, Op. 1

Antonín Dvořák

Symfonie č. 5 F dur, op. 76, B. 54

Symphony No. 5 in F Major, Op. 76, B. 54

DVOŘÁKOVA PRAHA NA BOŘISLAVCE

Soirée at the Bořislavka Centre

17/9

úterý / *Tuesday*

18.00 / 6 pm

Bořislavka Centrum

SEMJON YAKIMOV klavír / *piano*

Fryderyk Chopin

Scherzo č. 2 b moll, op. 31

Scherzo No. 2 in flat B Minor, Op. 31

Semjon Yakimov

Dojmy (výběr): 1. Úzkost, 5. Důvěra

Impressions (selection): 1. Anxiety, 5. Confidence

Sergej Rachmaninov

Preludium B due, op. 23, č. 2
Prelude in B flat Major, Op. 23, No. 2

JAROSLAV SKALKA klavír / piano

Johann Sebastian Bach
Francouzská suita č. 5 G dur, BWV 816 (Allemande, Gigue)
French Suite No. 5 in G Major, BWV 816 (Allemande, Gigue)

Fryderyk Chopin
Fantasie-Impromptu cis moll, op. posth. 66
Fantasie-Impromptu in C sharp Minor, Op. posth. 66

Francis Poulenc
Trois pièces (Pastorale – Hymne – Toccata)

DENIS STEFANOV klavír / piano

Domenico Scarlatti
Sonáta d moll, K. 9
Sonata in D Minor, K. 9

Domenico Scarlatti
Sonáta d moll, K. 141
Sonata in D Minor, K. 141

Fryderyk Chopin
Nokturno Des dur, op. 27 č. 2
Nocturne in D-flat Major, Op. 27, No. 2

Alexandr Skrjabin
Sonate-Fantaisie č. 2 gis moll, op. 19
Sonate-Fantaisie No. 2 in G sharp Minor, Op. 19

ROK ČESKÉ HUDBY / The Year of Czech Music
DVOŘÁK COLLECTION
KOMORNÍ ŘADA / Chamber Series

17/9
úterý / Tuesday
20.00 / 8 pm
Anežský klášter / St Agnes Convent

BENNEWITZOVO KVARTETO / Bennewitz Quartet
Jakub Fišer housle / violin
Štěpán Ježek housle / violin

Jiří Pinkas viola

Štěpán Doležal violoncello / *cello*

WIES DE BOEVÉ kontrabas / double bass

Antonín Dvořák

Smyčcový kvartet č. 7 a moll, op. 16, B. 45

String Quartet No. 7 in A Minor, Op. 16, B. 45

I. Allegro ma non troppo

II. Andante cantabile

III. Allegro Scherzando

IV. Allegro ma non troppo

Ervín Schulhoff

Smyčcový kvartet č. 1, op. 8

String Quartet No. 1, Op. 8

I. Presto con fuoco

II. Allegretto con moto e con malinconia grottesca

III. Allegro giocoso alla Slovacca

IV. Andante molto sostenuto

Antonín Dvořák

Smyčcový kvintet č. 2 G dur, op. 77, B. 49

String Quintet No. 2 in G Major, Op. 77, B. 49

I. Allegro con fuoco

II. Scherzo. Allegro vivace

III. Poco andante

IV. Finale. Allegro assai

RECITÁL

17/9

úterý / Tuesday

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / Dvořák Hall

MARTHA ARGERICH klavír / *piano*

SOPHIE PACINI klavír / *piano*

Wolfgang Amadeus Mozart

Sonáta D dur pro dva klavíry, K. 448

Sonata for Two Pianos in D Major, K. 448

Franz Liszt

Consolations, S. 172, č. 1 a 2

Consolations, S. 172, Nos. 1 and 2

Richard Wagner/Franz Liszt

Předehra k opeře Tannhäuser

Tannhäuser Overture

Franz Liszt

Réminiscences de Don Juan pro dva klavíry

Réminiscences de Don Juan for two pianos

PRO BUDOUCNOST / For the Future

DOPROVODNÝ PROGRAM / Accompanying Programme

18/9

středa / Wednesday

10.00 / 10 am

Akademie múzických umění v Praze / The Academy of Performing Arts in Prague

Malý klavírní sál / Small Piano Hall

WIES DE BOEVÉ – kontrabas / double bass

MASTERCLASS

SVĚTOVÉ ORCHESTRY / World-Class Orchestras

18/9

středa / Wednesday

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / Dvořák Hall

WIENER PHILHARMONIKER

CHRISTIAN THIELEMANN dirigent / conductor

Felix Mendelssohn-Bartholdy

Symfonie č. 3 a moll, op. 56, „Skotská“

Symphony No. 3 in A Minor, Op. 56, “Scottish”

Richard Strauss

Život hrdinův, symfonická báseň, op. 40

A Hero's Life, symphonic poem, Op. 40

DVOŘÁKOVA PRAHA NA BOŘISLAVCE

Soirée at the Bořislavka Centre

19/9

čtvrtek / Thursday

18.00 / 6 pm

Bořislavka Centrum

LUKÁŠ MAREČEK violoncello / cello

DAVID MAREČEK klavír / piano

Josef Suk

Balada a Serenáda pro violoncello a klavír, op. 3

Ballade and Serenade for Cello and Piano, Op. 3

Leoš Janáček

Pohádka pro violoncello a klavír

Fairy Tale for Cello and Piano

Antonín Dvořák

Klid pro violoncello a klavír, op. 68/5, B. 173

Silent Woods for Cello and Piano, Op. 68/5, B. 173

Rondo pro violoncello a klavír, op. 94, B. 171

Rondo for Cello and Piano, Op. 94, B. 171

Igor Stravinskij / Igor Stravinsky

Italská suita

Suite italienne

ROK ČESKÉ HUDBY / The Year of Czech Music

ČESKÁ FILHARMONIE / Czech Philharmonic

19/9

čtvrtek / Thursday

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / Dvořák Hall

ČESKÁ FILHARMONIE / Czech Philharmonic

INGO METZMACHER dirigent / conductor

VÁCLAV PETR violoncello / cello

Bohuslav Martinů

Památník Lidicím, H. 296

Memorial to Lidice, H. 296

Petr Wajsar

Violoncelloops – koncert pro violoncello a orchestr

Violoncelloops – Concerto for Cello and Orchestra

Petr Iljič Čajkovskij

Symfonie č. 5 e moll, op. 64

Symphony No. 5 in E Minor, Op. 64

DVOŘÁK COLLECTION

KOMORNÍ ŘADA / Chamber Series

20/9

pátek/ Friday

20.00 / 8 pm

Betlémská kaple – aula ČVUT / Bethlehem Chapel – CTU Hall

DOVER QUARTET

Joel Link housle / violin

Bryan Lee housle / violin

Julianne Lee viola

Camden Shaw violoncello / cello

JOSEF ŠPAČEK viola

TIMOTHEOS GAVRIILIDIS-PETRIN violoncello / cello

Jessie Montgomery

„Strum“ pro smyčcové kvarteto

“Strum” for string quartet

Petr Iljič Čajkovskij

Smyčcový kvartet č. 1 D dur, op. 11

String Quartet No. 1 in D Major, Op. 11

Antonín Dvořák

Smyčcový sextet A dur, op. 48, B. 80

String Sextet in A Major, Op. 48, B. 80

PRO BUDOUCNOST / For the Future

DOPROVODNÝ PROGRAM / Accompanying Programme

21/9

sobota / Saturday

10.00 / 10 am

Akademie múzických umění v Praze / *The Academy of Performing Arts in Prague*
Respirium

MASTERCLASS KOMORNÍ HUDBY

EDISON PASHKO – violoncello / cello, člen Vídeňských filharmoniků

21/9

sobota / *Saturday*

10.00 / 10 am

Akademie múzických umění v Praze / *The Academy of Performing Arts in Prague*
Galerie / Gallery

MASTERCLASS KOMORNÍ HUDBY

Prof. MARTIN KUBIK – housle / violin, člen Vídeňských filharmoniků

21/9

sobota / *Saturday*

10.00 / 10 am

Akademie múzických umění v Praze / *The Academy of Performing Arts in Prague*
Sál Martinů / *Martinů Hall*

MASTERCLASS KOMORNÍ HUDBY

MILAN ŠETENA – housle / violin, člen Vídeňských filharmoniků

ROK ČESKÉ HUDBY / *The Year of Czech Music*

SVĚTOVÉ ORCHESTRY / *World-Class Orchestras*

21/9

sobota / *Saturday*

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / *Dvořák Hall*

ACADEMY OF ST MARTIN IN THE FIELDS

JOSHUA BELL umělecký vedoucí, housle /*artistic leader, violin*

Kevin Puts

„Earth” ze suity *The Elements*

“*Earth*” from *The Elements*

Antonín Dvořák

Koncert pro housle a orchestr a moll, op. 53, B. 108

Concerto for Violin and Orchestra in A Minor, Op. 53, B. 108

Wolfgang Amadeus Mozart
Symfonie č. 41 C dur, K. 551, „Jupiter”
Symphony No. 41 in C Major, K. 551, “Jupiter”

PRO BUDOUCNOST / For the Future
DOPROVODNÝ PROGRAM / Accompanying Programme

22/9
neděle / Sunday
10.00 / 10 am
Akademie múzických umění v Praze / The Academy of Performing Arts in Prague
Respirium

MASTERCLASS KOMORNÍ HUDBY
EDISON PASHKO violoncello / cello, člen Vídeňských filharmoniků

22/9
neděle / Sunday
10.00 / 10 am
Akademie múzických umění v Praze / The Academy of Performing Arts in Prague
Galerie / Gallery

MASTERCLASS KOMORNÍ HUDBY
Prof. MARTIN KUBIK housle / violin, člen Vídeňských filharmoniků

22/9
neděle / Sunday
10.00 / 10 am
Akademie múzických umění v Praze / The Academy of Performing Arts in Prague
Sál Martinů / Martinů Hall

MASTERCLASS KOMORNÍ HUDBY
MILAN ŠETENA housle / violin, člen Vídeňských filharmoniků

DVOŘÁK COLLECTION
KOMORNÍ ŘADA / Chamber Series

22/9
neděle/ Sunday
20.00 / 8 pm
Betlémská kaple – aula ČVUT / Bethlehem Chapel – CTU Hall

QUARTETTO DI CREMONA

Cristiano Gualco housle / *violin*

Paolo Andreoli housle / *violin*

Simone Gramaglia viola

Giovanni Scaglione violoncello / *cello*

PAVEL NIKL viola

Franz Schubert

Smyčcový kvartet č. 14 d moll, D. 810, „Smrt a dívka“

String Quartet No. 14 in D Minor, D. 810, “Death and the Maiden”

Antonín Dvořák

Smyčcový kvintet č. 3 Es dur, op. 97, B. 180

String Quintet No. 3 in E flat Major, Op. 97, B. 180

PRO BUDOUCNOST / For the Future

23/9

pondělí / *Monday*

17.00 / 5 pm

Akademie múzických umění v Praze / *The Academy of Performing Arts in Prague*
Galerie / *Gallery*

Koncert účastníků mistrovských kurzů komorní hudby vedených členy Vídeňských filharmoniků.

Antonín Dvořák

Smyčcový kvartet č. 10 Es dur, op. 51, B. 92, „Slovanský“

String Quartet No. 10 in E flat Major, Op. 51, B. 92, “Slavonic”

(Edison Pashko, violoncello, člen Vídeňských filharmoniků)

Johannes Brahms

Smyčcový kvintet č. 2 G dur, op. 111

String Quintet No. 2 in G Major, Op. 111

(Prof. Martin Kubik, housle, člen Vídeňských filharmoniků)

Ervín Schulhoff

Sextet pro dvoje housle, dvě violy a dvě violoncella, op. 45

Sextet for Two Violins, Two Violas and Two Cellos, Op. 45

(Milan Šetena, housle, člen Vídeňských filharmoniků)

KOMORNÍ ŘADA / Chamber Series

Závěrečný gala koncert k završení tříletého projektu souborného provedení díla A.

Dvořák pro smyčcové kvarteto

The final gala concert to conclude the three-year project of performing the complete works of A. Dvořák for string quartet

23/9

pondělí / Monday

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / Dvořák Hall

QUARTETTO DI CREMONA

Cristiano Gualco housle / violin

Paolo Andreoli housle / violin

Simone Gramaglia viola

Giovanni Scaglione violoncello / cello

ŠIMON TRUSZKA viola

PETER JARUŠEK violoncello / cello

Petr Iljič Čajkovskij

„Souvenir de Florence“, smyčcový sextet d moll, op. 70

“Souvenir de Florence”, string sextet in D Minor, Op. 70

DOVER QUARTET

Joel Link housle / violin

Bryan Lee housle / violin

Julianne Lee viola

Camden Shaw violoncello / cello

BENNEWITZOVO KVARTETO / Bennewitz Quartet

Jakub Fišer housle / violin

Štěpán Ježek housle / violin

Jiří Pinkas viola

Štěpán Doležal violoncello / cello

Felix Mendelssohn-Bartholdy

Smyčcový oktet Es dur, op. 20

String Octet in E flat Major, Op. 20

ČLENOVÉ PAVEL HAAS QUARTET, DOVER QUARTET, QUARTETTO DI CREMONA, BENNEWITZOVÁ KVARTETA, ZEMLINSKÉHO KVARTETA, SEDLÁČKOVÁ KVARTETA,
PETR RIES kontrabas / *double bass*
ADAM HONZÍREK kontrabas / *double bass*

Antonín Dvořák

Serenáda E dur pro smyčcové nástroje, op. 22, B. 52

Serenade for Strings in E Major, Op. 22, B. 52

PRO BUDOUCNOST / For the Future

24/9

úterý / Tuesday

20.00 / 8 pm

Rudolfinum

Dvořákova síň / Dvořák Hall

ČESKÁ STUDENTSKÁ FILHARMONIE / Czech Student Philharmonic

INGO METZMACHER dirigent / conductor

ALEXANDRA CONUNOVA housle / violin

PABLO FERRÁNDEZ violoncello / cello

DMITRY SHISHKIN klavír / piano

Ludwig van Beethoven

Koncert pro housle, violoncello, klavír a orchestr C dur, op. 56

Concerto for Violin, Cello, Piano and Orchestra in C Major, Op. 56

Antonín Dvořák

Symfonie č. 8 G dur, op. 88, B. 163, „Anglická“

Symphony No. 8 in G Major, Op. 88, B. 163, “English”

Změnami v projektu tedy byly:

1. Bamberští symfonikové zahráli 9. 9. 2024 místo Beethovenovy 2. symfonie symfonii č.5.
2. Academy of St. Martin in the Fields neprovedla jednu z Myslivečkových symfonií ale Dvořákův houslový koncert.
3. Martha Argerich neměla komorní program ve smyslu různorodého nástrojového složení, ale koncert ve formě recitálu pro jeden a dva klavíry.
4. V provedení Korngoldova Mrtvého města nahradil tenoristu Klause Florianu Vogta Roberto Saccá.
5. Na závěrečném koncertě se v Beethovenově trojkonzertu nepředstavil klavírista Denis Kozhukhin, ale jeho kolega Dmitry Shishkin.
6. Soustředění České studentské filharmonie nevedl Ondřej Vrabec, ale Marko Ivanovič.
7. V rámci oficiálního festivalového programu se nekonalo avizované festivalové „Postludium“. Avšak dne 28. 9. proběhl ve Dvořákově síni Rudolfiny zahajovací

koncert sezóny PFS, na kterém AKH participovala jako partner koncertu. Na programu bylo Dvořákovo Requiem, jehož provedení se ujala Dresdner Philharmonie s dirigentem Michaellem Sanderlingem, Pražským filharmonickým sborem a sólisty.

8. Sólistické mistrovské kutry nevedli Pavel Gililov, Julia Fischer, Jens Peter Maintz, ale flétnista Henrik Wiese, kontrabasista Wies de Boevé.

Participace médií při šíření obsahu festivalového programu

Přímé přenosy a záznamy:

Česká televize: **Přímý přenos a záznam ČT art** – zahajovací koncert Bamberger Symphoniker 6. 9. 2024 (stream na iVysílání ČT celosvětově 7 dní, ČR 28 dní)

Přímý přenos a záznam ČT art – Spojení Mahlerem 11. 9. 2024
(stream na iVysílání ČT celosvětově 7 dní, ČR 28 dní, následné vysílání ze záznamu stanice ARTE od května 2025 v koprodukcí ČT, Bayerische Rundfunk a ARTE)

Český rozhlas: **Přímý přenos ČRo Vltava a EBU** – finálové koncerty Concertino Praga 14. 9. + audiovizuální stream Concertino Praga

Přímý přenos ČRo Vltava–koncert 19. 9. 2024 Česká filharmonie – Ingo Metzmacher – světová premiéra violoncellového koncertu Petra Wajarsa s názvem „Violoncelloops“ a 5. symfonie P.I. Čajkovského

Mediální partnerství:

- Česká televize
- Český rozhlas
- Právo
- Seznam.cz
- Novinky.cz
- Harmonie
- Klasika Plus

Komu byl projekt určen:

Projekt je určen především pražské, tuzemské i zahraniční kulturní veřejnosti se zájmem o oblast klasické hudby a zejména pak milovníkům české tvorby, personifikované především osobností Antonína Dvořáka. Prostřednictvím komunikace se základními uměleckými školami, středními školami a vysokými školami jsme daleko masivněji oslovovali i nejmladší generaci. Spolupracujeme se zastupitelskými úřady působícími v Praze, abychom festival komunikovali i do komunit občanů jiných států, kteří pracují v České republice. Spolupracujeme i s Českými centry v zahraničí, v případě projektu Spojení Mahlerem jsme intenzivně spolupracovali se zahraničními společnostmi Gustava Mahlera. Navázali jsme spolupráci i s organizacemi, které působí na poli kultivace života seniorů. Pro ně vytváříme speciální programy a nabídky, aby jim byla kultura na nejvyšší úrovni zpřístupněna. Další směr je komunikace i do příhraničních

oblastí s potenciálem cestovat za zajímavým programem i větší vzdálenost tak, jak je to obvyklé například v Německu nebo Rakousku.

Přínos projektu pro cílovou skupinu:

Festival nabízí milovníkům klasické hudby propracovanou dramaturgii, ve které publikum, jež hledá skutečné hodnoty, může nalézt tituly přinášející reálné naplnění svých očekávání. Snahou je, aby kvalita předloženého programu a jeho realizace tato očekávání nejen naplňovala, ale pokusila se je i překonat. Program necílí jen na jednu úzkou skupinu návštěvníků, snaží se oslovit zájemce napříč generacemi. Dramaturgie přivádí do Prahy interprety z těch nejvyšších pater světové interpretační scény a tím zpřístupňuje vrcholné umění občanům České republiky a Prahy podobně, jako o to usilují další vrcholné české kulturní instituce v čele s Českou filharmonií. Festival si ale neklade za cíl jen prezentovat vrcholné umění k pasivnímu příjmu, snahou je i inspirovat veřejnost jak z vysoce odborných kruhů, tak i laickou veřejnost k aktivnímu přístupu ke kultuře a společenským hodnotám, ať už se to projeví tvůrčími počiny, nebo ochotou podpořit materiálně či osobním úsilím tvorbu hodnot nových.

Festival je a chce být i nadále konstantou bohatého kulturního kalendáře Pražanů a občanů České republiky, kteří touží po tom, aby jejich životy byly naplněny pozitivním duchem vyplývajícím z hodnot s nadčasovou platností. A téma festivalu bytostně spojené s osobností Antonína Dvořáka chce vzbuzovat hrdost v těch, kdož chtějí vnímat sounáležitost s českou historií, kulturou a hodnotami z nich vyplývajících.

V 5letém období před pandemií vzrostla návštěvnost festivalu a přiblížila se maximální kapacitě, přičemž festival usiluje o rovnováhu mezi kulturní, všeobecně přístupnou událostí a prestižním společenským eventem. Období pandemických opatření významně změnilo chování návštěvníků z hlediska předprodeje vstupenek. Po krizovém roce 2020, kdy se festival mohl konat s 50procentním omezením návštěvnických kapacit, různá a nepříliš předvídatelná opatření ovlivnila rozsah a rychlost předprodeje v letech 2021 a 2022. Rok 2024 pravděpodobně v tržbách i návštěvnosti překonal i doposavad rekordní rok 2023, a to poměrně významně. Návrat k normálnímu režimu se projevuje i v oblasti mecenášských programů, tedy konkrétně Klubu mecenášů Dvořákovy Prahy, kde zaznamenáváme od roku 2022 významný nárůst drobných přispěvatelů na realizaci festivalu. Byť výnosy z tohoto segmentu nejsou tím základním finančním stavebním kamenem v porovnání s příspěvky z veřejného sektoru, hlavního mecenáše festivalu nadace KKFF a korporátními partnery festivalu, jsou významným indikátorem důvěry významné skupiny návštěvníků Dvořákovy Prahy v kvalitní program s promyšlenou koncepcí.

Přínos pro obor:

Posláním festivalu je šířit dobré jméno respektovaných českých skladatelů a české hudby jako takové prostřednictvím vrcholných interpretačních výkonů v podání prvotřídních interpretů s akcentem na dílo Antonína Dvořáka, a to v národním i mezinárodním kontextu. Těžiště dramaturgické stránky festivalu spočívá v klasicko-romantické hudbě v nejlepším možném provedení s vybočeními ke klasicismu na straně jedné a nezpochybnitelné a časem prověřené hudbě 20. století, ve výjimečných případech 21. století na straně druhé. Festival vzdává hold jedné z největších osobností historie a české hudby ve světovém kontextu. Činí tak ale způsobem, který se nespolehá jen na ověřené hodnoty autora díla, ale snaží se, a to úspěšně,

nalézat v díle českého hudebního génia i místa méně zmapovaná a prezentovat je široké hudební veřejnosti ve špičkové interpretaci. Nemá ambici být všeobjímající plejádou hudebního umění, ale spíše cílenou a jasně strukturovanou přehlídkou kulturních souvislostí navazujících na odkaz Antonína Dvořáka. Cílem je propojování respektovaných osobností a uměleckých těles v globálním kontextu se záměrem realizovat spolupráci špičkových českých interpretů se zahraničními autoritami. Nabízíme českému publiku nejen důstojné srovnání interpretační úrovně české interpretační školy, ale prezentujeme i spolupráci českých umělců se zahraničními v projektech, za kterými by návštěvníci našich festivalových koncertů museli jinak cestovat do zahraničí. Zároveň dáváme příležitosti k veřejné prezentaci v těch kvalitativně nejnáročnějších podmínkách mladým umělcům, kteří stojí na samém prahu své profesní dráhy nebo se na ni teprve chystají vykročit.

Jeden specifický poznatek, který hodláme zúročit, jsme získali při realizaci projektu Spojení Mahlerem:

Zde platí stejný poznatek, uvedený i v předchozím bodě: Projekt prokázal, že pořádání open airových koncertů není nutně podmíněno interpretací chronicky známých děl, které jsou povědomé i publiku s menší posluchačskou zkušeností. I dílo tak posluchačsky náročné, jakým je 75minutová monolitní Mahlerova 7. symfonie přilákala na Výstaviště Praha více než 2000 posluchačů, kteří vyrvali i přes silnou nepřízeň počasí a interprety odměnili potleskem ve formě standing ovations.

Přínos projektu pro pořadatele:

V roce 2024 navštívilo festival 15 571 diváků, pokud nepočítáme ty, kteří navštívili doprovodné akce, na nichž nebylo vybíráno vstupné (např. Po stopách AD, Rodinný den DP, Masterclassy). Pak by toto číslo dosahovalo téměř 16 200 diváků. Tím se festival dostal na čísla, která významně překračují i rok 2023, který byl z hlediska tržeb i počtu návštěvníků doposud nejúspěšnější.

Ročník 2024 zaznamenal historicky největší mediální reflexi jak v odborných tištěných a internetových periodikách, tak i na sociálních sítích a v mainstreamových médiích. Je označován za nejúspěšnější festivalový ročník. Zásadní roli v tom sehrála, jak realizace projektu Spojení Mahlerem či etablování Jakuba Hruši do role rezidenčního umělce festivalu, tak i obecně průřezově vysoká kvalita a atraktivita nabízeného programu, a v neposlední řadě i počet přímých televizních a rozhlasových přenosů, díky nimž se hudba z festivalu a téma díla a života Antonína Dvořáka dostaly k posluchačům i k odborné veřejnosti prostřednictvím tuzemských i zahraničních vysílatelů.

Naplnění principu rovného přístupu ke kulturním službám:

Festival zprostředkovává posluchačům vrcholné světové interpretační umění, ale není elitářský. **Při určování cen vstupného na koncerty ročníku 2024 se pořadatel snažil nalézt rozumný kompromis mezi nákladovostí jednotlivých festivalových projektů a aktuální ekonomickou situací, která je způsobena globálními dopady pandemie, energetické krize a válečného konfliktu, který razantně snížil koupěschopnost obyvatelstva – tedy potenciálních návštěvníků festivalu.**

V roce 2024 tak v cenově přijatelném režimu nabídl možnost divákům zhlédnout vrcholné výkony takových veličin interpretačního umění, jakými jsou například Wiener Philharmoniker s dirigentem Christianem Thielemannem, Academy of St. Martin in the Fields, Martha Argerich, projekt Spojení Mahlerem i přes jeho velkou finanční náročnost a mnoho dalších.

Významné slevy na vstupenky jsou poskytovány také dalším skupinám obyvatel, festival nabízí stabilně zvýhodněné vstupenky především těmto skupinám spoluobčanů:

-
- ZTP a ZTP/P – sleva 50 %
 - Studenti – sleva 20 % a dále studentský speciál, tj. vstupenka za 100,- Kč s kartou ISIC a ISIC Scholar
 - Učitelé – sleva 20 % s kartou ITIC
 - Senioři – sleva 20 % pro seniory nad 65 let
 - Děti do 15 let – sleva 50 %
-

Z celkového počtu prodaných vstupenek bylo celých 17,77 % prodáno se sníženým vstupným, tedy zákazníkům některé z výše uvedených skupin.

Dále festival nabízí vstupenky se sníženým vstupným v kategorii „last minute“ uměleckým kolektivům. Tuto nabídku hojně využívají především členové pražských orchestrů, sborů a jiných uměleckých souborů.

Pokračuje i spolupráce s Klubem mecenášů Dvořákovy Prahy, kdy díky iniciativě jednoho z mecenášů je i nadále jím věnovaný příspěvek určen k nákupu vstupenek pro hendikepované spoluobčany. Festival pokračuje spoluprací s organizací Asistence o.p.s., které poskytl vstupenky pro spoluobčany s nejtěžším postižením zdarma, stejně tak jako studentům Konzervatoře a střední školy Jana Deyla.

Práce s publikem:

- K budování nového, mladého publika slouží od roku 2017 doprovodné programy, kterými jsou setkávání publika s vybranými umělci v podobě **Setkání po potlesku** (rozhovory s umělci bezprostředně po koncertě přímo na pódiu s moderátorem Jiřím Vejvodou – v roce 2024 v počtu 4), případně tzv. „Pretalku“ (v roce 2024 se konal jeden pretalk), a **Rodinného dne** Dvořákovy Prahy.
- V rámci finálových koncertů soutěže Concertino Praga získává od roku 2020 svůj prostor i publikum v hlasování o držiteli Ceny diváka.
- Veřejně přístupný Masterclass přináší publiku vzácný pohled do přípravy a cizelování interpretačního výkonu umělcem přímo na pódiu. Nejde tedy o interpretační exhibici v tom nejlepším smyslu slova, ale o zasvěcení posluchače do náročného procesu přípravy vrcholné interpretace, což jistě pro mnohé posluchače je prvkem zcela novým a mnohdy asi překvapujícím, na druhé straně vedoucím k pochopení toho, co se vlastně při koncertě na pódiu odehrává.

- Mladé festivalové publikum vzděláváme také instrukcemi o vhodném oblečení (dress code) a také vzděláváním o zvyklostech koncertního života (např. kdy je vhodné a kdy naopak nevhodné tleskat atp.).
- Festival Dvořákova Praha po marketingové stránce sleduje nejnovější trendy a nabízí mladému festivalovému publiku informace na komunikačních platformách pro tuto cílovou skupinu tradičních (Facebook, Instagram, Twitter, LinkedIn). Upouští ve větší míře od klasické nákladné outdoorové reklamy, které přisuzuje spíše úlohu vytváření image významné kulturně společenské události, a přesouvá se na mnohem efektivnější internetové platformy. Realizuje informační cílené kampaně prostřednictvím pravidelných newsletterů, koncipovaných na základě analytických nástrojů využívajících data striktně získaná v rámci pravidel GDPR. Stejným způsobem pracuje i se sociálními sítěmi.
- Jeden specifický poznatek, který hodláme zúročit, jsme získali při realizaci projektu Spojení Mahlerem:
Projekt prokázal, že pořádání open airových koncertů není nutně podmíněno interpretací chronicky známých děl, které jsou povědomé i publiku s menší posluchačskou zkušeností. I dílo tak posluchačsky náročné, jakým je 75minutová monolitní Mahlerova 7. symfonie přilákala na Výstaviště Praha více než 2000 posluchačů, kteří vytrvali i přes silnou nepřízeň počasí a interprety odměnili potleskem ve formě standing ovations.

Problémy při realizaci projektu:

Během festivalu nenastaly žádné zásadní a překvapující obtíže, které by měly zásadní dopad na jeho přípravu a samotnou realizaci. Samozřejmě je nutné konstatovat, že ne vždy odůvodnitelné a nepoměrné zvyšování cen dodávaných služeb, často argumentované vysokou inflací, vede k redukci komunikace, marketingu a velmi zatěžuje festivalové rozpočty, což by se mohlo negativně projevit do kvality našich služeb posluchačům či hostujícím umělcům. To je efekt, který si v žádném případě nepřejeme a vede nás k maximálně efektivnímu přístupu k využívání finančních zdrojů bez ohledu na to, zda pocházejí z veřejného či soukromého sektoru. Z dlouhodobého hlediska to však problém určitě je. Ke cti mnohých (nikoliv však všech) umělců slouží, že dokážou tuto situaci reflektovat při svých honorářových požadavcích. Pokud se má ale kvalita festivalu nejen udržet, ale i zvyšovat, a to ve všech aspektech, pak bude nutné tuto situaci systémově řešit.

Udržitelnost projektu:

Do 17. ročníku vstoupila Dvořákova Praha se stabilizovanou programovou strukturou a silným organizačním týmem, který navázal na předchozí úspěšné ročníky. Festival potvrdil, že si vydobyl nezastupitelné místo na kulturní mapě České republiky a stal se stabilní součástí evropského festivalového kalendáře. Je globálně nejvýznamnějším dvořákovským projektem vůbec. Na straně financování zaznamenala Dvořákova opět velmi úspěšnou akvizici drobných

privátních dárců a rozšířila členskou základnu Klubu mecenášů festivalu. Otázkou je, jak se projeví v blízkém budoucnu dopady negativních ekonomických jevů způsobených růstem cen energií, celkovou inflací a obecným zdražováním a dopadem úsporného vládního balíčku platného od 1. 1. 2024.

Projekt je opřen o vícezdrojové financování z veřejného i soukromého sektoru, kdy základními finančními pilíři jsou MKČR, HMP, Nadace KKFF a výnosy ze vstupného. Silně podpůrnou roli pak hrají další partneři festivalu z oblasti soukromého sektoru a Klub mecenášů Dvořákovy Prahy. Významnou část financí potřebných pro realizaci projektu pak pokrývají barterové smlouvy jak s mediálními partnery, tak i poskytovateli nejrůznějších služeb, které jsou bezpodmínečně nutné pro úspěšnou realizaci festivalového programu.

Dramaturgii 17. ročníku festivalu plně připravil ředitel festivalu Jan Simon. Pro ročník 2025 jsou již nyní zveřejněny 3 koncerty, které byly publiku nabídnuty ve vánočním předprodeji. Věříme, že navážeme na dosavadní úspěšné ročníky. Kompletní program 18. ročníku festivalu Dvořákova Praha 2025 bude představen na tiskové konferenci dne 13. 3. 2025.

Ročník 2024 zaznamenal historicky největší mediální reflexi jak v odborných tištěných i internetových periodikách, tak i na sociálních sítích a mainstreamových médiích. Je odbornou i širší veřejností označován za nejúspěšnější festivalový ročník, a to ve vztahu ke stoupající programové kvalitě i organizačnímu zabezpečení.

RECENZE A VÝBĚR Z TISKU

V pražském Rudolfinu začne festival Dvořákova Praha

Datum vydání: 06.09.2024 9:14 |

Zdroj: novinky.cz +1 | Rubrika: hudba, kultura | Strana 0 | Autor: Radmila Hrdinová

Vydavatel: Borgis, a.s.

Tradičním provedením Violoncellového koncertu h moll a Novosvětské symfonie Antonína Dvořáka v pražském Rudolfinu vstoupí v pátek Mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha do svého sedmnáctého ročníku. Seznam.cz a deník Právo jsou hlavním mediálním partnerem a Novinky.cz mediálním partnerem festivalu.

Za sedmnáct let získala Dvořákova Praha své pevné místo na mapě nejen domácích, ale i zahraničních hudebních událostí. Je to tak i proto, že od začátku buduje svou dramaturgii s velkou náročností, ale i vstřícností a přehledností vůči svým návštěvníkům.

Přispívají k tomu i pevně stanovené programové řady, které usnadňují výběr koncertů. Páteří festivalu je řada Dvořák Collection, která letos zároveň v Komorní řadě uzavře tříletý projekt provedení všech Dvořákových smyčcových kvartetů předními komorními tělesy pod kurátorským

vedením Pavel Haas Quartetu.

V čele s Hrušou

K nejatraktivnějším pro posluchače patří řada Světové orchestry, jež letos do Prahy přivede Vídeňské filharmoniky, londýnskou Akademii svatého Martina v polích, ale především Bamberké symfoniky v čele s Jakubem Hrušou, který je rezidenčním umělcem festivalu.

„Jsem nesmírně rád, že se nám podařilo získat právě Jakuba Hrušu, který patří ve svém oboru k nejváženějším osobnostem a jehož kariéra strmě stoupá. Během šesti dnů představí v Praze celkem čtyři symfonické programy, z nichž minimálně jeden nese atributy naprosto mimořádné události,“ slibuje ředitel festivalu Jan Simon.

Řeč je o open koncertu Spojení Mahlerem, který na prostranství před Průmyslovým palácem na pražském Výstavišti připomene 11. září světovou premiéru Sedmé symfonie Gustava Mahlera, jež se tam konala v roce 1908 pod taktovkou skladatele.

Tehdy v provedení České filharmonie a orchestru Nového německého divadla, jehož hudebníci po poválečném odsunu z Československa odešli právě do Bamberku, kde položili základ dnešního orchestru.

Tentokrát Mahlerovo dílo uvedou spojené orchestry České filharmonie a Bamberkých symfoniků se symbolickým odkazem k hudební minulosti, především ale koncert slibuje velký posluchačský zážitek.

„Velmi mě těší, že i když jde o posluchačsky náročné dílo, koncert je dnes už prakticky

vyprodán. Zbývá přibližně padesát lístků,“ říká Simon. Letošní rok je Rokem české hudby. To se samozřejmě odrazí i v programu Dvořákovy Prahy.

„Naše pojetí Roku české hudby se odvíjí od toho, že kromě umělců, kteří mají onu magickou čtyřku v datech svého narození, jsou tu i další, kteří ji nemají, ale patří k těm, kteří se narodili v zemích Koruny české a šířili slávu české hudby ve světě. Patří k nim třeba Bohuslav Martinů anebo Jan Václav Kalivoda, jehož Sedmá symfonie zazní v provedení Collegia 1704 Václava Lukse spolu s Dvořákovými díly. Ale v programu letošního ročníku bude samozřejmě zastoupen i Bedřich Smetana, Leoš Janáček, Erwin Schulhoff či brněnský rodák Erich Wolfgang Korngold,“ vypočítává Simon.

Korngoldova snově surrealistická opera Mrtvé město zazní v koncertním provedení v Rudolfinu se světovými sólisty?Vidou Miknevičiute a Robertem Sacca v hlavních rolích, Pražským filharmonickým sborem a Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK pod vedením jeho šéfdirigenta Tomáše Braunera.

Pestrý program

Dvořákova Praha do 24. září nabídne i řadu dalších umělců, ať už jsou to klavíristé Martha Argerich, Mao Fujita či Erich Guo, houslista Joshua Bell, či violoncellista Václav Petr, který spolu s Českou filharmonií provede světovou premiéru skladby Petra Wajsara Violoncello Ops.

Nebudou chybět ani masterklasy vedené předními umělci, finále soutěže Concertino Praga představující budoucí mistry či Rodinný den.

A co přináší festival svému řediteli Janu Simonovi? „Vyrostl jsem v rodině s prvorepublikovými kořeny a účta k estetickým a také etickým hodnotám je něco, co si nesu s sebou. Takže všechno, co s festivalem děláme, pokládám za nástroj k tomu, aby obecné povědomí o tom, jaké místo má etika a estetika v našich životech, bylo ne zachováno, ale posíleno. Za pětatřicet let svobody jsme zatím neušli na této cestě tak daleko jako první republika za daleko kratší dobu. Samozřejmě že první republika měla na co navazovat, protože zdaleka ne všechno dědictví rakousko-uherské minulosti bylo špatné, zatímco čtyřicet let morální devastace se do nás nutně promítlo. Proto si myslím, že naším posláním je, abychom udělali něco nejen pro Dvořáka, krásnou hudbu, mladé umělce, posluchače, ale i pro vědomí, že nejen chlebem živ je člověk. O to všechno s festivalem usilujeme, a to mi přináší největší uspokojení,“ vyznal se Simon.

Jakub Hruša podruhé a znovu skvěle. Na Dvořákově Praze zazářila i Julia Fischer

Datum vydání: 09.09.2024 11:54 |

Zdroj: klasikaplus.cz | Strana 0 | Autor: Věra Drápelová

Vydavatel: klasikaplus.cz

„Julia Fischer Hrála krásně plným, oblým a sametovým tónem, a možná i díky svým slovenským kořenům vystihla zvláštní zádumčivost díla.“

„Orchestrálně to bylo v nejlepším slova smyslu vznosné, syrové, přesto dostatečně kantilénové, přednesené v jednom mocném tahu.“

„Hrůša diriguje velmi zřetelně a intenzivně, nikdy však povrchně exaltovaně, je vidět, že ví, co chce, a zjevně to hudebníkům dokáže předat.“

První dny letošní Dvořákovy Prahy jsou ve znamení rezidence Jakuba Hrůši. Ten v jejím rámci diriguje jak Bavorskou symfoniku, tak Českou filharmonii. Koncert 7. září v Rudolfinu patřil českému tělesu a představili se rovněž houslistka Julia Fischer, Pražský filharmonický sbor a čtveřice pěvců-solistů.

Dramaturgie večera byla jakousi přehlídkou tří generací českých skladatelů, v prvních dvou případech i spojených příbuzenským svazkem. Antonín Dvořák byl tchánem Josefa Suka a Leoš Janáček zase – jak se mohli dovědět

účastníci letošního putování Po stopách Antoina Dvořáka do Brna – velice obdivoval Dvořáka. Všechny uvedené skladby vlastně staví na zvukovém efektu, i když každá jinak. Začalo se jednou z nejoblíbenějších Dvořákových kratších skladeb, předehrou Karneval. Přímočará a velkoorchestrálně naleštěná vyzněla jako pravá vstupní prskavka. Následovala Fantazie pro housle a orchestr g moll Josefa Suka, který ji složil v letech 1902–1903, tedy ještě před – jak upozorňoval i tištěný program – ranami osudu, jež ovlivnily i jeho kompoziční styl. Fantazie je vskutku trefný název, posluchačsky je jakoby rozvolněná. Může připomínat Dvořáka, ale přesto je jiná, snad vzrušenější. Orchestrem se působivě přelévaly nálady od energicky vzrušené, přes impresionisticky zasněnou až po jednoduše líbeznou. Ozdobou provedení byl výkon v Praze dobře známé německo-slovenské houslistky Julii Fischer. Hrála krásně plným, oblým a sametovým tónem, a možná i díky svým slovenským kořenům vystihla zvláštní zádumčivost díla. Jako přídavek si připravila kus dosti odlišný, totiž výsostně virtuózního Paganiniho Capriccio č. 13 B dur

Vrcholem večera byla Janáčková Glagolská mše, jedinečná, naprosto nezvyklá duchovní skladba, vášnivá, až divoká a ježatá, přesto hluboce citová. Orchestrálně to bylo v nejlepším slova smyslu vznosné, syrové, přesto dostatečně kantilénové, přednesené v jednom mocném tahu. Pražský filharmonický sbor byl zvukově opulentní, závěrečné varhanní sólo zahrál virtuózně německý varhaník Christian Schmitt

O něco horší to bylo se sóly – hlavní tíhu nesou soprán a tenor. Oba se pohybují v nepříjemné poloze, tenor obzvlášť – Janáček ho neustále žene téměř na hranici vysokého „cé“ a i v této poloze musí pěvec razantně deklamovat a sršet vášnivým výrazem. A jak u sopránu, tak u tenoru by zpěv měl být samozřejmě technicky ukázněný a zasazený do celku, jak se sluší na (Janáčkovými slovy) „dívku-anděla“ a „jakéhosi velekněze“.

I při vědomí těchto nároků mě ale americká sopranistka Corinne Winters zklamala. Hlas byl příliš „zavřený“ a nazální, neměl patřičnou robustnost a nosnost a dostavovaly se i intonační problémy. Britský tenorista David Putt Philip se s partem vyrovnal lépe, zněl jako slušný hrdinný tenor (podle životopisu zpívá mj. Baccha ve Straussově Ariadně či Stolzinga v Mistrech pěvcích a také Lacu v Její pastorkyni), nebylo to bolestně přiškrcené vzpírání tónů, i když přirozeně to také nepůsobilo. (Jde se ale něčemu, jako je přirozenost při zpívání

stěžejních sol v Glagolské mši vůbec přiblížit? Existuje například zvukový záznam výkonu Libuše Domanínské a Bena Blachuta – zajímavé srovnání...)

Podstatně menší prostor má v díle bas, nicméně Brit Brindley Sherratt do partu vnesl měkkost a kultivovanost, i když osobně bych v tomto díle upřednostnila tmavší, sonornější hlas. Těch pár tónů, které Janáčkově zbyly na mezzosoprán, zvládla Bella Adamová bez problémů.

Jakub Hruša diriguje velmi zřetelně a procítěně, nikdy však povrchně exaltovaně, je vidět, že ví, co chce, a zjevně to hudebníkům dokáže předat. Mám ale pocit, že když diriguje „svůj“ bamberský orchestr (respektive když jsem ho slyšela na festivalu těsně před Českou filharmonií), je výsledný výraz, respektive odezva orchestru, ještě bezprostřednější a výsledný zvukový vjem o něco výše ve smyslu tvárnosti, než tomu je u České filharmonie. Snad je to však logické s ohledem na délku a intenzitu dirigentovy spolupráce s bavorským orchestrem.

Foto: Dvořákova Praha

Novinářka, hudební publicistka

Narodila se v Praze, kde vystudovala gymnázium Arabská a fakultu žurnalistiky Univerzity Karlovy. Od roku 1991 pracuje pro Mladou frontu DNES jako redaktorka kulturní rubriky.

Spolupracuje také s hudebními médii. O klasickou hudbu a operu se zajímá od dětství, za hudebními zážitky ráda cestuje i do zahraničí. Kromě hudby ji zajímá také historie.

Dvořákova Praha podkryla tvůrčí sílu mladého Smetany

Datum vydání: 10.09.2024 18:46 |

Zdroj: klasikaplus.cz | Strana 0 | Autor: Jindřich Bálek

Vydavatel: klasikaplus.cz

„Dramatický talent a kompoziční jistota mladého Smetany dokážou strhnout.“

„Švédské symfonické básně by se mohly hrát častěji.“

„Osudová má znít trochu slavnostně, ale tady se pořád běželo dopředu...“

Jeden z dramaturgicky nejzajímavějších koncertů letošní Dvořákovy Prahy se odehrál v pondělí 9. září. Bamberské symfoniky znovu řídil Jakub Hruša a nabídl „švédské“ symfonické básně Bedřicha Smetany a Beethovenovu Osudovou symfonii. Mladý Smetana měl velkolepý účinek, dobře známého Beethovena naopak oslabilo zvolené rychlé tempo.

Je zajímavé, že mladý Smetana během svého pobytu ve Švédsku sáhl třikrát po velkých dramatických látkách. Shakespearův Richard III. Schillerův Valdštejn a ve své době populární

Hakon Jarl od dánského dramatika Gottloba Oehlenschlägera. Tyto skladby, jichž si smetanovští životopisci právem cení, známe obvykle jen z nahrávek, z nichž nejsilnější je po mém soudu hned ta první Kubelíkova s Českou filharmonií natočená v čase druhé světové války. Má vlast to ještě není, ale dramatický talent a zajímavá kompoziční jistota mladého Smetany dokážou strhnout. A jako by se tvůrčí odhodlání mladého skladatele potkalo s energií mladého dirigenta. Jakub Hrůša provedl všechna tři díla suverénně, ve velkém zvuku, v

Dvořákova Praha poodkryla tvůrčí sílu mladého Smetany

Událo, 10. září 2024 18:12 | [Jindřich Bialek](#)

„Dramatický talent a kompoziční jistota mladého Smetany dokážou strhnout.“

„Švédské symfonické básně by se mohly hrát častěji.“

„Osudová má tak trochu suverénní, ale i tak se po ní dleho dohledu.“

Jeden z dramatických nejpozitivnějších koncertů letošní Dvořákovy Prahy se odehrál v pondělí 8. září. Berberská symfonie znovu řídil Jakub Hrůša a naledi „švédské“ symfonické básně

promyšlených tempech a dynamických kontrastech. Úvod Richarda III. byl plný napětí a hned zaujalo hobojevé sólo, skladbou se neslo strohé a úsečné hlavní téma a dramatické vrcholy střídaly lyričtější epizody. Místy to znělo opravdu hrozivě, někde se záměrnou tvrdostí, jinde měkčeji. I ve velkých forte zůstal zvuk orchestru kultivovaný a barevný, jednotlivé pasáže měly vnitřní logiku a navazovaly na sebe. K úvaze může být, jestli silných dynamik nebylo přece jenom příliš; zhruba od poloviny už skladba neměla kam gradovat. I z jiných koncertů víme, že Hrůša dovede do orchestru napumpovat mnoho energie, ale už méně se mu daří energii orchestru brzdit.

Valdštýnův tábor je obrazem živého hemžení ve vojenském ležení, které se v jednu chvíli uklidní, a nakonec vojsko pochodem odtáhne. Je to neobyčejně barevná skladba, kde se blýskly žestě i

flétny, bohatě rozpracované skupiny smyčců, v hýřivé barevnosti to bylo místy až straussovské... Postupně se vystřídaly bukolická zábava, trubkové fanfáry i efektní pochod. Hudebně nejbohatší je Hakon Jarl, opět postava krutého vladaře a tentokrát nejen drsnost, ale i jakási baladická nálada vládnu kompozici. Skladbou se vine velmi emotivní hlavní téma a k němu se přidávají další epizody, působivá byla sóla basklarinetu, harfy a mnoho kratších sólových pasáží. Přitom se opět podařila sevřenost; hudba promlouvala jasnou řečí. Že by se místy mohlo zkusit ubrat na dynamice, aby hudba jinde vyzněla lépe, to platí i zde.

Švédské symfonické básně by se mohly hrát častěji, je to bezpochyby velmi sdílná a zajímavá hudba. Možná ne všechny tři najednou v první polovině, protože pak se obtížně hledá dílo, které by program doplnilo nebo vyvážilo. Jejich efekt totiž dost dobře nelze stupňovat.

Osudová symfonie se pro takový koncert zdála ideální volbou, byla to volba logická a srozumitelná. Ale je nakonec otázka, jestli té osudové drtivosti není na jeden program příliš; vhodným dílem samozřejmě je i proto, že tušíme podobnosti mezi Smetanou a Beethovenem. Ale ještě méně, než dramaturgie mě tentokrát uspokojilo samotné provedení, jehož největším problémem bylo příliš rychlé tempo. Jako by na zkoušení Osudové zbylo v náročném zájezdovém programu nejméně času – efekt, kdy dobře známé dílo uslyšíme jako nové, se tentokrát nedostavil. Je pro mě dlouhodobá otázka, kde se bere taková záliba v rychlých tempech: jestli za to může už Toscanini, stále uspěchanější 20. století i dnešní zrychlená doba, anebo mají vliv soubory hrající na dobové nástroje, které leckde nahrazují romantičtější dramatickostí rychlostí. Hrůšovo provedení tedy bohužel není žádnou výjimkou.

Orchestr si udržel svou zvukovou kvalitu a kulturu, má kultivované smyčce a velmi solidní dechy žest'ové i dřevěné, zejména hoboje. Nicméně v tomto tempu by měl problém s celkovou precizností i naprosto špičkový světový orchestr. V první větě se zdálo, že není jediná dramatická pauza, melodie druhé věty se dají úplně jinak vyklenout, jak dynamicky, tak ve

frázování. Osudová má znít trochu slavnostně, ale tady se pořád běželo dopředu a všechny krátké noty „padaly pod stůl“. I ze třetí věty jako by se vytratilo napětí; jinak pojatý tajuplný přechod od třetí ke čtvrté větě má potenciál být vrcholem provedení. Nejosudovější následky tak má zvolené tempo ve finálové větě, ze které se stane zběsilý úprk a to, co může znít jako slavnost, zní jako pochod. Publikum samozřejmě na podobnou nálož reaguje s nadšením, které bohužel nemohu sdílet. I to mě vedlo k úvahám, jestli by se ke švédským symfonickým básním nakonec nehodilo spíše něco jiného.

Možná ještě spornější byl nápad zahrát jako přídavek čtvrtou větu Beethovenovy Sedmé symfonie. Je zkrátka otázka, jestli se k Osudové dá vůbec něco přidat a jestli lze jedno dlouhé vygradované finále ještě víc vybudit jiným velkým finále. A tentokrát v naprosto přepáleném tempu, ve kterém už chybí hudební logika. Divím se, že do toho orchestr vůbec šel, navíc obětavě, pořád s nasazením; zaslouží uznání, že se „nerozsypal“. Nepotřeboval bych na opěře po závěru Toscy slyšet ještě závěr Madama Butterfly – tak nějak jsem se cítil. Nemusíme králi nasazovat dvě koruny, abychom věřili, že je to král. Triumfalismu bylo příliš, rychlé tempo není všechno.

Foto: Dvořákova Praha / Petra Hajska

České tóny Dvořákovy Prahy

Datum vydání: 10.09.2024 6:37 |

Zdroj: nnmagazine.cz | Strana 0 | Autor: Lucie Drahoňovská

Vydavatel: Black Swan Media, s.r.o

„To byl nářez!“, prohlásil na konci koncertu pán sedící vedle mě. Stejně nadšení sdílel zaplněný sál pražského Rudolfinu, ve kterém bouřlivý standing ovation nebral konce. Letošní Dvořákova Praha nemohla začít lépe.

Na zahajovací koncert Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha 2024, který letos

České tóny Dvořákovy Prahy

„To byl nářez!“, prohlásil na konci koncertu pán sedící vedle mě. Stejně nadšení sdílel zaplněný sál pražského Rudolfinu, ve kterém bouřlivý standing ovation nebral konce. Letošní Dvořákova Praha nemohla začít lépe.

www.akademieklasickehudby.cz

Na zahajovací koncert Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha 2024, který letos spadá do Roku české hudby, navázal ryze český večer s díly našich velikánů – Antonína Dvořáka, Josefa Suka a Leoše Janáčka.

je oslavou víru života, do něhož je člověk od narození vtažený.

Druhá část večera patřila hvězdné německo-slovenské houslistce Julii Fischer, jež bravurně

spadá do Roku české hudby, navázal ryze český večer s díly našich velikánů – Antonína Dvořáka, Josefa Suka a Leoše Janáčka. Taktovku pozvedl jeden z nejvýraznějších současných českých dirigentů, šéfdirigent Bamberských filharmoniků Jakub Hrůša. Třiačtyřicetiletý umělec bude působit od podzimu 2025 v Londýně jako hudební ředitel Královské opery Covent Garden. Coby rezidenční umělec

letošní Dvořákovy Prahy stojí Jakub Hrůša za dirigentským pultem hned čtyřikrát.

Program slavnostního večera v pražském Rudolfinu uvedla Dvořákova rytmická předehra Karneval, která připomíná jeho Slovanské tance. Není divu, vždyť i Karneval

přednesla Sukovu Fantasií pro housle a orchestr g moll. Skladba, kterou Suk složil těsně před tím, než přišel o své nejbližší, zachycuje silný vnitřní neklid a temnou předtuchu. Excelentní výkon houslové virtuosky, od níž si nadšené publikum vyžádalo přidavek několikaminutovým aplausem, byl podle hudební kritiky excelentní a „v Praze dosud neslyšený.“

Janáčkova Glagolská mše

I poslední část slavnostního koncertu přinesla velkolepý hudební zážitek: Glagolskou mši od Leoše Janáčka. Hrůšova neutuchající energie se během podání přenesla nejen na nadšené publikum v sále Rudolfiny, ale také na hráče České filharmonie, sboristky a sboristy Pražského symfonického sboru, varhaníka Christiana Schmitta i čtyři sólisty: Sopranistku Corinne Winters, altistku Bellu Adamovou, tenora Davida Butta Philipa a basistu Brindleyho Sherratta. Ti se bravurně zhostili textu této proslulé kompozice, který interpretovali ve staroslověnině.

A právě rozhovor s Corinne Winters nejen o její lásce k českému jazyku, kterým se tato americká pěvkyně s velice vřelým vztahem ke slovanské hudbě více než dva roky intenzivně zabývá, přineseme v tištěném vydání našeho Bookmagu podzim/zima 2024.

Přesně v půl osmé se začne oblékat. Jeden z nejslavnějších dirigentů má své rituály

Datum vydání: 10.09.2024 11:59 |

Zdroj: aktualne.cz | Rubrika: Kultura | Strana 0 | Autor: Dita Hradecká

Vydavatel: Economia, a.s.

Na evropské hudební scéně si za čtyřicet let vybudoval postavení podobné Herbertu von Karajanovi, který byl jeho mentorem. Christian Thielemann je jedním z nejžádanějších světových dirigentů nejen díky mimořádným orchestrálním a operním výkonům, ale také proto, že koncertuje převážně v Německu a Rakousku. Za oceán navzdory vehementnímu naléhání intendantů už nějakou dobu nelétá.

Čtyřiašedesátiletý Němec bude 18. září jednou z hlavních hvězd festivalu Dvořákova Praha. V Rudolfinu vystoupí se slavnými Vídeňskými filharmoniky.

Když byl před osmi lety poprvé hostem téže přehlídky, přijel se starodávným a výtečným orchestrem Staatskapelle Dresden, v jehož čele stál 12 let. Éru zpečetil letos v létě vyprodanými koncerty v tamní Semperově opeře a orchestr jej následně jmenoval čestným šéfdirigentem. Společně formovali nejen hudební život saské metropole, také deset let pravidelně účinkovali na Salcburském velikonočním festivalu.

Vídeňští filharmonikové si Christiana Thielemanna už dvakrát vybrali coby dirigenta svých populárních novoročních koncertů, přičemž ten letošní vysílaný do celého světa vidělo 46 milionů diváků. Kromě toho společně natočili oceňované komplety symfonií Ludwiga van Beethovena nebo Antona Brucknera. Spolupráci letos na jaře stvrdilo, když hudebníci propůjčili Thielemannovi čestné členství ve svém spolku – rakouské těleso má nezvykle demokratický model řízení a navzdory zvyklostem funguje bez šéfdirigenta.

Další konstantou Thielemannovy kariéry je působení v Bayreuthu na festivalu zasvěceném Richardu Wagnerovi. Od svého debutu v roce 2000 tu jako jediný žijící dirigent nastudoval

kompletní kánon skladatelových hudebních dramat.

Léta učednická

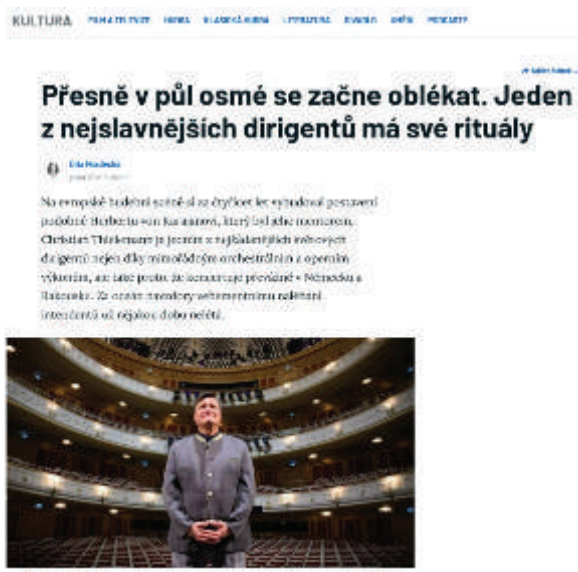
K tomuto autorovi má blízko od dětství. Thielemann pochází z kultivované západoberlínské rodiny. Když ho rodiče, milovníci Wagnera, poprvé zkusmo vzali na operu Valkýra, nezareagoval jako běžné dítě. Líbila se mu.

Později studoval hru na několik nástrojů, klavír, housle, lákaly jej varhany. Nakonec jej napadlo zkusit dirigování a pro radu si šel, lidově řečeno, rovnou ke kováři. "Oslovil jsem Herberta von Karajana po zkoušce a věnoval mi asi čtvrt hodinu," vzpomíná Thielemann na setkání s jedním z nejrespektovanějších dirigentů 20. století.

Bylo mu šestnáct, a právě pro sebe objevil Wagnerovu operu Tristan a Isolda. "Jenže Karajan mi povídal cosi o pěvcích, korepetování a Veselé vdově," vybavuje si. Veselá vdova je opereta od Franze Lehára ze začátku 20. století.

Mladý adept nechápal, co by se na "pokleslém" žánru operety mohl naučit. Dal ale na Karajanovu radu a skutečně v Německé opeře získal místo korepetitora, tedy klavíristy, který se zpěváky studuje jejich party.

Pak nastala léta učednická po menších divadlech v Gelsenkirchenu, Karlsruhe, Hannoveru a Düsseldorfu. "Byla to velká škola. Pěvci a dirigenti na oblasti musejí zvládnout jeden večer operetu, druhý Wagnera a třetí Verdiho," líčí Thielemann. "Karajan měl pravdu. Tristan možná trvá déle, ale čistě technicky je Veselá vdova na dirigování obtížnější," připouští s odstupem času.

Krok po kroku postupoval od funkce druhého kapelníka až k pozici hudebního ředitele v Norimberském státním divadle. Stal se také Karajanovým asistentem. "Ke konci z něj vyzařovala klidná autorita. Mohl sedět v křesle, jen nepatrně pohnout taktovkou a hrálo mu to," vzpomíná na učitele, jenž zemřel roku 1989. Bylo mu 81 let. "Člověk si pomyslel, že na tom dirigování koneckonců nic není. Pak to ale zkusíte a zjistíte, že jste od toho vzoru světelné roky daleko," vypráví Thielemann.

Hrdinství je složité

V roce 1997 se vrátil do rodného Berlína, kde nastoupil jako hudební ředitel Německé opery. Po sedmi letech skončil z důvodu

škrtů v rozpočtu. Poté byl až do roku 2011 hudebním ředitelem Mnichovské filharmonie. Několikrát se ocitl v užším výběru na šéfa Berlínských filharmoniků, volba však padla na Simona Rattla a naposledy Kirilla Petrenka.

Berlín je mu přesto souzen. Navzdory řečem o rivalitě mezi ním a Danielem Barenboimem, šéfem druhé berlínské opery Pod lipami, to byl právě Thielemann, jemuž osmdesátník Barenboim v roce 2022 zavolal, když musel ze zdravotních důvodů odstoupit od příprav Wagnerovy série oper Prsten Nibelungův. Úspěch se dostavil a od tohoto měsíce Thielemann vede Berlínskou státní operu. Barenboima ve funkci nahradil po třiceti letech.

Na festivalu Dvořákova Praha s Vídeňskými filharmoniky uvede Skotskou symfonii

německého romantika Felixe Mendelssohna-Bartholdyho, inspirovanou místy spojenými se životem královny Marie Stuartovny, a monumentální opus Život hrdinův od Richarda Strausse.

Tato symfonická báseň zkomponovaná pro gigantické obsazení volá po mnohem rozměrnějším pódiu, než je to ve Dvořákově síni Rudolfiny. Nejméně čtyřiašedesát smyčců, pět trubek, šest lesních rohů, dvojité obsazené dechy, celá baterie bicích – Strauss mistrně využívá všech myslitelných kombinací a zvukových efektů.

Ačkoli německý skladatel netrpěl přehnanou skromností a jednou prohlásil, že by "dokázal zhudebnit i lžíci", Život hrdinův nevypráví o něm. V centru stojí idea hrdinství a různé situace či reakce na téma heroismu.

"Straussův hrdina je sympatický, není to agresivní postava," domnívá se Thielemann, jenž v němčině za několik dnů vydá celou knihu o tomto skladateli. V partituře upozorňuje na několik zajímavých míst. "V části nazvané Bitva mám podezření, že jí chtěl tvůrce dokázat, jak skvěle umí instrumentovat," říká například.

Život hrdinův je velmi obtížný pro lesní rohy i sólového houslistu. Hlavně to ale bývá ohromná podívaná pro publikum. A pokud se v různých zvukových či tematických vrstvách nebo vyvrcholeních posluchač ztratí a nezachytí vše podstatné? "To nevádí, hrdinství je složité, proto je i Straussova hudba složitá," předesílá Thielemann.

Uchu naopak určitě neunikne závěrečný akord padesátiminutového symfonického monumentu. Strauss jej svěřil pouze dechům a podle Thielemanna jde o "nejkrásněji instrumentovaný akord v dějinách hudby".

Vystoupení začne ve 20 hodin. Přesně v půl osmé dirigent zahájí svůj rituál oblékání do koncertního. Je puntičkář, přiznává. "Vím, jak dlouho mi oblékání zabere, a během té půlhodiny si vnitřním sluchem přehrávám program koncertu," přibližuje.

Z pedantství ale podle svých slov postupně slevuje. Na zkouškách už nebazíruje na každé nepodařené frázi. "Jsem čím dál více tolerantní k nedokonalostem. Kontrolou každého detailu se vytrácí radost a spontaneita," dodává Christian Thielemann.

Okázalé a expresivní Mrtvé město

Datum vydání: 12.09.2024 |

Zdroj: Právo +1 | Rubrika: Kultura | Strana 15 | Autor: Radmila Hrdinová

Vydavatel: Borgis, a.s. |

Festival Dvořákova Praha přináší každoročně v programové řadě Opera in Concert koncertní provedení operního titulu. Na akci, jejíž je deník Právo hlavním mediálním partnerem, letos padla volba na brněnského rodáka Ericha Wolfganga Korngolda (1897 až 1957) a jeho operu Mrtvé město (1920). Ta je poměrně často uváděná především na německých scénách. Korngold v Brně strávil jen první čtyři roky života, poté se s rodiči přestěhoval do Vídně a později našel uplatnění v Hollywoodu především

jako skladatel filmové hudby. Ve své době byl pokládán za zázračné dítě a jeho díla zkomponovaná už ve velmi mladém věku uváděli renomovaní interpreti i tělesa. Mrtvé město složil ve třidvaceti letech, když už měl na kontě dvě opery, balet Sněhulák a řadu dalších děl. Pro tříaktovou operu, k níž spolu se svým otcem napsal i libreto, se inspiroval tehdy populární divadelní hrou Le Mirage (Přelud) belgického básníka a dramatika Georgese Rodenbacha, který pro jeviště upravil svůj román Bruges-la-Morte (Mrtvé Bruggy) z roku 1892. Přináší příběh Paula, který se nedokáže vyrovnat se smrtí své ženy, jejíž památku uctívá až s jistou morbiditou, než mu do života vstoupí frivolní tanečnice Marietta, takřka dvojnice mrtvé Marie. Prožije s ní krátký vzrušující románec končící dramatickou pointou, který se ale nakonec ukáže být jen jeho šíleným snem.

V Korngoldově hudební řeči je znát inspirace pucciniovským verismem, straussovským expresionismem i dalšími dobovými vlivy. Hudba Mrtvého města vyniká melodičností, až hýřivou orchestrální barevností a zvukovou okázalostí.

Dirigent Tomáš Brauner se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK šli této zvukové opulentnosti až dychtivě vstříc, jejich provedení zdůraznilo především efektní stránku Korngoldovy hudby. Nicméně, v prostoru Dvořákovy síně zněl orchestr po většinu tříhodinového provedení až příliš předimenzovaně, na posluchače hrnul přívál pestré hudby na samé hranici snesitelnosti.

To se projevilo jako problém i pro představitele hlavních rolí, kteří si nemohli dovolit větší dynamickou a výrazovou plasticitu svého projevu. Vynikající litevská sopranistka Vida Miknevičiuteová, obdařená nosným a nádherně znějícím hlasem se s nároky orchestrálního zvuku vyrovnávala nejlépe.

Svým dramatickým hlasem i oslnivým zjevem dodala postavě frivolní tanečnice Marietty patřičné pěvecké kvality i erotický podtext. Německoitalský tenorista Roberto Sacca jí byl v roli Paula důstojným partnerem, ale za cenu prakticky neustále naplno exponovaného hlasového projevu.

Z českých pěvců odvedli výborný výkon především Jiří Brückler v roli Paulova přítele Franka a Lucie Hilscherová coby služebná Brigitta. Na úspěchu večera měl svůj nesporný podíl i Pražský filharmonický sbor a Dětský pěvecký sbor Českého rozhlasu.

Provedení Korngoldova Mrtvého města vyrovnalo alespoň částečně dluh vůči opeře, která v novodobé historii u nás zazněla jen v jevištním nastudování Národního divadla v Brně v roce 2002.

Plánovanou inscenaci ostravského Národního divadla moravskoslezského ke stému výročí od světové premiéry díla bohužel překazila covidová epidemie.

Zároveň však toto provedení ukázalo aktuální potřebu akusticky dobře vybaveného koncertního prostoru, který je pro podobná díla vhodný a jakým by snad měla být slibovaná Vltavská filharmonie.

Toto provedení ukázalo aktuální potřebu akusticky dobře vybaveného koncertního prostoru

Erich Wolfgang Korngold: Mrtvé město Dvořákova Praha, 10. září, Dvořákova síň, Rudolfinum, Praha Hodnocení 90 %

Foto autor: Foto Dvořákova Praha – Petra Hajská

Koncert Spojení Mahlerem

Datum vydání: 11.09.2024 19:21 |

Zdroj: ČT 1 | Rubrika: 19:00 Události | Zpráva 8

Provozovatel: Česká televize

Barbora Kroužková, moderátorka ČT
Spojení Mahlerem. Mimořádný koncert, kterým dnes pokračuje Dvořákova Praha. Mezinárodní festival klasické hudby. Už za hodinu začne pod širým nebem na pražském Výstavišti. Zdravím Pavlu Sedliskou. Pavlo, proč koncert právě tam?

Pavla Sedliská, redaktorka ČT
Není to vůbec náhodou. Jde totiž o kopii

koncertu, který se tady na stejném místě konal v roce 1908, a to u příležitosti jubilejní výstavy. Tehdy tady ve světové premiéře zazněla sedmá Mahlerova symfonie a zazní i dnes. Dirigovat bude Jakub Hrůša, asi nejžádanější ve světě český dirigent současnosti a je to zároveň jeho rozloučení s Dvořákovou Prahou, na které měl letos čtyři vystoupení. První diváci přicházejí, neodrazuje je ani déšť, od organizátorů dostávají pláštěnky, nicméně koncert bude také v přímém přenosu vysílat ČT art, začíná ve 20:15 a hudebníci během dne zkoušeli a my byli u toho. Mahler se vrací na pražské Výstaviště, poprvé tady jeho symfonie zazněla před 116 lety, sám skladatel byl u toho.

Jan Simon (ředitel festivalu Dvořákova Praha) ,

Tehdy orchestr České filharmonie a Nového německého divadla v Praze vedl samotný Gustav Mahler a my jsme si říkali, že se pokusíme o jakousi repliku té historické světové premiéry.

Pavla Sedliská, redaktorka ČT

I teď bude hrát Česká filharmonie a Bamberští symfonikové, následovníci německého orchestru v Praze, který byl po válce odsunut.

Jakub Hrůša, šéfdirigent Bamberských symfoniků

My, Bamberští symfonikové, se vracíme na místa činu a spolu s kolegy budeme tvořit tady tu

družbu národů, která doufám, bude opravdová, přátelská a nejenom naoko, ale zevnitř, od srdce, výrazem toho, že vlastně mezi těmi dvěma zeměmi, co se týká kultury, nejsou v podstatě žádné bariéry nutné a potřebné.

Pavla Sedliská, redaktorka ČT

Koncert jubilejní výstavy byl hudební událostí, psaly dobové Národní listy. Toto jsou unikátní, jediné dochované záběry z tehdejší akce. Gustav Mahler tady tehdy dirigoval v koncertním pavilonu, který byl postavený právě u příležitosti jubilejní výstavy. Když skončila, byl stržen. Proto teď členové obou spojených orchestrů koncertují na stejném místě pod širým nebem. Pavla Sedliská, Česká televize.

Na Mahlera pod širým nebem v Praze přišlo 2000 lidí. Dirigoval Hrůša

Datum vydání: 12.09.2024 6:32 |

Zdroj: aktualne.cz | Rubrika: Kultura | Strana 0 | Autor: ČTK

Vydavatel: Economia, a.s.

Sedmou symfonií Gustava Mahlera zahranou Českou filharmonií a Bamberkými symfoniky ve středu večer na pražském Výstavišti navzdory nepřízní počasí slyšelo přes 2000 lidí. Hráči obou orchestrů vystoupili pod taktovkou Jakuba Hrůši na zvláštním koncertu, který pod názvem Spojení Mahlerem připravil festival Dvořákova Praha.

Akce, jejíž záznam lze přehrát na webu České televize, připomněla světovou premiéru Mahlerovy Sedmé symfonie. Ta se na stejném

místě uskutečnila v roce 1908. Pod autorovým vedením tehdy vystoupily orchestry České filharmonie a někdejšího Nového německého divadla v Praze, jehož členové po odsunu z Československa položili základy dnešních Bamberkých symfoniků.

Právě Bamberští symfonikové minulý týden letošní ročník Dvořákovy Prahy zahájili se svým šéfdirigentem Jakubem Hrůšou.

"Celá ta událost má pro mě i společenský rozměr, protože očekávám, že naprosto nenásilně, beze slov a manifestací, dojde k harmonickému soužití českého a německého živlu," avizoval dirigent před koncertem. "Vnímám symboliku bratření dvou národů, které žijí vedle sebe, které mezi sebou měly v historii spoustu pnutí a problémů, a považuji za velice důležité propojení a harmonizování, k němuž dojde pomocí hudby. I když samozřejmě vím, že hudba nezmění politiku, tak může aspoň ukázat, kterým směrem by se vzájemný dialog mohl ubírat," dodal Jakub Hrůša.

Pódium vyrostlo na prostranství před Průmyslovým palácem, který momentálně prochází rekonstrukcí. Vedle vyprodaného hlediště s 2000 místy k sezení několik desítek posluchačů

stálo.

Pořadatelé netrvali na formální atmosféře a nevyžadovali dress code, do hlediště si lidé mohli zanést občerstvení. I přes lehký déšť, který provázal více než polovinu osmdesátiminutového koncertu, návštěvníci vydrželi až do konce. Po něm odměnili orchestry bouřlivým potleskem.

Koncert Spojení Mahlerem byl jedním z vrcholů oslav Roku české hudby. Název zastřešuje kulturní událost připomínající každých deset let významná výročí hudebních osobností.

Organizátoři se rozhodli pojmut střední večer jako komplexní zážitek. Před začátkem vystoupení na velkoplošné obrazovce promítli dokument o Sedmé symfonii, v areálu se lidé mohli seznámit s historickými okolnostmi světové premiéry v roce 1908.

Sedmá z devíti dokončených symfonií Gustava Mahlera, osmdesátiminutový pětivěť monument, měla jako jediná světovou premiéru v Praze. Partitura je datována 15. srpna 1905, orchestrace však byla dokončena v roce 1906.

Česko-rakouský skladatel Mahler se narodil v Kalištích u Humpolce a dětství strávil v Jihlavě.

Festival Dvořákova Praha do 24. září připomíná nejen Antonína Dvořáka, ale také Bedřicha Smetanu a další slavné české rodáky i zahraniční skladatele.

Mahlerovo deštivé poselství do nebe

Datum vydání: 13.09.2024 |

Zdroj: Právo | Rubrika: Kultura | Strana 13 | Autor: Richard Hruban

Vydavatel: Borgis, a.s. | Periodicita: deník

Na pražském Výstavišti se ve středu večer konal unikátní projekt festivalu Dvořákova Praha. Open air koncert pod symbolickým názvem Spojení Mahlerem rovnocenně propojil hudebníky České filharmonie a Bamberských symfoniků pod vedením Jakuba Hrůši.

Nešlo jen o spojení obou těles, ale i připomínku světové premiéry Mahlerovy symfonie č. 7 e moll, jež se odehrála na Výstavišti 19. září 1908 s rovněž spojenými orchestry pod skladatelovou taktovkou.

Mahlerovský koncert byl jedním z vrcholů Dvořákovy Prahy i oslav Roku české hudby. Ještě před začátkem koncertu byl na velkoplošné obrazovce na pódiu promítnut

Mahlerovo deštivé poselství do nebe

Richard Hruban
Na pražském Výstavišti se ve středu večer konal unikátní projekt festivalu Dvořákova Praha. Open air koncert pod symbolickým názvem Spojení Mahlerem rovnocenně propojil hudebníky České filharmonie a Bamberských symfoniků pod vedením Jakuba Hrůši.
Nešlo jen o spojení obou těles, ale i připomínku světové

premiéry Mahlerovy symfonie č. 7 e moll, jež se odehrála na Výstavišti 19. září 1908 s rovněž spojenými orchestry pod skladatelovou taktovkou.
Mahlerovský koncert byl jedním z vrcholů Dvořákovy Prahy i oslav Roku české hudby. Ještě před začátkem koncertu byl na velkoplošné obrazovce na pódiu promítnut dokument o Sedmé symfonii, v areálu se navíc diváci mohli

seznámit s historickými okolnostmi světové premiéry v roce 1908.
Přestože se koncert připravovaný vzorně pořadatelé Dvořákovy Prahy odehrál za trvalého slabšího i silnějšího deště a větru, posluchačům byly poskytnuty pláštěnky a na soustředěném poslechu po celou dobu koncertu to nic nezměnilo.
Orchestr, v němž vedle sebe

usedli bratři České filharmonie i Bamberských symfoniků, byl tělesem jednotným, zvukově vytríbeným a výrazově silným. Působil jako dokonale seřazený stroj reagující na sebeemancipaci podléhajícího dirigenta. Hrůša je umělcem milujícím hudbu, svůj cit pro ni přenáší na hudebníky a tvoří ji s nimi přímo na pódiu. Lidské obrazy seklidně nádhernou i neukotvenost člověka v tomto světě.

Skvěle působilo rozsáhlé dynamické rozpětí od téměř šepotajících tónů po zářivé umlčené vrcholy.
Báječná byla i sóla zvládnutá na nejvyšší hraničce úrovni. Nástrojové skupiny byly ideálně zvukově vyrovnané. Velký smysl hudebníci prokázali pro postrojení klidu bavev, nasycených citem, zpěvností, kultivovaností i přirozeně působícími hudebními vrcholky. To vše

s pochopením pro neustálou proměnlivost výrazu a bohatství zvukového spektra.
Jakub Hrůša a s ním jeho společníci orchestru jsou skvělým převodcem Mahlerových hudebních vesměn, pozorným vypravěčem, který s sebou sáhne i nadšené posluchače. Skládali tak zaslužené ovace více než dvou tisíc posluchačů zplahajících před hudebními vrcholky. To vše Výstavišti.

dokument o Sedmé symfonii, v areálu se navíc diváci mohli seznámit s historickými okolnostmi světové premiéry v roce 1908.

Přestože se koncert připravený vzorně pořadatelé Dvořákovy Prahy odehrál za trvalého slabšího i silnějšího deště a větru, posluchačům byly poskytnuty pláštěnky a na soustředěném poslechu po celou dobu koncertu to nic nezměnilo.

Orchestr, v němž vedle sebe usedli hráči České filharmonie i Bamberkých symfoniků, byl tělesem jednolitým, zvukově vytríbeným a výrazově silným. Působil jako dokonale seřízený stroj reagující na sebemenší podněty dirigenta. Hrůša je umělcem milujícím hudbu, svůj cit pro ni přenáší na hudebníky a tvoří ji s nimi přímo na pódii. Líčí obrazy neklidné nálady, nejistotu i neukotvenost člověka v tomto světě.

Skvěle působilo rozsáhlé dynamické rozpětí od téměř šeptajících tonů po zářivě uměřené vrcholy.

Báječná byla i sóla zvládnutá na nejvyšší hráčské úrovni. Nástrojové skupiny byly ideálně zvukově vyrovnané. Velký smysl hudebníci prokázali pro pestrou škálu barev, nasycených citem, zpěvností, kultivovaností i přirozeně působícími hudebními vrcholy. To vše s pochopením pro neustálou proměnlivost výrazu a bohatství zvukového spektra.

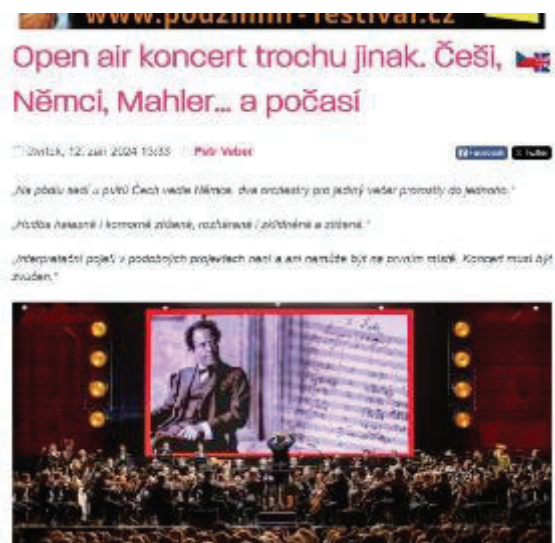
Jakub Hrůša a s ním jeho spojené orchestry jsou skvělým průvodcem Mahlerovým hudebním vesmírem, pozorným vypravěčem, který s sebou strhává i nadšené posluchače. Sklidili tak zasloužené ovace více než dvou tisíc posluchačů aplaudujících před budovou Výstaviště.

Open air koncert trochu jinak. Češi, Němci, Mahler... a počasí

Datum vydání: 12.09.2024 13:50 |

Zdroj: klasikaplus.cz | Strana 0 | Autor: Petr Veber

Vydavatel: klasikaplus.cz

„Na pódiu sedí u pultů Čechy vedle Němce, dva orchestry pro jediný večer prorostly do jednoho.“

„Hudba halasná i komorně ztišená, rozháraná i zklidněná a ztišená.“

„Interpretační pojetí v podobných projektech není a ani nemůže být na prvním místě. Koncert musí být zvučen.“

Je půl hodiny před koncertem, na pražském Výstavišti se postupně scházejí více než dvě tisícovky posluchačů. Na velkoplošnou obrazovku se začíná promítat dokument o Mahlerově Sedmé symfonii. Čtvrt hodiny po osmé se dílo rozezní živě. Na open air scéně, interpretováno společně Čechy a Němci, stejně

jako při premiéře v roce 1908. Poprchává a nikdo neví, jak se počasí vyvine.

Koncerty klasické hudby pod otevřeným nebem mívají specifické programy. Většinou něco jako operní árie či hodně populární orchestrální kusy. Nebo rovnou filmovou hudbu. V Praze na Výstavišti je tomu 11. září 2024 jinak. Zní tady hudba z nejnáročnějších – Sedmá symfonie Gustava Mahlera. Dílo plné kontrastů, komplikovaně vrstvené, ve své době dost moderní. Je to odvážný podnik. Sešli se k němu hráči České filharmonie a Bamberkých symfoniků, v případě bavorského tělesa z velké části pokračovatelé a potomci pražských Němců, odsunutých na konci války. Ale svou roli hraje nejen nutnost sjednotit se pro provedení hudebně a vyhovět nárokům televizního přenosu – hraje ji i improvizovaný prostor a počasí. Sázka do loterie.

Jakub Hrůša, šéfdirigent v Bamberku a hlavní hostující dirigent v Praze, zastřešuje svou

osobou unikátní propojení obou těles zcela logicky. Na pódiu sedí u pultů Čech vedle Němce, orchestry pro jediný večer prorostly do jednoho. Muzikantů je stovka. Nad nimi dominuje velký nápis Spojení Mahlerem. A za nimi se vedle fragmentu první stránky rukopisné partitury Sedmé symfonie na své nejznámější fotografické podobizně sympaticky usmívá skladatel.

Ozývají se první tóny, charakteristický tečkovaný rytmus jakoby klopotně rozvíjené hudební myšlenky se zámlkami. Hudba halasná i komorně ztišená, rozháraná i zklidněná a ztišená. Po pětadvacet minutách horny otvírají druhou větu, kaleidoskopickou i existenciální a ironickou, naplněnou typickými mahlerovskými písničkami, vzrušenými plochami i pomalu plynoucími úseky a také zvukem kravských zvonců. První Nachtmusik této skladby – Noční hudba, nokturno. Nijak unylé.

Drobně prší. Třetí věta, to jsou vzdechy a škleby, excentrická a bizarní trhavost i líbezná sóla. Scherzo plné stínů, ale nejde z něj strach. Mahler se dnes v Hrůšově pojetí jeví spíše jako pozitivní, nikoli rozervaný umělec. Druhá Nachtmusik – Andante amoroso – vyznívá vroucně, ale nekýčovitě, věcněji. Ani ona není na chvíli úplně klidná. Milou pohodu dotváří tichý zvuk mandoliny a kytary, v symfonickém orchestru docela neobvyklý.

A pak úder tympánů a fanfáry oznamují razantní vpád finále. Zní s temnými smyčci a sytými harmoniemi trochu archaicky, podobně pikantně jako Wagnerovi Mistři pěvci norimberští, je virtuózní v tempu i ve struktuře, vyznívá projasněně. Motivy se proplétají a zahušťují, opět se ozývají kravské zvonce a po znatelném nádechu Jakub Hrůša skokově zrychluje tempo a brilantně stupňuje kódu k posledním akordům.

Interpretační pojetí v podobných projektech není a ani nemůže být na prvním místě. Koncert musí být zvučen a vidět toho z dálky a bez elevace moc není – a i když dnes byli zvukaři opravdu dobří, výsledek se k publiku nakonec vždy dostává bez proporcí a detailů, jiný než v sále. Prostředí je pro hudebníky i pro publikum nestandardní. Jakub Hrůša přesto evidentně nic nešidil, symfonii dal maximum možného. Nasazení všech a výsledku všechna čest. Lidé to cítí.

Na koncertu 11. září 2024 si připomeneme genia loci a co nejvíce přiblížíme okolnostem světové premiéry, avizovali pořadatelé mimořádný večer. Premiéra se tehdy, 19. září 1908, odehrála pod autorovou taktovkou v rozlehlém Koncertním pavilonu, který v areálu dnešního Výstaviště vznikl u příležitosti Jubilejní výstavy Obchodní a živnostenské komory.

Ted' je před desátou večerní, hudba před chvílí po pětaosmdesáti minutách dozněla, Češi a Němci na pódiu se objímají a odcházejí. Mají za sebou několikadenní dobrodružství, něco pěkného, velmi symbolického končí. A v zákulisí se začínají chystat dělníci, aby demontovali kabely, mikrofony a světla, rozebrali jeviště a poskládali židle.

Mrholí už zase jen drobně, ale úplně komfortní to není. Ještě před čtyřmi dny bylo přes třicet stupňů a večer přes dvacet, dnes je sotva čtrnáct. Výměna dojmů se mísí se šustěním mokřých pláštěnek... Koncertní pavilon byl po skončení výstavy prý hned zase stržen. Škoda, škoda..., přichází po sto šestnácti letech neodbytně na mysl mnohému z odcházejících návštěvníků.

Replika historické premiéry Mahlerovy Sedmé na Výstavišti

Datum vydání: 12.09.2024 12:56 |

Zdroj: operaplus.cz | Strana 0 | Autor: Ivan Žáček

Vydavatel: Opera Plus z.s.

Dvořákova Praha včera uspořádala open air koncert k oslavám Roku české hudby 2024 pod názvem Spojení Mahlerem.

Česká filharmonie a Bamberští symfonikové pod vedením dirigenta Jakuba Hruši provedli repliku premiéry Sedmé symfonie Gustava Mahlera.

Myšlenka pokusit se o repliku světové premiéry Mahlerovy 7. symfonie e moll, která pod taktovkou samotného skladatele zazněla 19. září 1908 v Praze, stála u nápadu uspořádat po 116 letech mahlerovský koncert se stejným programem v rámci letošního ročníku Dvořákovy Prahy. Dokonce na stejném místě jako tehdy, na holešovickém výstavišti, a silami dvou spojených orchestrů – což je vzhledem k Mahlerovým požadavkům nutnost. Tehdy i nyní to byla Česká filharmonie, v roce 1908 ve spojení s orchestrem Neues deutsches Theater, letos tedy s Bamberškými symfoniky, kteří spolu se svým šéfem Jakubem Hrušou zajišťují letošnímu ročníku festivalu významný dramaturgický přínos hned několika svými vystoupeními. Je v tomto spojení i kus symboliky, neboť zakladatelé bamberského orchestru se v roce 1946 rekrutovali z řad odsunutých německých hudebníků pražského Neues deutsches Theater. Potud jsou kulturně-společenské hodnoty projektu zcela nasnadě.

U koncertů open air ovšem nebývá kvalita provedení zrovna na prvním místě a je zbytečné dodávat, že kritik musí značně modifikovat svá hodnotící kritéria. V první řadě je tu problém s ozvučením, které tu více, tu méně drastickým způsobem nutně degraduje výsledný zvuk.

Recenzovaný koncert patřil

k těm horším. Kdyby několik hektarů širého by jistě lepší upustit od vůbec. To by však bylo jen třicet řad. Byl to zvláštní ovšem převážně překrytý obřích beden. Což byl zvuk náboj a stavící mezi umělce hradbu bránící plnému složek tato bariéra pozře a posluchače! Není to ani tak desítek mikrofonů zajistí každého čtverečního metru totální rozbití přirozené její prostorové báze.

složení zvuku, ochuzené o nejvíce postihovalo

proporce byly značně narušeny v jejich neprospěch, a to přesto, že byly takřka dvojnásobně posíleny. Z šedého smyčcového základu pak ostře trčela sóla dechů a zvukový obraz se tím značně pozměňoval. Mandolína ve 2. Nachtmusik například nepřirozeně dominovala celému plénu, i perkuse byly trochu předimenzovány, tam to však tolik nevadilo. V přímém přenosu České televize jsou všechny proporce v pořádku a celková kvalita zvuku je samozřejmě nesrovnatelná. Já však musím hodnotit realitu na Výstavišti.

Provedení spojených orchestrů České filharmonie a Bamberških symfoniků pod taktovkou Jakuba Hruši třeba složit poklonu. Za daných podmínek, když ani počasí nebylo příliš nakloněno, bylo více než dobré a přineslo rozhodně více než jen prostou informaci o tomto symfonickém kolosu, bizarním a enigmatickém, evokujícím temnotu noci. Hrušovi se podařilo vystihnout základní polaritu díla, velikašskou, monstrózní bombastičnost na jedné

bohužel v tomto směru nebylo nutno ozvučovat prostoru výstaviště, bylo mikrofonního snímání pro prvních dvacet, mix: direktní zvuk, tím, co se linulo z postrádající emocionální a publikum odtahitout prožitku. Kolik cenných o co vše ochudí ztráta detailu (několik samozřejmě pokrytí pódia), ale daní za to je zvukové perspektivy, Změněné spektrální cenné alikvotní složky, smyčce. Dynamické

straně, i sardonicky pošklebný komentář skrytý v groteskních marších, který ji zničující židovskou sebeironií shazuje na straně druhé. Jistěže jen v základních rysech, bez detailnějšího propracování, ale to za daných podmínek naprosto nebylo možno žádat. Jistěže frázování smyčců mohlo být ostřejší, vypointovanější, méně opatrné, ale to už bych se opakoval.

Nutno vyzdvihnout i zanedbatelný počet šumů, kiksů a notiček spadlých pod pulty. Především však celkové symfonické kontury držely v rukou zkušeného dirigenta pevnými svorníky a pětivěť kolos trvajících bezmála hodinu a půl se ve finálním Rondu podařilo efektně vygradovat k optimismem prozářenému jasu. V posledních dvou letech zazněla Mahlerova Sedmá v Praze vícekrát. Já sám ji recenzuji potřetí a mohu říci, že to bylo provedení naplňující ideu projektu – připomenout Pražanům, že metropole byla před 116 lety dějištěm světové premiéry této monumentální Písně noci – více než důstojným způsobem.

Klavírní recitál Mao Fujita korunoval odpálením basové struny

Datum vydání: 15.09.2024 10:03 |

Zdroj: klasikaplus.cz | Strana 0 | Autor: Zbyněk Pilbauer

Vydavatel: klasikaplus.cz

„Jeho umělecká ‚teze‘ je dotažená, je z ní cítit porozumění a moudrost.“

„V předposlední variaci už bylo naprosto jasné, že nejde o žádného objektivního soutěžního hráče ‚se studeným čumákem‘.“

„Většina skladatelů nepříliš známé hudby by si přála takovou úroveň interpretace.“

Pátek

třináctého festivalu Dvořákova Praha žádnou smůlu nepřinesl. Japonský klavírista Mao Fujita v Rudolfinu zahrál ambiciózní program se silným názorem a osobitou prezentací. Podařil se mu navíc efektní kousek, který už se v jeho životě nejspíš nebude opakovat.

Vlastně ani nevím, nakolik mají Češi povědomí o tom, kdo přesně je Mao Fujita. Přestože už pár let buduje slibnou kariéru a nahrává pro přední

hudební vydavatelství, alespoň v mém okolí se o něm příliš nemluví. Osobně jsem s ním slyšel akorát pár skvělých streamovaných Mozartů z festivalu ve Verbieru a pak už jen pár drobností. Pořadatelé festivalu Dvořákovy Prahy jej ale určitě znají dobře, protože si právě jeho vybrali pro jediný klavírní recitál v tomto ročníku. Jeho obrovský program sliboval opravdu celovečerní událost a obsahoval i díla vyžadující velikou fyzickou sílu.

Mao Fujita si jistě získal část publika už jenom příchodem do sálu. Není na něm znát žádná faleš ani strach, jeho chůze jako by vyjadřovala čistotu. Po dosednutí ke klavíru nebudoval napětí prostřednictvím ticha, naopak začal hrát ihned po skončení potlesku. Do Mozartových Variací na píseň „Ah, vous dirai-je, maman“, K. 265 vplul nenásilně hladkým tónem, vlastně

dost odlišným například od průrazného a zpěvného nat'uknutí Ivana Moravce, jehož Mozart mi dvanáct let po jeho posledním rudolfinském recitálu stále zní živě v hlavě.

Na Fujitův zvuk jsem si na samém okraji deváté řady musel chvíli zvykat a dobře nastražit uši, abych vstřebal každou šestnáctinu v pravé ruce. Zanedlouho jsem však začal více vnímat harmonickou složku a jakousi ansámblovou kvalitu jeho hry, díky které mi skladba zněla komplexně i přirozeně. Repetice ozvlášťoval nejen bohatou a někdy až netypickou ornamentikou, ale i dalšími prostředky. Když si v předposlední variaci začal pohrávat s výrazem a textem ještě víc, už bylo naprosto jasné, že nejde o žádného objektivního soutěžního hráče „se studeným čumákem“. Jeho umělecká „teze“ je dotažená, je z ní cítit porozumění a moudrost. (Příští týden portál KlasikaPlus.cz zveřejní rozhovor, ve kterém Fujita prozrazuje, že se Mozartovi v poslední době snaží co nejvíc vyhýbat. Škoda!)

Nepředpokládal bych, že klavírista tak snadno přepne do hudby tak odlišného temperamentu. V Beethovenových 32 variacích c moll, WoO 80 se ukázalo, že umí být i konfliktní – do sforzat v tématu se pouštěl s velkým časovým napětím, s vervou šel naproti i burácivým, neučesaným čtyřhlasým akordům v basu. Dynamické vlny ve stupnicových variacích se staly jednou z nejpůsobivějších ukázek klavírní techniky, které jsem kdy na živém koncertě spatřil. I Sonáta f moll, op. 57 „Appassionata“ byla hodna velkého obdivu, s výrazným muzikantským cítěním a technicky kompletně zvládnutá (zejména brala dech pravá ruka v codě třetí věty). Tady už jsem však některým specifikům rozuměl o chlup méně, například místy s dynamikou subito piano nebo poměrně svižnou druhou větou.

Druhou polovinu umělec zahájil výběrem sedmi částí z 24 preludií Akia Yashira, které jako celek Fujita nedávno natočil pro label Sony Classical. Většina skladatelů nepříliš známé hudby by si přála takovou úroveň interpretace... Myslím, že hudební jazyk tohoto cyklu je natolik srozumitelný, že by do programu mohlo být zařazeno klidně i víc částí. Nejlepší dojem na mě udělalo preludium č. 3 G dur a francouzsky znějící č. 18 f moll. Po preludiích přišla na řadu Skrjabinova Fantazie h moll, op. 28. Fujitova hra byla plynulá a přirozená, první znění lyrického druhého tématu se nijak nezadrhávalo přes ozdobné drobné noty a obzvlášť tato melodie zapůsobila, když se objevila potřetí jako vzpomínka. Syté akordy H dur na konci skladby zněly fantasticky. V této skladbě sice pokládám Lukáše Vondráčka za nepřekonatelného, ale provedení o dvanáct let mladšího Fujity také bylo poutavé.

Zvláště silným bodem koncertu se pro mě stal Petrarkův sonet 104 od Franze Liszta. Fujita zde mnoho podřídil zájmu sdělnosti – třeba na první straně si moc nelámал hlavu s taktovými čarami, zkrátka promlouval ve chvíli, kdy to zrovna uznal za vhodné z hlediska obsahu. Ze závěrečné sekvence křesal, co se jenom dalo – hrál ji nesmírně pomalu, intimně. Ačkoliv mě sonet zasáhl více než následující Sonáta „Po četbě Danta“, i ta byla zahrána výborně.

Klavírista je „doma“ v recitativech, navzdory drobnějšímu vzrůstu do klavíru umí i pořádně zatlačit, aniž by se u toho tělesně unavil. Jedna z tlustých basových strun však na úplně posledním akordovém souzvuku skladby praskla a konec recitálu doprovodila efektním rámusem. Po vtipném váhání, co lze ještě zahrát na téměř nepoužitelný klavír, přece jenom ještě přidal dvě skladby: Stances a Madame de Pompadour od Déodata de Séveraca a Mendelssohnovu Píseň beze slov fis moll, op. 67 č. 2. Vůbec se nedivím, že po koncertě se publikum shromáždilo okolo koncertního klavíru a fotilo si basovou strunu trčící z klavíru. Jaká je koneckonců pravděpodobnost, že se to stane při posledním akordu celého programu? Napadlo mě, kolik asi takový recitál Maa Fujity stojí. To je čistě řečnická otázka, samozřejmě nechci doopravdy a drze zjišťovat přesnou výši honoráře. Jde mi spíš o to, že v jeho případě si vlastně netroufnu udělat ani hrubý laický odhad. Na jednu stranu si totiž dovedu představit, že hodnota pětadvacetiletého umělce zatím není nejvyšší, a ještě poroste spolu s jeho věkem, PR, kladnou zkušeností posluchačů, a tak dále... Na druhou stranu by mi nešlo přes hlavu, kdyby

člověk, který hraje na takovéto úrovni už několikátým rokem, stál festival jenom pár korun. Ať už jsou čísla jakákoliv, v uměleckém ohledu se Dvořákova Praha tentokrát opravdu trefila do černého. Přestože se jí nepodařilo úplně naplnit kapacitu sálu, v budoucnu by na tento koncert mohla navazovat. Vždyť samotný klavírista má na toto vystoupení jedinečnou životní vzpomínku, pražské publikum jej přijalo okamžitě, v repertoáru má Dvořákův Klavírní koncert... Mám podezření, že Mao Fujita se do Prahy ještě vrátí. Pokud se tak stane, budu se na něj těšit.

Foto: Dvořákova Praha / Petra Hajská

Recenze: Nezvyk. Collegium 1704 se pustilo do Dvořáka, sólista hrál na dobový klavír

Datum vydání: 16.09.2024 17:11 |

Zdroj: aktualne.cz | Rubrika: Kultura | Strana 0 | Autor: Dita Hradecká

Vydavatel: Economia, a.s.

KULTURA | FILM A TV | UMĚNÍ | KUCHAŘKA | LIFESTYLE | ZDRAVÍ | SPOLUŽITELNOST

Recenze: Nezvyk. Collegium 1704 se pustilo do Dvořáka, sólista hrál na dobový klavír

Soubor původně specializovaný na barokní hudbu a její takzvanou historicky poučenou interpretaci Collegium 1704 už před časem rozšířil zaměření na tvorbu 19. století. Jeho zakladatele a uměleckého šéfa Václava Lukse nelze označit za ortodoxního vyznavače baroka. Se svými ansámblky nebo jako hostující dirigent pravidelně uvádí i díla romantických autorů.

Na konec 19. století se společně vypravili například v roce 2021, kdy Mou vlastní od Bedřicha Smetany zahájili festival Pražské jaro. Tuto neděli na přehlídce Dvořákova Praha došlo také na druhého českého národního skladatele. V Rudolfinu zazněly

Klavírní koncert g moll a hymnus Dědicové Bílé hory od Antonína Dvořáka, doplněné o symfonii málo známého českého autora Jana Václava Kalivody.

Sólistou večera byl dvaadvacetiletý kanadský pianista Eric Guo, jehož slyšela Praha už vloni, hned poté, co zvítězil v Chopinově soutěži na dobové nástroje. Ta tvoří mladší pandán jednomu z nejprestižnějších klavírních klání konanému v polské metropoli a naznačuje, kam směřuje trend: přiblížit se dobové zvukové estetice skladatelů, ať jde o renesanční madrigal, či hudbu z doby průmyslové revoluce.

Guo je pozoruhodný fenomén – hru na nástroje 19. století bez obtíží střídá s moderním klavírem, ačkoliv každý vyžaduje zcela jinou techniku úhozu. Porotu Chopinovy soutěže si získal hluboce prožitým a osobitým přednesem, v němž se mladický temperament, hravost a svobodomyslnost mísí s odzbrojující skromností.

Koncert Antonína Dvořáka je oproti těm Chopinovým rozměrnější, technicky náročnější a mnohem méně často hraný. V repertoáru jej má jen hrstka světových pianistů a zdaleka ne všichni čeští. Pozitivně tedy šokovalo, že Eric Guo nastudoval sólový part z paměti.

Čím se tento Dvořák liší od symfonických kreací moderních orchestrů a sólistů? Takřka vším.

Snad největším rozdílem, jaký postřehne i ucho laika, je absence vibrata, kterým si smyčce zpravidla pomáhají k nosnějšímu a kulatějšímu tónu. Také sólista musí počítat s tím, že dobový klavír se modernímu v síle nikdy nevyrovná, a zapojit jiné prostředky k dosažení efektů.

Jde to a Eric Guo to dovede: chytrou prací s akcenty, artikulací, tempem. Nástroj, jež měl k dispozici, pochází z dílny osvědčeného současného amerického tvůrce novodobých kopií a znalce stavby klavírů Paula McNultyho. Basy na něm hrály všemi barvami a v horní poloze byl dostatečně zpěvný.

Přesto tentokrát ukázal i své limity – skrze hutnou orchestrální partituru krajních vět sólistu často nebylo slyšet. V nádherné pomalé větě, kde klavír nese dlouhou kantilénu, zase frázování působila rozkouskovaně. Na toto zcela jiné čtení Dvořáka je zřejmě třeba si zvyknout, ocenit nově nasvícené detaily a promyslet, zda naše posluchačská očekávání nejsou jen klišé.

Pianista povzbuzený potleskem v neděli přidal ještě čtyři drobné kousky ze svého bohatého chopinovského repertoáru a předvedl nejen omračující techniku, ale také spontaneitu a muzikálnost.

Večer plný objevů pokračoval uvedením Symfonie č. 7 g moll Jana Václava Kalivody, velmi plodného, ve své době uznávaného a dnes zcela zapomenutého českého autora.

Kalivoda žil v letech 1801 až 1866. Je jedním z těch, kdo doplatili na koncept českých hudebních dějin z dílny někdejšího komunistického ministra školství Zdeňka Nejedlého, který z nich v podstatě vygumoval vše mezi husity a Bedřichem Smetanou. Že se Smetana a po něm Dvořák opírali o hudebnost a tradici nejen české hudby předchozích generací, kterou tvořili možná "menší", avšak ne nezajímaví autoři, je třeba stále připomínat.

Svým dravým proudem, zručnou prací s tématy a instrumentací i s odstupem času Kalivodova symfonie zcela ob stojí vedle běžně uváděných evropských děl z prvních dekád 19. století.

Díky strhujícímu provedení Collegia 1704 o tom večer odcházelo přesvědčeno celé Rudolfinum.

Festival zaměřený na jediného skladatele, jako je Dvořákova Praha, má zdánlivě omezené možnosti překvapit. Ukazuje se ale, že ani tvorba nejslavnějšího českého komponisty není tak zevrubně ohraná.

Například hymnus na vlasteneckou báseň Vítězslava Háška Dědicové Bílé hory, který Antonínu Dvořákovi po premiéře v roce 1873 přinesl první velké uznání, je klenot. Zaslouží si stát po boku jeho mnohem populárnějších sborově orchestrálních opusů, ovšem na nahrávkách a pódíích, aby člověk pohledal.

V neděli pořadatelé vybrali anglickou verzi, kterou si skladatel objednal pro uvedení na anglické půdě. Collegium Vocale 1704, sborová odnož ansámblu Václava Lukse, docílila v počtu 28 zpěváků mocného efektu. Lahodný, harmonicky nápaditý a efektně vygradovaný kus byl dokonalou tečkou za nevšedním koncertem.

Video: Proč se Tata Bojs vyhýbají politickým tématům (3. 9. 2024)

Dva klavírní živly zrychlily divákům tep. Martha Argerich přivezla Sophii Pacini

Datum vydání: 18.09.2024 18:52 |

Zdroj: aktualne.cz | Rubrika: Kultura | Strana 0 | Autor: Dita Hradecká

Vydavatel: Economia, a.s.

Dva klavírní živly zrychlily divákům tep. Martha Argerich přivezla Sophii Pacini

Dva klavírní živly zrychlily divákům tep.

Dlouho dopředu vyprodané vstupenky na úterní koncert festivalu Dvořákova Praha ukázaly, že jméno argentinské pianistky Marthy Argerich je pro publikum stále velkým lákadlem. Třiaosmdesátiletá hvězda klasické hudby už sólové recitály nehrává, vystupuje v komorních sestavách nebo na dva klavíry. Tak tomu bylo i tentokrát.

Dlouho dopředu vyprodané vstupenky na úterní koncert festivalu Dvořákova Praha ukázaly, že jméno argentinské pianistky Marthy Argerich je pro publikum stále velkým lákadlem. Třiaosmdesátiletá hvězda klasické hudby už sólové recitály nehrává, vystupuje v komorních sestavách nebo na dva klavíry. Tak tomu bylo i tentokrát.

Ve Dvořákově síni Rudolfiny se představila po boku třiatřicetileté kolegyně Sophie Pacini. Publikum zanechalo v rozjařené náladě díky jiskřivému provedení optimistických skladeb Wolfganga Amadea

Mozarta a efektních děl Franze Liszta.

"Bez Mozarta nemůžeme být," vysvětlila Sophie Pacini, jak vybíraly repertoár. Večer zahájily Mozartovou Sonátou pro dva klavíry D dur, jež má rozměrem i náročností spíše parametry klavírního koncertu. Škoda, že akustika sálu neumožňuje vychutnat si zřetelně všechny rychlé noty – zrovna tato skladba by zasloužila prostředí, v němž by se šestnáctiny, příkladně jemně a s lehkostí vyhrané, krystalicky zaskvěly.

V podání dvou protagonistek jsme nicméně byli svědky rovnocenného dialogu. V Německu narozená dcera italského otce Sophie Pacini je fenomenální umělkyně a sdílí s Marthou Argerich spontánnost i neuvěřitelnou lehkost ve zdolávání obtížných pasáží. Komunikace mezi nimi se obejde bez výrazných gest a pokývnutí. Sem tam si přes dvě dlouhá píana vymění rychlý pohled nebo letmý úsměv.

Hra na dva klavíry přitom představuje specifickou kategorii komorní hudby. Dva identické nástroje, každý schopný zastoupit orchestr, to je mnoho tónů, jejichž textura se musí promyslet, aby posluchače nezavalily zvukem. Co se souhry týče, jde tu o setiny vteřiny, o rychlost, směr a váhu, s jakou se klávesa stiskne.

Hrát unisono na dva klavíry, to je vyšší škola sebezapření. Interpret musí přizpůsobit úhoz ruce jiného člověka, na kterou ani nevidí, musí jednotně cítit fráze: chce to velkou kázeň, aby krásná melodie jednoho dala přednost hlasu toho druhého. Když se ale podaří a dojde k propojení, které nelze nazvat jinak než společným dýcháním, výsledkem bývá velká satisfakce a rozkoš pro hráče i posluchače.

Druhá půlka úterního večera začala sólem mladší umělkyně. Po "zahřívací" jemné Útěše od Franze Liszta zahrála předeheru k opeře Tannhäuser od Richarda Wagnera, jak ji pro klavír upravil právě jeho vzdálený příbuzný Liszt. Velebné tóny německého romantika, vyžadující celé spektrum orchestrálních barev, převedl geniální pianista Liszt způsobem věrným originálu, ale současně svrchovaně "klavírním".

Výčerpal celý katalog nejobtížnějších prvků techniky – velké skoky, oktávové pasáže, trylky, tremola a tak dále. Autor tím posloužil hudbě, ale také nasytil diváka prvky až cirkusovými. Sophie Pacini se přes tuto technickou stránku v Praze přenesla s udivující nonšalancí, proud hudby měl tah a strhující gradaci. Z klavíru dostala zvukovou mohutnost, aniž by měl člověk dojem výraznějšího úsilí.

V podobném duchu se nesly závěrečné Reminiscence na Dona Juana, tedy Lisztova parafráze motivů z Mozartova Dona Giovanniho, tentokrát už opět na dva klavíry. Franz Liszt nebyl jediný, komu árie z této opery oper posloužily jako témata k variacím – Mozart uchvacoval romantickou generaci svou zpěvností, opera tehdy platila za vrcholný žánr. V této Lisztově počtě ožívají postupně postavy Komtura, poté titulní figura ve známém duetu *La ci darem la mano*, kdy svádí Zerlinu, a nakonec se publikum dočká bravurní stylizace "šampaňské árie". Řekneme-li, že Tannhäuser v Lisztově zpracování je obtížný, těžko pak hledat přívlastky pro náročnost těchto donjuanovských reminiscencí. Zde se Liszt utrl ze řetězu a stvořil pasáže takřka nehratelné. Martha Argerich se do těch rozbouřených vln partitury vrhala s vervou a jistotou, střemhlav, ale ne bezhlavě. Techniku má přirozenou, klavír jako by byl součástí jejího těla a společně tvoří úchvatný obraz. Lisztova hudba je totiž nejen pro uši, ale také pro oči a při sledování dosáhl tep diváků v sále možná ještě vyšších hodnot než oněch dvou kouzelníků na pódiu.

Následoval aplaus a přes evidentní vyčerpání pianistky věnovaly posluchačům ještě dva čtyřruční přídivky. Prvním byla opět transkripce – zpracování chorálu z Bachovy kantáty maďarským skladatelem 20. století Györgym Kurtágem, načež se rozloučily finální větou z Mozartovy Sonáty D dur. Letošní Dvořákova Praha si může připsat další obohacující večer.

Kdo hledá, najde. Lukáš Vondráček prohlubuje vztah se svým domovským repertoárem

Datum vydání: 18.09.2024 12:52 |

Zdroj: klasikaplus.cz | Strana 0 | Autor: Zbyněk Pilbauer

Vydavatel: klasikaplus.cz

„Konce první a třetí věty zazněly v chirurgicky přesné souhře klavíru a orchestru.“

„Vondráček se dokáže především umělecky zcela rozdat publiku.“

„Lucernský symfonický orchestr se projevil jako velmi spolehlivý partner.“

Klavírista Lukáš Vondráček už je na festivalu Dvořákova Praha stálíci. Na koncertě 16. září provedl První klavírní koncert Sergeje Rachmaninova s Lucernským symfonickým orchestrem a dirigentem Michaellem Sanderlingem, dále zazněla díla Ludwiga van Beethovena a Antonína Dvořáka. Pianistické schopnosti Vondráčkovy neochabují, hudebně ještě stále nezpohodlněl a nepřestal hledat.

Beethovenova předehra k Egmontovi, op. je jedním z „evergreenů“ v programech s koncertantními díly. Svou hudební povahou se řadí mezi hrdinské a ušlechtilé kusy typu Klavírní sonáty Es dur, op. 7 nebo Třetí symfonie. Úvodní motiv pod řízením Michaela Sanderlinga nebyl ani tak objemný, spíš naléhavě vyhlížel vpřed s náznakem úzkosti. Aktivní účast hudebníků se v interpretaci projevovala například náhlou a významnou pomlčkou po intenzivní forte

pasáží, sestupným virtuózním během smyčců nebo zvýrazněnými sforzaty na ostinatu viol, fagotů a violoncell před koncem skladby. Velkolepá Sanderlingova gesta na tektonických vrcholech podtrhávala programní podstatu díla, koncertní mistr se švihem těla v určitých

frázích až zvedal nohama ze země. Tato skladba na sebe nikdy nestihne příliš upozornit, zároveň publikum ale dobře naladí na určitý prvek odvahy v následujícím nástrojovém koncertu.

V Koncertu č. 1 pro klavír a orchestr fis moll, op. 1 Sergeje Rachmaninova si lze jen těžko představit vyšší autoritu než Lukáše Vondráčka. Ten má mimochodem tuto skladbu v repertoáru už od čtrnácti let. Ve své interpretaci vkusně vyvažoval mezi různými estetickými plochami, od strohé, chladnokrevné virtuozity po sentimentalitu. Hluboce mě dojala kantiléna ve druhé větě, vyprávějící, barevná, tónově naplňující. Dle několika různých koncertů, které už jsem s Vondráčkem slyšel před více lety (třeba Třetí Beethoven v Rudolfinu, Druhý Chopin nebo Třetí Rachmaninov ve Smetanově síni) z něj mám v poslední době dojem uměleckého růstu – jako kdyby se nyní pohyboval s větším pohodlím i v prostředních dynamikách, tehdy byly určitě o něco častější extrémy. Ačkoliv ve velkém sále nebývá zadarmo rozeznění ani středních zvukových hladin, interpretovi zůstala ještě spousta sil pro vytvoření maximálního forte například v kadenci první věty.

Lucernský symfonický orchestr se v tomto díle projevil jako velmi spolehlivý partner. Melodie dechů s citlivým harmonickým napětím posluchačsky zpřístupnily určité výplňové plochy v první větě, které jinak osobně nepokládám za nejinvenčnější. V průběhu lyrické pasáže klavíru ve druhé větě se výborně povedla atmosféra i vlivem fagotu a následného podkresu smyčců. Začátek třetí věty se vyznačoval nepatrným časovým „vpádem“ orchestrálních vstupů, jako kdyby s klavírem soutěžily. Na nádherném lyrickém tématu téže věty se mi moc líbila pozornost ke změně intervalů, konce první a třetí věty zazněly v chirurgicky přesné souhře klavíru a orchestru. Po skončení skladby se opavský rodák rozhodl od Rachmaninova přidat ještě Preludium cis moll, op. 3: č. 2 a věnovat jej obětem povodní. Myslím si, že jednou z kvalit, které Vondráčka řadí mezi nepočetnou hrstku největších klavíristů na světě, je mimo jiné to, že si do svého umění nenechá mluvit. Jestli si do toho nechat mluvit, nebo ne... to se skoro až jeví jenom jako otázka obyčejného rozhodnutí – pouhé dvě možnosti, mezi kterými si člověk vybírá hozením mince. Tak to samozřejmě není a už vůbec ne v současné hodnotící době, kdy si o sobě umělci mohou přecíst názory všeho druhu na sociálních sítích. Možná i z důvodu interpretačních soutěží pak chodí spousta klavíristů konzultovat svou hru za pedagogem ještě dávno po třicítce a nikdy si nedopřeje prostor na experimentování nebo chyby. Navíc moderní klavírní umění je na světě už nějakou dobu – máme o něm spoustu knih, online platforem, legendární nahrávky jsou kdykoliv na dosah ruky na internetu, můžeme si je pustit i zpomaleně... Každý amatér nám proto může snadno vysvětlit, jak ideálně držet ruku v oktávách, že nemáme sešlapovat pedál tímto způsobem a tak dále. Jenže pak se z umělce stává chodící kliše a tajemství přestávají existovat.

Vondráček se kromě absolutního zvládnutí klavíru dokáže především umělecky zcela rozdat publiku. Hýří často i troufalými nápady, fyzicky se nešetří, svoje charakteristické rysy nemaskuje, žádný koncert pro něj není rutinou. Současně se však nikomu nehodlá omlouvat, pokud ten den zrovna náhodou nezafunguje jeho interpretační názor. Neustálý proces hledání... Jestli tohle nevyžaduje velké odhodlání, pak nevím, co ano.

Symfonie č. 5 F dur, op. 76 Antonína Dvořáka na mě naživo udělala jiný dojem než na nahrávkách. Jestliže předtím jsem pokládal první tři věty za daleko mírnější než tu finální, na koncertě mi úvodní věta zněla hutněji. Lyrické a hřejivé hlavní téma, to ano, ale brzy po něm už následoval vývoj, který zněl poměrně zásadně. Dotahování schodovitých dynamických gradací se orchestru během večera obecně dobře dařilo. Skladatelem není doslova psáno attacca, na koncertě na mě ale dobře zapůsobil těsný vztah druhé a třetí věty – jako kdyby mezi sebou hrály hru „slovní fotbal“. Nemohl jsem přesně přijít na příčinu, proč mi krajní díly

třetí věty koncepčně nepřipadaly podobně uspokojivé jako střední část; možná bych se do nich osobně snadněji vcítil, kdyby se v rámci frází objevilo o něco více jakési taneční vertikality. Velmi dobře se poslouchalo vitální předávání motivů napříč nástroji v posledních několika minutách finální věty a následující odměna v podobě znovuuvedení hlavního tématu z úplného začátku skladby.

Dirigent ještě oznámil jako přídavek – nepřekvapivě – Dvořákův Slovanský tanec g moll, op. 46: č. 8. Zajímavé nastudování, s místy až přeinterpretovanými, dlouhými dynamickými vlnami, ale zároveň zábavné... Takové pojetí člověku minimálně zkříví obličej do určitého „guilty pleasure“ úsměvu. A to nemusí být špatně.

Foto: Dvořákova Praha / Petra Hajska

Dvě tváře evropského romantismu

Datum vydání: 20.09.2024 |

Zdroj: Právo +1 | Rubrika: Kultura | Strana 17 | Autor: Richard Hruban

Vydavatel: Borgis, a.s. | Periodicita: deník

Recenze

Hvězdný dirigent Christian Thielemann se po osmi letech vrátil na festival Dvořákova Praha, jehož je Právo hlavním mediálním a Novinky.cz mediálním partnerem. Místo tehdy skvěle hrající Staatskapelle Dresden přivezl tentokrát jeden z nejslavnějších světových orchestrů – Vídeňské filharmoniky. K jejich prvnímu setkání došlo téměř před čtvrtstoletím na wagnerovském festivalu v Bayreuthu. A bylo to setkání osudové, láska na první pohled.

Společně absolvovali bezpočet koncertů ve vídeňském Musikverein u včetně tradičního novoročního straussovského matiné, vystoupili i na Salcburském festivalu a prakticky po celém světě. Thielemann je kromě svého účinkování v Bayreuthu pravidelným hostem v Osterfestspiele i berlínské Deutsche Oper, kde vytvořil řadu nezapomenutelných operních inscenací.

Na Dvořákově Praze představil nejprve své pojetí raného romantismu v Symfonii a moll č. 3 zvané Skotská Felixe Mendelssohna Bartholdyho z roku 1832. Druhou polovinu koncertu věnoval svému milovanému Richardu Straussovi a jeho symfonické básni Život

Mendelssohnova skladba reprezentuje bohatou melodickou invenci tvůrce, skvělý cit pro barevnost orchestru a velkou schopnost sugestivně vykreslit náladu skotské krajiny. Je to téměř realistické vyznání přírodě, dramaticky zachmuřené i melancholicky naladěné, v mlze utopené a s oceánem tříštícím své vlny o skalnaté pobřeží. To vše v první větě. V dalších dvou vypráví skladatel více o lidech, o jejich národním duchu a zvycích s ním spojených, skotskou

zemi představuje lyricky roztouženým, nádherným zpěvem houslí, přerušovaným občas dramatictějšími epizodami. A v závěrečné větě ji pak ukáže ve zvážnělé podobě, ústící do upokožené všeobjímající zpěvné náruče.

V roce 1898 napsal Richard Strauss symfonickou báseň Život hrdinův. V šesti programních částech splývajících v jeden monumentální proud zobrazuje hrdinu, který je zrozen ke svému životnímu údělu, který s ním zápasí a vítězí i přes hluboké pochybnosti, aby v závěru symfonické básně sestoupil z piedestalu, vyrovnal se s neklidem v duši a tiše zemřel.

Orchestr pod taktovkou Christiana Thielemanna zobrazil hrdinův boj s protivníky i se sebou samým prostřednictvím nevšedního spektra hudebních barev, zvukového pábení ve všech nástrojových skupinách, kde každý hráč je skvělým sólistou, který se ale v libozvučné jednotě přizpůsobuje celku i preciznímu a detailnímu gestu dirigenta. Ze hry celého tělesa pak nádherně zazáří zpěv houslí koncertního mistra.

Zvuk orchestru je vášnivý, plný ve své intenzitě, ale zároveň měkký, nadýchaný a lahodný, nádherně oblý. Snové jsou dynamické vzestupy i ztišení, kdy hudba se v okamžiku zářivě rozjasní na dramatických vrcholech skladby. Hudba plynoucí jako nekonečná řeka v tónech a gestech dirigenta sklidila v závěru večera zasloužené ovace vyprodaného Rudolfinu. Zvuk orchestru je vášnivý, plný ve své intenzitě, ale zároveň měkký, nadýchaný a lahodný, nádherně oblý

Wiener Philharmoniker a Christian Thielemann Dvořákova Praha, 18. září ve Dvořákově síni, Rudolfinum, Praha Hodnocení 100 %

Bennewitzovo kvarteto znovu dokázalo své mistrovství

Datum vydání: 19.09.2024 19:42 |

Zdroj: casopisharmonie.cz | Strana 0

Vydavatel: Nakladatelství Muzikus

Komorní řadu Dvořákovy Prahy svým výkonem očekávaně ozdobilo Bennewitzovo kvarteto. A zvolilo invenční program z děl Ervína Schulhoffa a Antonína Dvořáka.

V Anežském klášteře se v úterý 17. září opět uskutečnil jeden ze zázraků komorní hudby, kdy dochází k takřka absolutnímu propojení hráčů a publika. Členové Bennewitzova kvarteta Jakub Fišer (housle), Štěpán Ježek (housle), Jiří Pinkas (viola) a Štěpán Doležal (violoncello) zahráli díla Ervína Schulhoffa a Antonína Dvořáka nejen s maximálním soustředěním, ale i s viditelnou radostí a potěšením ze vzájemné souhry.

V Schulhoffově Smyčcovém kvartetu č. 1, op. 8 (1924) se mísí různé umělecké trendy – expresionismus, atonalita, inspirace jazzem. Hudební smršť, kterou hudebníci spustili, ovládla celý sál. Vzrušení první věty Presto con fuoco se rázem přeneslo na posluchače, ti jako by byli pohlčeni, lapeni, přemístěni do jiného světa, odkud se po skončení kvartetu jen neradi vraceli. Druhá věta Allegretto

con moto e con malinconia grotesca zapůsobila kontrastně – svou hravostí, ironií, humorem, groteskností. Hráči si pohrávali s pizzicatem, přesně odvažovali dynamiku i hudební významy, o to působivěji věta vyzněla. Schulhoffova skladatelská erudice se projevila i ve třetí větě Allegro giocoso alla Slovacca, která znovu přinesla výrazné motivy, tentokrát inspirované lidovou melodikou, a potvrdila všestrannost hudebníků, kteří se samozřejmostí přecházeli z jednoho stylu do druhého a lehce si pohrávali s hudebními záludnostmi, které jim autor připravil. Ve čtvrté větě Andante molto sostenuto jako by nastal konec legrace, přichází pochmurnější podtext, zakončení některých frází vyznívalo až výstražně, velkou roli hrají první housle, které Jakub Fišer obdařil až drásavým pizzicatem. Jeden z nejsilnějších vjemů přišel s pizzicatem violoncella a slabě znějící violou, ten – alespoň pro mě – znamenal emocionální vrchol celé skladby.

Po Schulhoffovi zapůsobil Dvořákův Smyčcový kvartet č. 7 a moll, op. 16, B. 45 jako vlídný návrat domů. Bennewitzovci dali opět pocítit dotek dokonalosti interpretace. Chce-li se člověk dobrat odpovědi, v čem tato dokonalost spočívá, může jmenovat vzájemnou provázanost hlasů, souhru, kultivovaný tón, společně dýchající fráze, pečlivě odvažovanou dynamiku, citem oplývající hru, stylovou všestrannost, ale stále to nebude stačit. Interpretace Dvořákova kvartetu možná poskytla doplnění této odpovědi. Mohly by to být i schopnost neustále udržovat posluchače ve zvědavosti, co přijde dále, absence rutiny, dražv i něha současně, cit pro vyváženost vřelosti a efektnosti.

Ke Smyčcovému kvintetu č. 2 G dur, op. 77, B 49, v němž kvarteto nezvykle doplňuje kontrabas, přizvali Bennewitzovci vynikajícího hráče, prvního kontrabasistu Symfonického orchestru Bavorského rozhlasu Wiese de Boevé. Dvořák nechal vyniknout barvy jednotlivých nástrojů, hra všech pěti hudebníků měla až orchestrální účinek. Po energické první větě zazněly v následujícím scherzu vroucí melodie prvních i druhých houslí, které překrásně společně zahráli Jakub Fišer se Štěpánem Ježkem. Znělý vřelý zvuk houslí Jakuba Fišera není možné přeslechnout, v tomto Dvořákovi si však bylo možné v určitých místech povšimnout, jak velkoryse dokáže své housle „schovat“ mezi ostatní nástroje. Krásná skladba, která se tuším příliš nehraje, upoutala nejen svou melodickou výstavbou, ale i bohatostí barev nástrojů. Vkusně zahrané cellové sólo (Štěpán Doležal ve třetí větě) se barvou vpilo do zvuku druhých houslí a violy, opět jedna z nezapomenutelných chvil večera. Poslední věta vyvrcholila ve vzájemné dynamické shodě a virtuozitě a bohatství zvuku takřka orchestrálního.

Jako přídavek zazněla volná věta z Haydnova Smyčcového kvartetu č. 5 v úpravě pro smyčcový kvintet s kontrabasem, v němž si všichni hráči stylově čistě zamuzicírovali.

V průběhu večera se dostalo i na křest nového alba Bennewitzova kvarteta (Supraphon) s díly skladatelů, kteří ve Vídni v roce 1784 zasedli i v kvartetu: Josepha Haydna Karla Ditterse von Dittersdorfa (oba se střídali u pultu prvních a druhých houslí), Wolfganga Amadea Mozarta (viola) a Jana Křtitele Vaňhala (violoncello).

RECENZE: Wajсарovo a Petrovo zpívající violoncello

Datum vydání: 21.09.2024 14:04 |

Zdroj: novinky.cz +1 | Rubrika: hudba, kultura | Strana 0 | Autor: Radmila Hrdinová

Vydavatel: Borgis, a.s.

RECENZE: Wajсарovo a Petrovo zpívající violoncello

Radmila Urbanová

Dobry den, 19. 10. 2019

Na čtvrtém koncertu festivalu Dvořákova Praha, jehož je Právo hlavním mediálním a Novinky.cz mediálním partnerem, zazněla světová premiéra koncertu pro violoncello a orchestr Violoncelloops, který na objednávku České filharmonie zkomponoval Petr Wajсар.

Wajсар Petr odehrál své violoncello na koncertě.

Skladatel, vokalista, klavírista i kytarista Petr Wajсар je ve své hudební kariéře rozkročený mezi takzvaně vážnou a nevážnou hudbou, včetně té elektronické.

Na čtvrtém koncertu festivalu Dvořákova Praha, jehož je Právo hlavním mediálním a Novinky.cz mediálním partnerem, zazněla světová premiéra koncertu pro violoncello a orchestr Violoncelloops, který na objednávku České filharmonie zkomponoval Petr Wajсар.

Skladatel, vokalista, klavírista i kytarista Petr Wajсар je ve své hudební kariéře rozkročený mezi takzvaně vážnou a nevážnou hudbou, včetně té elektronické. Na svém kontě má Českého lva za hudbu k filmu Hastrman, Cenu Alfréda Radoka za muzikál Pornohvězdy, ale i operu Tramvestie a řadu symfonických, komorních i vokálních kompozic.

Violoncello je blízké lidskému hlasu a koncert nezapře Wajсарovu vokální zkušenost vedoucího souboru Skety. Jeho cello zpívá, a to v mnoha pestrých podobách. Od té sametově vmlouvavé až po drsné klouzavé sestupy znějící jako fujara.

Wajсар využívá hojně flažoletové techniky, glissanda, pizzicata i bubnování prsty na ozvučnou desku a hmatník nástroje.

Není to však autorská exhibice, ale sugestivní proud hudby, divoce dravé i zklidněně vyprávějící. Technika loops neboli smyček, krátkých rytmicko-melodických úseků, které po sólistovi opakuje a rozvíjí orchestr, umožňuje vést sólistovi s tělesem zaujatý dialog.

Hráčsky náročné dílo přednesl koncertní mistr violoncell České filharmonie a vynikající sólista Václav Petr s virtuositou a dokonalým pochopením pro specifiku díla, v němž splynul s Wajсарovou touhou předvést violoncello v celé jeho zvukové kráse. Koncert hrál z paměti, což mu umožnilo ještě větší koncentraci na výraz i kontakt s orchestrem.

Česká filharmonie s dirigentem Ingo Metzmacherem, který má se soudobou hudbou velké zkušenosti, mu byla dokonalým partnerem a blýskla se i v řadě neobvyklých hráčských technik. Své hráčské mistrovství i muzikalitu prokázal Václav Petr i v přídavku Sonáty č. 3 Ballad Eugena Ysaye.

Kromě Wajсарovy premiéry zazněl i symfonický Památník Lidicím Bohuslava Martinů v krásném zvuku smyčcové i dechové sekce.

Druhá část koncertu patřila Páté symfonii P. I. Čajkovského. Česká filharmonie má z nedávného nahrávacího projektu všech Čajkovského symfonií tuto hudbu zcela v krvi. Metzmacherovo pojetí nepostrádalo zajímavé dynamické i tempové detaily, nicméně provedení Páté symfonie Českou filharmonií se Semjonem Byčkovem se mu překonat nepodařilo, a to po technické ani výrazové stránce.

Hudební terapie londýnské Akademie

Datum vydání: 23.09.2024 |

Zdroj: Právo | Rubrika: Kultura | Strana 19 | Autor: Richard Hruban

Vydavatel: Borgis, a.s. | Periodicita: deník

Hudební terapie londýnské Akademie

Richard Hruban

Sobotní večer na festivalu Dvořákova Praha, jehož je Právo hlavním mediálním partnerem, patřil proslavenému orchestru Academy of St Martin in The Fields s jeho hudebním ředitelem, americkým houslistou Joshuou Bellem.

Recenze

Komorní orchestr vystoupil poprvé v roce 1959 v londýnském kostele sv. Martina v polích a u jeho vzniku byl sir Neville Marriner. Kromě baroka se časem repertoár rozšířil až po současnou hudbu. Jako jediný získal orchestr cenu královny Alžběty za exportní úspěchy. Joshua David Bell, který stojí v čele orchestru od roku 2011, není v Praze nováčkem. V roce 2016 zahajoval sezonu

Joshua Bell patří k předním houslistám světa. Foto: DFP - Peter Hajek

s Českou filharmonií pod Jiřím Bělohlávkem.

Koncert otevřela skladba Earth ze suity The Elements amerického skladatele Kevina Putse, známého operami The Hours a Tichá noc. V první části se z jistoty existence

naší Země vznášá tón houslí, k němuž se přidá orchestr a z této stoupající linie se zjev prostřední vzrušená rytmická část znázorňující nejistoty a konflikty zemského bytí, aby v závěru začaly pod zpěvem houslí v orchestru tikat hodiny

ubíhajícího života směřující ke smíření a klidu. Stěžejní skladbou první části večera se stal Houslový koncert a moll, op. 53 Antonína Dvořáka.

Po úvodních akordech se první věta nesla ve strhujícím rytmu houslí Joshuy Bella, jehož síla tkví v dokonalé intonaci a technicky dokonalém podání. Druhá věta fascinovala líbezným zpěvem, přirozeně a hladce proudícím pod jemnými doteky houslistovy ruky. Melodie stoupala do širokého záběru, aby se v závěrečné furiantské větě rozvila do roztančených pasáží. To vše s velkou hudební invencí a koncentrovaným výrazem hudebníků i skvělého sólisty.

Po přestávce následovala Mozartova Symfonie č. 41 zvaná Jupiter, poslední z velké trojice pozdních skladatelských symfonií.

Orchestr v čele s Joshuou

Bellem, který se v Mozartovi stal houslovým koncertním mistrem, hrál po celý večer se vzácným soustředěním, ideálně vyváženým a kompaktním zvukem a dechberoucím espiroem. Žádný detail partitury není opomenut, vše je přehledné, srozumitelné a působí dojmem samostatnosti a směřování k podstatě sdílené hudby. Je to noblesní a povznášející muzicirování s břeživými orchestrálními barvami.

Pro nadšené publikum přináší výkon orchestru i sólisty hudební terapii v pravém slova smyslu.

Academy of St Martin in The Fields
Dvořákova Praha,
Dvořákova síň,
Rudolfinum, Praha

Hodnocení 100 %

Recenze

Sobotní večer na festivalu Dvořákova Praha, jehož je Právo hlavním mediálním partnerem, patřil proslavenému orchestru Academy of St Martin in The Fields s jeho hudebním ředitelem, americkým houslistou Joshuou Bellem.

Komorní orchestr vystoupil poprvé v roce 1959 v londýnském kostele sv. Martina v polích a u jeho vzniku byl sir Neville Marriner. Kromě baroka se časem repertoár rozšířil až po současnou hudbu. Jako jediný získal orchestr cenu královny Alžběty za exportní úspěchy. Joshua David Bell, který stojí v čele orchestru od roku 2011, není v Praze nováčkem. V roce 2016 zahajoval sezonu s Českou filharmonií pod Jiřím Bělohlávkem.

Koncert otevřela skladba Earth ze suity The Elements amerického skladatele Kevina Putse, známého operami The Hours a Tichá noc. V první části se z jistoty existence naší Země vznášá tón houslí, k němuž se přidá orchestr, a z této stoupající linie se zjeví prostřední vzrušená rytmická část znázorňující nejistoty a konflikty zemského bytí, aby v závěru začaly pod zpěvem houslí v orchestru tikat hodiny ubíhajícího života směřující ke smíření a klidu. Stěžejní skladbou první části večera se stal Houslový koncert a moll, op. 53 Antonína Dvořáka.

Po úvodních akordech se první věta nesla ve strhujícím rytmu houslí Joshuy Bella, jehož síla tkví v dokonalé intonaci a technicky dokonalém podání. Druhá věta fascinovala líbezným zpěvem, přirozeně a hladce proudícím pod jemnými doteky houslistovy ruky. Melodie stoupala do širokého záběru, aby se v závěrečné furiantské větě rozvila do roztančených pasáží. To vše s velkou hudební invencí a koncentrovaným výrazem hudebníků i skvělého sólisty.

Po přestávce následovala Mozartova Symfonie č. 41 zvaná Jupiter, poslední z velké trojice pozdních skladatelových symfonií.

Orchestr v čele s Joshuou Bellem, který se v Mozartovi stal houslovým koncertním mistrem, hrál po celý večer se vzácným soustředěním, ideálně vyváženým a kompaktním zvukem a dechberoucím espritem. Žádný detail partitury není opomenut, vše je přehledné, srozumitelné a působí dojmem samozřejmosti a směřování k podstatě sdílené hudby. Je to noblesní a povznášející muzicírování s hřejivými orchestrálními barvami.

Pro nadšené publikum přináší výkon orchestru i sólisty hudební terapii v pravém slova smyslu.

Academy of St Martin in The Fields Dvořákova Praha, Dvořákova síň, Rudolfinum, Praha
Hodnocení 100 %

Pablo Ferrández: Závěr Dvořákovy Prahy skýtá mnohá ,poprvé‘

Datum vydání: 24.09.2024 11:18 |

Zdroj: klasikaplus.cz | Strana 0 | Autor: Štěpán Filípek

Vydavatel: klasikaplus.cz

„Velmi se na inspirativní setkání s mladými hudebníky těším.“ „Ještě jsem neměl to potěšení s Ingem vystoupit.“ „Nástroj Archinto...

„Velmi se na inspirativní setkání s mladými hudebníky těším.“

„Ještě jsem neměl to potěšení s Ingem vystoupit.“

„Nástroj Archinto se stal mou spřízněnou duší.“

Na závěrečném koncertu letošního ročníku festivalu Dvořákova Praha vystoupí v úterý 24. září se svými kolegy, houslistkou Alexandrou Conunovou a klavíristou Dmitrijem Šiškinem španělský violoncellista Pablo Ferrández. Za doprovodu České studentské filharmonie řízené Ingem Metzmacherem provedou Beethovenův Trojkonzert C dur, op. 56. Kromě toho v rámci koncertu zazní také Symfonie č. 8 Antonína Dvořáka. Pablo Ferrández pro portál KlasikaPlus.cz pohovořil o nadcházejícím pražském vystoupení i svých dalších aktivitách.

Pablo, na festival Dvořákova Praha se vracíte po dvou

letech. Jak vzpomínáte na své provedení Dvořákovy cellového koncertu?

Na minulé festivalové vystoupení mám krásné vzpomínky, bylo to totiž poprvé, kdy jsem hrál Dvořákovu cellovou koncert v tomhle úžasném sále. Opravdu nezapomenutelný zážitek! Od té doby jsem v Rudolfinu vystoupil několikrát a stalo se jedním z mých nejoblíbenějších sálů, a to z celosvětového měřítka.

Letos v Praze vystoupíte s Českou studentskou filharmonií. Když se podívám na váš diář v září a říjnu, můžu vidět, že hrajete se světovými profesionálními orchestry, jako s

Mnichovskou, Bergenskou nebo Izraelskou filharmonií. Předpokládám, že spolupráce se studentským orchestrem má svá specifika. Jak byste popsal rozdíly a je vám příjemné pracovat s mladými?

S mládežnickými orchestry spolupracuji opravdu rád, muzikanti jsou plní energie a entuziasmu a také mají velkou motivaci dosáhnout velkého výkonu. Velmi se na inspirativní setkání s mladými hudebníky těším!

Pojďme k programu! Se svými kolegy Alexandrou Conunovou a Dmitrijem Šiškinem zahrajete slavný Beethovenův Trojkonzert. Vzpomenete si, kdy jste se svými pódiovými partnery setkal poprvé?

S Alexandrou jsem se poprvé setkal roku 2015 v Rusku na Čajkovského soutěži. Dmitrije jsem poznal teprve před pár měsíci na švýcarském Verbier festivalu. Jsem tedy plný očekávání.

A co Ingo Metzmacher? Už jste spolu nějaký projekt realizovali?

Ještě jsem neměl to potěšení s Ingem vystoupit. Letošní koncert tedy skýtá mnohá „poprvé“! Zjistil jsem, že koncerty hrajete na velmi cenný nástroj, Stradivariho violoncello Ex-Jánose Starkera. Můžete čtenářům popsat, jak jste nástroj získal?

Na Ex-Starker Strada (známého také jako Lord Aylesford) jsem hrál více než deset let, ale není to nástroj, který sebou беру nyní do Prahy. Budu hrát na jiného Strada, známého jako Archinto. To je nástroj, který jsem měl v Praze také při minulých dvou návštěvách... vlastně ne, když o tom tak přemýšlím, tak jsem v Praze hrál na oba zmíněné nástroje. Nicméně Archinto se stalo mou „spřízněnou duší“ a velmi rád na ně hraji. Je to možné díky štědré výpůjčce od Stretton society.

Na vašich webových stránkách jsou odkazy na celou řadu zajímavých nahrávek. Můžete českému publiku prozradit váš příští vydavatelský počín?

Děkuji! Ano, svou poslední nahrávku jsem pořídil právě v Rudolfinu. Šlo o Brahmsův Dvojkonzert spolu s houslistkou Anne-Sophie Mutter, Českou filharmonií a dirigentem Manfredem Honeckem. Mé příští album bude obsahovat Rokokové variance Petra Iljiče Čajkovského a nahraji je se Švédským komorním orchestrem.

A poslední otázka: Plánujete se do Prahy brzy vrátit?

Do Prahy se poslední dobou vracím alespoň jednou ročně. Nemám zde sice po aktuálním provedení Trojkonzertu nic nasmlouvaného, ale doufám že nějaká hezká příležitost opět brzy nastane. Praha je mi totiž velmi milá a vždy se sem vracím rád!

Foto: Kristian Schuller, Dvořákova Praha / Petra Hajsá, Igor studio

Violoncellista, skladatel, dramaturg a publicista

Absolvent Pražské konzervatoře, Brněnské konzervatoře a Janáčkovy akademie múzických umění. Jako interpret se zaměřuje na komorní a sólové projekty, v kompozici navazuje na východiska autorů brněnské kompoziční školy. Své teoretické i praktické poznatky využívá jak v dramaturgii koncertů, tak v hudebně-popularizační publicistice.

GLOSÁŘ: Dvořákova Praha plní zadání. Dokázala to i euforickou tečkou

Datum vydání: 25.09.2024 14:45 |

Zdroj: kultura.iDNES.cz | Rubrika: Hudba | Strana 0 | Autor: Věra Drápelová

Vydavatel: Mafra, a.s.

Dvořákova Praha skončila symbolicky koncertem České studentské filharmonie. Celkově i

letos potvrdila svoje významné postavení v pražském klasickohudebním životě - jako důstojného podzimního rivala Pražského jara.

GLOSÁŘ: Dvořákova Praha plní zadání. Dokázala to i euforickou tečkou

(12. září 2016, Mladá)

Dvořákova Praha v letošním podzimním koncertě Českého studenta filharmonie dokázala, že letos se stala svým nejvládnutím partnerem a proslulým klasickohudebním životem - jako důstojného podzimního rivala Pražského jara.

Jaké před závěrečným večerem přicestovala do Prahy Akademie sv. Martina v polích, proslulý britský komorní orchestr, který založil v 50. letech 20. století dirigent Neville Marriner a který nyní vede americký houslista Joshua Bell.

Ten své stradivárky z roku 1713 mohl uplatnit už v úvodní skladbě večera, nazvané Earth, z pera soudobého amerického skladatele Kevina Putse. Jako součást cyklu Elements poprvé zazněla loni v Hamburku. Jde o v zásadě příjemné, nijak zvlášť komplikované, vskutku „zemité“ působící dílo, v němž sólové housle mohou představovat třeba sluneční paprsky dopadající na Zemi.

komplikované, vskutku „zemité“ působící dílo, v němž sólové housle mohou představovat třeba sluneční paprsky dopadající na Zemi.

Skladba byla jakýmsi „předskokanem“ slavného Houslového koncertu a moll od Antonína Dvořáka. Tady Bell už předvedl naplno jak vlastní techniku, tak schopnost svůj nástroj, už tak vybavený nádherným zvukem, ještě dál rozezpívat. Komorní obsazení tělesa Dvořákovi také prospělo, posluchač si mohl naplno užívat vzájemný dialog sólisty a muzikantů.

V druhé půli večera se pak Bell změnil v dirigenta, respektive v dirigujícího houslistu a s orchestrem provedl Mozartovu Symfonii č. 41, zvanou Jupiterská. Tento orchestr je „moderní“ – a myslím, že Mozartovi svědčí, hraje-li se na dnešní nástroje, samozřejmě s porozuměním jeho době. A to orchestr umí. Byl to zvukově lahodný a plný, ne však přehuštěný, nýbrž dostatečně stíhlý a průzračný, energický, ale tempově vyvážený Mozart.

Jako přídávky Bell zvolil dvě aranžmá: Chopinova Nokturna cis moll pro housle a orchestr a americké písně Danny Boy od Percyho Graingera. Vedle kýčovitě. Mladistvě, a hlavně Mozarta ovšem působily poněkud kýčovitě. Mladistvě zapálený Dvořák

Závěrečný večer se pak nesl na vlně verry a radosti, jimiž byla na poslech i na pohled doslova napumpována Česká studentská filharmonie, působící pod křídly České filharmonie. Německý dirigent Ingo Metzmacher s ní nastudoval dvě díla.

Nejprve to byl Beethovenův Koncert pro housle, cello a klavír C dur, zkomponovaný v sousedství Třetí symfonie zvané Eroica. Vedle ní možná působí méně závažně, trochu jako graciézně salónní příležitostná skladba, ale přesto obsahuje mnoho pěkné hudby a také dává šanci sólistům. Houslistka Alexandra Conunova, cellista Pablo Ferrández a klavírista Dmitrij Šiškin podali výborné výkony, fungovala i souhra s orchestrem.

Nadšení mladých hudebníků, usměrňované přesnými pokyny dirigenta Metzmachera, pak prostoupilo Dvořákovu Symfonií č. 8. Možná, že ne všechno vyšlo tak perfektně jako u „dospělých“ orchestrů, ale svěřit závěrečný koncert mladým byl dobrý nápad. Symfonie, která je sama plná radosti a verry, vyzněla v rukách mladých hudebníků jako pravá euforická tečka.

Splněné zadání

Z orchestrálních koncertů vyslechnutých na letošním festivalu utkvěli v paměti nejvíce – jak jinak – Vídeňští filharmonikové, ale také Bamberští symfonikové s Jakubem Hrušou, především provedením Dvořákovy Novosvětské a Smetanových „švédských“ symfonických básní.

Logisticky i umělecky ambiciózní provedení Mahlerovy Symfonie č. 5 na Výstavišti poněkud utrpělo nepřízní počasí, ale připomnělo, že toto dílo mělo světovou premiéru právě v Praze. U některých koncertů se dá jistě donekonečna debatovat o tom, zda Dvořáka hrát či nehrát na dobové nástroje, anebo nakolik životná je jako celek Korngoldova opera Mrtvé město, ale je to vždy věc vkusu a názoru.

Dvořákova Praha má navíc i silnou komorní řadu, včetně kratších koncertů v Centru Bořislavka, a organizuje i mistrovské kurzy. Své zadání, plynoucí z názvu, to jest opečovávat Antonína Dvořáka, kroužit kolem něj, ozvláštňovat ho a občas vybočit k hudbě dávnější či modernější, plní výborně. O proporcích by se přirozeně rovněž dalo debatovat, ale na další ročníky se milovník klasiky rozhodně bude těšit.

Projekt: **Concertino Praga 2024 – Dvořákova rozhlasová mezinárodní soutěž pro mladé hudebníky – 58. ročník**

58. ročník Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga byl již počtvrté vyhlášen společně Českým rozhlasem a Akademií klasické hudby. Popáté v nové etapě této soutěže byla soutěž vyhlášena v sólové hře.

Výsada Concertino Praga v porovnání s většinou instrumentálních soutěží tkví v anonymním hodnocení nahrávek během prvních soutěžních kol, kdy porotci neznají věk, pohlaví ani národnost hudebníka. Díky tomu je zaručena větší objektivita a transparentnost soutěže, dále pak také odpadá nervozita a stres soutěžících z případného neúspěchu při živém výkonu. Na základě pozitivních zkušeností z předchozích ročníků pokračovali organizátoři ve formě hodnocení nahrávek 1. kola soutěže formou individuálního posouzení jednotlivými porotci ve vymezeném časovém období, a to na základě zaslaných nahrávek každému z porotců. Hodnocení tedy neprobíhá formou kolektivního poslechu ve stejném čase a místě. Debata poroty se pak konala online, a to až po oznámení výsledků. Nemohlo tedy dojít k vzájemnému ovlivňování porotců ani měnění výsledků po vzájemné debatě, což posiluje transparentnost soutěžních výsledků.

Soutěž se konala jako **multioborová** v kategorii sólové hry na následující hudební nástroje, kdy soutěžní výkony jsou posuzovány společně bez ohledu na hudební nástroj, na nějž byl soutěžní výkon proveden: housle – violoncello – harfa – kytara – klavír – cembalo – akordeon – flétna – hoboj – klarinet – saxofon – fagot – trubka – lesní roh – trombón.

Soutěžící posuzovala mezinárodní odborná porota ve 2 kolech.

Finálové soutěžní kolo proběhlo 14. 9. 2024 v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. Soutěžící doprovodil Symfonický orchestr Českého rozhlasu pod vedením dirigenta Marka Prášila. Na finálové kolo tradičně navázal Jihočeský festival, který laureáty představil hned na několika koncertech.

Pořadatelé obdrželi do sólové kategorie **přihlášky z celkem 14 zemí od 34 soutěžících**

Členové poroty si vyslechli 34 sólových nahrávek soutěžících z Rakouska, USA, Černé hory, Itálie, Maďarska, Slovenska, Chorvatska, Bulharska, Kanady, Číny, České republiky, Německa, Švýcarska a Jižní Koreje.

Zastoupení jednotlivých nástrojů:

klavír (5), klarinet (5), trubka (5), violoncello (5), housle (4), hoboj (3), příčná flétna (1), zobcová flétna (1), lesní roh (1), fagot (1), akordeon (1), saxofon (1), Trombon (1).

Výkony soutěžících, zaznamenané na profesionálních zvukových nahrávkách hodnotily poroty ve dvou fázích:

1. fáze do 12. května 2024

2. fáze v rámci MHF Dvořákova Praha 2024 dne 14. 9. 2023

1 fáze:

1. neveřejné kolo-online

a) Nahrávky byly posuzovány porotou ve dnech 7. - 12. 5. 2024

b) Porota určí nejvýše 4 postupující do 2. veřejného finálového kola. Zároveň porota určí 4 náhradníky pro 2. veřejné finálové kolo, kteří v případě, že se jejich účast ve finále z důvodu účasti všech 4 porotou určených finalistů neuskuteční, vystoupí se sólovým repertoárem na koncertě 12. 9. 2024 na „Talent Stage“ v rámci festivalové programové řady „Dvořákova Praha na Bořislavce“.

Porota sólové kategorie zasedala mezi 5. a 12. květnem 2024 v následujícím složení:

Lukáš Klánský, klavír

Pavel Kuzmičev (Rakousko), housle

František Novotný, housle,

Mathias Schorn, (Rakousko), příčná flétna

Jana Brožková, hoboj

Jiří Houdek, trubka

Lukáš Hurník, hudební skladatel a šéfredaktor ČRo D dur

Tato porota vybírala 4 finalisty, vzhledem k rovnosti bodů na 4. místě bylo nakonec určeno 5 kandidátů-

Vybrání byli (bez oznámení pořadí):

Celina Höferlin	Německo	klavír
Zoja Syguda	Polsko	housle
Nora Lubbadová	Česká republika	klavír
Anke Chen	Čína	klavír
Lana Zorjan	Srbsko	housle

Vzhledem k rovnosti bodů na posledním postupovém místě došlo v rámci online setkání poroty k hlasování o 4. postupujícím, ve kterém vyšším počtem hlasu dostala přednost Anke Chen z Číny.

Následující soutěžící byli jmenováni jako náhradníci pro finálové kolo pro případ neúčasti některého z vybraných finalistů a vystoupili na „Talent stage“ v rámci Mezinárodní hudebního festivalu Dvořákova Praha 2023 v rámci festivalové řady „Dvořákova Praha na Bořislavce“ a účastnili se Jihočeského festivalu Concertino Praha společně s finalisty:

Darin Lambrev	Bulharsko	violoncello
Viktor Stocker	Česká republika	akordeon
Levente Bubreg	Rakousko	fagot
Matthew Stephen Hockaday	Česká republika	klarinet

Lana Zorjan, která nepostoupila do finále, nepřijala roli náhradnice pro finále a odmítla vystoupit jak na Talent Stage, tak i v rámci Jihočeského festivalu Concertino Praga.

2 fáze:

Finalisté soutěže se představili publiku na veřejném finálovém soutěžním koncertě dne 14. září v rámci MHF Dvořákova Praha 2024. Finalisty již tradičně doprovodil Symfonický orchestr Českého Rozhlasu v čele s dirigentem Markem Prášilem ve Dvořákově síni Rudolfiny před vyprodaným hledištěm. finálový večer byl veřejný a programově byly součástí MHF Dvořákova Praha (nikoliv rozpočtově) a byl živě přenášen a nahráván Českým rozhlasem i pro stanice sdružené v EBU a živě streamován na webových stránkách Českého rozhlasu. Audiovizuální záznam celého finálového koncertu je bez omezení dostupný na webu Českého rozhlasu

Porota finálových kol pracovala v následujícím složení:

Porota finálových kol:

Paul Lewis, klavír, Velká Británie

Maria Meerovitch, klavír, Nizozemí

Ivo Kahánek, klavír, Česká republika

Franišek Novotný, housle, Česká republika

Henrik Wiese, flétna, Rakousko, člen Vídeňských filharmoniků

Henrik Wahlgren, hoboj, Švédsko, sólohobojista Gewandhaus Orchester Leipzig

Irvin Venyš, klarinet, Česká republika

Sarah Willis, lesní roh, Velká Británie, hornistka Berlínské filharmonie

Stana Salgo, hudební redaktorka, Černá hora, zástupce EBU

I v 58. ročníku soutěže se organizátorům pro porotu podařilo oslovit skutečně špičkové umělce a světově uznávané interprety a pedagogy.

Celkové výsledky Concertino Praga**Kompletní přehled výsledků****58. ročník – 2024****1. místo**

Zoja Syguda (2009), housle (Polsko)

2. místo

Nora Lubbadová (2009), klavír (Česká republika)

3. místo

Celina Höferlin (2010), klavír (Německo)

Čestné uznání 1. stupně

Anke Chen (2011), klavír (Čína)

Čestné uznání 2. stupně

Levente Bubreg (2008), fagot (Rakousko)
Darin Lambrev (2010), violoncello (Bulharsko)
Matthew Stephen Hockaday (2007), klarinet (Česká republika)
Viktor Stocker (2009), akordeon (Česká republika)
Lana Zorjan (2008), housle (Srbsko)

Cena publika
Zoja Syguda (2009), housle (Polsko)

Cena EMCY
Nora Lubbadová (2009), klavír (Česká republika)

Cena Rodinné nadace Karel Komárek Family Foundation
Nora Lubbadová

Cena Nadace Bohuslava Martinů
Matthew Stephen Hockaday

Cena Nadace Viktora Kalabise a Zuzany Růžičkové
Darin Lambrev a Zoja Syguda

Speciální ceny Nadace KKFF

Vystoupení vítězky soutěže Zoji Sygudy v rámci abonentní sezóny Filharmonie Brno s orchestrem dne 23. 1. 2025 v Besedním domě v Brně s orchestrem
Účast vítězky soutěže Zoji Sygudy na letní Ševčíkově hudební akademii v Horažďovicích
Všichni účastníci finále obdrželi profesionální audiovizuální záznam svých výkonů pro studijní a propagační účely.
Veškeré náklady na účast na koncertech, kurzech a pořízení audiovizuálního záznamu včetně předání na nosičích nese Nadace KKFF.

Soutěž byla realizována v plném rozsahu dle původního záměru v rozsahu podané žádosti.

Komu byl projekt určen:

Studentům hudebních interpretačních oborů, kteří vykazují mimořádné nadání a směřují své vzdělání k profesionální hudebnické dráze s ambicí uplatnit se jako sólový nebo komorní hráč na špičkové mezinárodní úrovni.

- a) V oborech housle, violoncello, klavír, cembalo, akordeon, harfa a kytara se mohli Soutěže zúčastnit hudebníci, kteří v době konání finálového veřejného soutěžního kola nedovrší 16 let (tzn. narození 17. 9. 2008 a později).
- b) V oborech flétna, hoboj, klarinet, fagot, trubka, lesní roh, saxofon a trombón se Soutěže mohli zúčastnit hudebníci, kteří v době konání finálového veřejného soutěžního kola nedovrší 18 let (tzn. narození 17. 9. 2006 a později).

Všechny nástrojové obory v kategorii sólové hry jsou hodnoceny společně.

Přínos projektu pro cílovou skupinu:

Hlavním přínosem pro cílovou skupinu, tedy soutěžící a jejich pedagogy jsou

- ověření výsledků studijního úsilí jak prostřednictvím zvukového záznamu, tak i pro ty nejlepší prostřednictvím živého výkonu před porotou složenou z uznávaných osobností hudební scény na mezinárodní špičkové úrovni.
- systém posuzování anonymních nahrávek nezaručuje jen objektivitu hodnocení, ale minimalizuje i případné negativní dopady na psychiku adeptů interpretačního umění v případě neúspěchu tím, že jména neúspěšných kandidátů nejsou zveřejňována. I těm méně úspěšným a ale dostává zpětné vazby na jejich výkony od členů poroty.
- nejúspěšnější kandidáti, kteří postoupí do veřejného finále, mají příležitost se prezentovat v rámci prestižního mezinárodního festivalu před koncertním publikem i renomovanou porotou. Taková účast má i referenční hodnotu a otevírá dveře na koncertní pódia.
- s přihlédnutím k tomu, že živé výkony jsou profesionálně audio i audiovizuálně zaznamenávány, mohou kandidáti i se svými pedagogy analyzovat své výkony a poznatky využít pro další práci.
- Díky participaci veřejnoprávního média a jeho příslušnosti v rámci Evropské vysílací unie EBU se šíří v přímém přenosu a záznamu soutěžního výkonu výsledky studijního úsilí širokou posluchačskou veřejností.
- Systém udělovaných studijních stipendií jako cen v soutěži podporuje následný profesní rozvoj úspěšných kandidátů.

Přínos pro obor:

Soutěž Concertino Praga v současné podobě navazuje na bohatou tradici této soutěže, kterou prošla řada významných osobností současné hudební scény a usiluje je rozsahem, kvalitou i následným výstupem ve formě následné podpory a péče o talent mladých hudebníků rozvíjet. Byla a je vstupní branou na profesionální pódia. Přímá konfrontace mladých umělců, zkušenosti z veřejných vystoupení i nahrávacího studia jsou součástí profesionálního vzdělávání hudebníků, bez kterých by další rozvoj byl mnohem složitější. To, že se mladí umělci setkávají při ověřování výsledků své práce na vysoké kvalitativní úrovni, stimuluje jejich další rozvoj, zvyšuje jejich nároky na úroveň jejich dovedností tak, aby byli schopni v budoucnu obstát v nejtvrdějším mezinárodním srovnání v oboru, kde celý průběh profesního života je nejen posláním vytvářet estetické a etické hodnoty, ale je i celoživotní soutěží o příležitost vytvářené hodnoty sdílet s veřejností. Soutěž takového formátu, jako je Concertino Praga, je modelem takové situace, koncentrovaným na konkrétní časovou plochu.

Jedná se o víceoborovou soutěž, jejímž posláním je vyhledávat mimořádné mladé talenty. Soutěžící bude v roce 2025 posuzovat mezinárodní odborná porota ve dvou kategoriích –

- **sólové hry na strunné a klávesové nástroje a**

- **sólové hry na dechové nástroje.**

Pořadatelé tak vycházejí vstříc poptávce odborné pedagogické a interpretační veřejnosti. Ta se k dosavadnímu modelu souhrnného hodnocení všech nástrojových oborů vyjadřovala s obavami, zda se soutěžící na dechové nástroje při společném posuzování typicky sólových nástrojů, kterými jsou klavír nebo housle, mohou prosadit i při existenci nepřehledného množství sólové literatury. Je skutečností, že zejména v mládežnickém věku je vzdělávání v oborech klávesových a smyčcových (strunných) nástrojů směřováno dominantně k sólové interpretační dráze, zatímco u nástrojů dechových je následně množství těch hráčů, kteří se dominantně pohybují na interpretační scéně výhradně jako sólisté, je neporovnatelně méně. Přesto jsou však od hráčů na dechové nástroje požadovány sólistické dovednosti, a to často pro nesmírně obtížné orchestrální party na pozicích prvních hráčů orchestru, které vykazují rysy sólového hraní.

Skutečností také je, že v uplynulých ročnících se i mezi finalisty objevili zástupci dechových nástrojů (klarinet, trubka), ale poměrově klávesové a strunné nástroje převládaly. Proto se pořadatelé dohodli, že v roce 2025 vypíší pilotně dvě soutěžní kategorie, které výše zmíněné nástrojové skupiny od sebe v hodnocení oddělují a dali tak kandidátům a jejich pedagogům příležitost prokázat oprávněnost jejich vyjádření k modelu soutěže.

Zároveň však pořadatelé chtějí zachovat základní principy, které soutěži v roce 1966 vdechly její život a tvář. Tedy vyhledávání a prezentace mimořádně nadaných skutečně mladých umělců, jejichž vzdělávání i následná kariéra se za kontinuální podpory spolupořadatelů soutěže mohou s vysokou mírou pravděpodobnosti ubírat k maximální profesionalitě.

Soutěž nechce být konkurencí klasickým nástrojovým profesionálním soutěžím, které hodnotí mladé hudebníky, kteří stojí na prahu své kariéry s ukončeným nebo velmi vysoce pokročilým hudebním vzděláním, ale chce být tím skutečným vyhledávačem slibných talentů, které by měly právě k těm dalším hudebním „metám“ nasměrovat.

Problémy při realizaci projektu:

Při realizaci tohoto projektu nenastaly žádné okolnosti, které by zásadním způsobem poznamenaly přípravu a průběh celé akce.

RECENZE A VÝBĚR Z TISKU

Concertino Praga jistě vyhraje mladá hudebnice

Datum vydání: 11.09.2024 11:02 |

Zdroj: play.cz | Strana 0 | Autor: jsk

Vydavatel: play.cz

Concertino Praga – Dvořákova rozhlasová mezinárodní soutěž pro mladé hudebníky bude zanedlouho znát svou vítězku. Do finále totiž postoupily pouze dívky.

Concertino Praga jistě vyhraje mladá hudebnice

NOVINKY 8 11.9.2024

Concertino Praga – Dvořákova rozhlasová mezinárodní soutěž pro mladé hudebníky bude zanedlouho znát svou vítězku. Do finále totiž postoupily pouze dívky. Koncert 14. září v pražském Rudolfinu rozhodne o tom, která ze čtveřice finalistek přesvědčí mezinárodní porotu a také publikum, žež bude jako již tradičně také udělovat svou vlastní cenu.

vlastní cenu.

Výsledky budou oznámeny bezprostředně po koncertě.

Soutěž pořádá Český rozhlas a Akademie klasické hudby pod patronací Evropské vysílací unie (EBU) a Karel Komárek Family Foundation. O finalistkách rozhodlo jednání mezinárodní poroty, v níž byli zastoupeni špičkoví hráči na dechové, smyčcové i klávesové nástroje. V týdnu od 6. do 10. května 2024 porota zhodnotila anonymní nahrávky 36 mladých hudebníků z 15 zemí z Evropy, Asie a Severní Ameriky.

Finalistkami soutěže jsou klavíristky Anke Chen (Čína), Celina Höferlin (Německo) a Nora Lubbadová (Česko) a spolu s nimi houslistka Zoja Syguda (Polsko). Na veřejném koncertu konaném v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha provede každá z nich koncertní skladbu pro svůj nástroj s doprovodem Symfonického orchestru Českého rozhlasu pod vedením Marka Prášila. Zazní klavírní koncerty E. Griega, S. Rachmaninova, F. Mendelssohna-Bartholdyho a houslový koncert P. I. Čajkovského. Jejich výkony posoudí odborná porota, mezi jejímiž členy jsou klavíristé Ivo Kahánek, Maria Meerovitch a Paul Lewis, houslista František Novotný, klarinetista Irvin Venyš nebo flétnista Henrik Wiese. Předsedkyní poroty bude hornistka Berlínských filharmoniků Sarah Willis.

zastoupení špičkoví hráči na dechové, smyčcové i klávesové nástroje. V týdnu od 6. do 10. května 2024 porota zhodnotila anonymní nahrávky 36 mladých hudebníků z 15 zemí z Evropy, Asie a Severní Ameriky.

Finalistkami soutěže jsou klavíristky Anke Chen (Čína), Celina Höferlin (Německo) a Nora Lubbadová (Česko) a spolu s nimi houslistka Zoja Syguda (Polsko). Na veřejném koncertu konaném v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha provede každá z nich koncertantní skladbu pro svůj nástroj s doprovodem Symfonického orchestru Českého rozhlasu pod vedením Marka Prášila. Zazní klavírní koncerty E. Griega, S. Rachmaninova, F. Mendelssohna-Bartholdyho a houslový koncert P. I. Čajkovského. Jejich výkony posoudí odborná porota, mezi jejímiž členy jsou klavíristé Ivo Kahánek, Maria Meerovitch a Paul Lewis, houslista František Novotný, klarinetista Irvin Venyš nebo flétnista Henrik Wiese. Předsedkyní poroty bude hornistka Berlínských filharmoniků Sarah Willis.

Vítězka získá finanční stipendium ve výši pět tisíc eur. Další v pořadí získají stipendia ve výši 2800 eur a 1700 eur. Dále bude vyhlášena Cena diváků a Cena Českého rozhlasu. Ta je určena vítězi soutěže a spočívá v natočení CD s profesionálními technickými parametry ve studiích ČRo.

Finále Concertina Praga

Datum vydání: 11.09.2024 7:49 |

Zdroj: klasikaplus.cz +1 | Strana 0

Vydavatel: klasikaplus.cz

Dvořákova rozhlasová mezinárodní soutěž pro mladé hudebníky bude zanedlouho znát svého vítěze. Přesněji vítězku, protože do finále postoupily pouze dívky. Koncert 14. září v pražském Rudolfinu rozhodne o tom, která ze čtveřice finalistek přesvědčí mezinárodní porotu a také publikum, žež bude jako již tradičně udělovat svou vlastní cenu. Výsledky budou oznámeny bezprostředně po koncertě.

Finále Concertina Praga

středa, 11. září 2024 07:48 KlasikaPlus.cz

Dvořákova rozhlasová mezinárodní soutěž pro mladé hudebníky bude zanedlouho znát svého vítěze. Přesnější vítězku, protože do finále postoupily pouze dívky. Koncert 14. září v pražském Rudolfinu rozhodne o tom, která ze čtyř finalistek přesvedčí mezinárodní porotu a také publikum, jež bude jako již tradičně udělovat svou vlastní cenu. Výsledky budou oznámeny bezprostředně po koncertě.

O finalistkách rozhodlo jednání mezinárodní poroty, v níž byli zastoupeni špičkoví hráči na dechové, smyčcové i klávesové nástroje.

O finalistkách rozhodlo jednání mezinárodní poroty, v níž byli zastoupeni špičkoví hráči na dechové, smyčcové i klávesové nástroje. V týdnu od 6. do 10. května 2024 porota hodnotila anonymní nahrávky šestatřiceti mladých hudebníků z patnácti zemí z Evropy, Asie a Severní Ameriky. Finalistkami soutěže jsou klavíristky Anke Chen (Čína), Celina Höferlin (Německo) a Nora Lubbadová (Česko) a spolu s nimi houslistka Zoja Syguda (Polsko). Na veřejném koncertu konaném v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha provede každá z nich koncertantní skladbu pro svůj nástroj s doprovodem Symfonického orchestru Českého rozhlasu pod vedením Marka

Prášila. Zazní klavírní koncerty E. Griega, S. Rachmaninova,

F. Mendelssohna-Bartholdyho a houslový koncert P. I. Čajkovského. Jejich výkony posoudí odborná porota, mezi jejímiž členy jsou klavíristé Ivo Kahánek, Maria Meerovitch a Paul Lewis, houslista František Novotný, klarinetista Irvin Venyš nebo flétnista Henrik Wiese.

Předsedkyní poroty bude hornistka Berlínských filharmoniků Sarah Willis.

Vítězka získá finanční stipendium ve výši 5000 eur. Další v pořadí získají stipendia ve výši 2800 eur a 1700 eur. Dále bude vyhlášena Cena diváků a Cena Českého rozhlasu. Ta je určena vítězi soutěže a spočívá v natočení CD s profesionálními technickými parametry ve studiích ČRo. (O cenách Concertina Praha čtěte ZDE)

Finálový koncert odvysílá v přímém přenosu Český rozhlas Vltava, který pokryje přímými přenosy nebo záznamy též následný Jihočeský festival Concertino Praga – cyklus koncertů laureátů soutěže v Českém Krumlově, Bechyni, Táboře a Jindřichově Hradci ve dnech 16. až 20. září. Součástí Jihočeského festivalu je rovněž edukační koncert pro děti z jindřichohradeckých základních škol v rámci rozhlasového projektu Vlnohraní za účasti laureátů soutěže.

Účastníky Jihočeského festivalu Concertina Praga jsou kromě čtyř finalistek soutěžící, které porota prvního kola vybrala pro vystoupení na Talent Stage v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha 2024. Jsou jimi klarinetista Matthew Stephen Hockaday (Česko), violoncellista Darin Lambrev (Bulharsko) a akordeonista Viktor Stocker (Česko). Talent Stage se uskuteční 12. září v Artium by KKCG v Centru Bořislavka. Na Jihočeský festival se k nim přidá ještě fagotista Levente Bubreg (Rakousko).

Již po prvním kole soutěže bylo oznámeno, že Cenu Rodinné nadace Karel Komárek Family Foundation pro nejúspěšnějšího českého účastníka soutěže získala Nora Lubbadová. Cenu Nadace Bohuslava Martinů získal Matthew Stephen Hockaday. Cenu Nadace Viktora Kalabise a Zuzany Růžickové získali Darin Lambrev a Zoja Syguda.

Soutěž Concertino Praga pořádá Český rozhlas a Akademie klasické hudby pod patronací Evropské vysílací unie (EBU) a Karel Komárek Family Foundation. Minulý ročník soutěže vyhráli Adam Znamirovský a duo Matejčka-Schulmeister, jak KlasikaPlus.cz referovala ZDE. Foto: Petra Hajsáková, archiv finalistek, Facebook soutěže

Strhující výkony mladých hudebnic na Concertino Praga 2024

Datum vydání: 15.09.2024 7:11 |

Zdroj: ČRo - concertino.cz | Rubrika: Aktuální dění | Strana 0

Vydavatel: ČESKÝ ROZHLAS

Letošní Concertino Praga opět ukázalo, že mladé talenty z celého světa mají obrovský potenciál a budoucnost.

Ve finále soutěže se letos předvedly vynikající mladé hudebnice, které si svými výkony získaly nejen porotu, ale i diváky. První místo si odnesla polská houslistka Zoja Syguda (2009), která zároveň získala i cenu publika. Druhé místo obsadila česká klavíristka Nora Lubbadová (2009), která byla oceněna také prestižní cenou EMCY. Třetí místo získala německá klavíristka Celina Höferlin (2010).

Čestné uznání 1. stupně si zasloužila Anke Chen (2011) z Číny, zatímco čestné uznání 2. stupně bylo uděleno několika nadějným hudebníkům: Levente Bubreg (fagot), Darin Lambrev (violoncello), Matthew Stephen Hockaday (klarinet), Viktor Stocker (akordeon) a Lana Zorjan (housle).

Strhující výkony mladých hudebnic na Concertino Praga 2024

© 15. září 2024

Zoja Syguda - finalista Concertino Praga 2024 | foto: Andrzej Siarkiewicz

Letošní Concertino Praga opět ukázalo, že mladé talenty z celého světa mají obrovský potenciál a budoucnost.

Ve finále soutěže se letos předvedly vynikající mladé hudebnice, které si svými výkony získaly nejen porotu, ale i diváky. První místo si odnesla polská houslistka **Zoja Syguda** (2009), která zároveň získala i cenu publika. Druhé místo obsadila česká klavíristka **Nora Lubbadová** (2009), která byla oceněna také prestižní cenou EMCY. Třetí místo

„Myslím, že kvalita vystoupení byla ohromující, zvláště s ohledem na věk všech dívek. Je skutečně neuvěřitelné sledovat takovou vášň, oddanost hudbě a také odvahu vystoupit v tomto věku v tak velkém a nádherném sále, navíc před mikrofony a kamerami. Nemohu dostatečně zdůraznit, co znamená dokázat něco takového v tak mladém věku. Každá z finalistek měla jiné kvality a všechny jasně ukázaly, jaké jsou hudební osobnosti. Prožít s nimi tento večer bylo opravdu velké potěšení“, řekl Paul Lewis, porotce finálového kola soutěže bezprostředně po skončení koncertu.

Finalisté soutěže byli hodnoceni renomovanou porotou složenou z

významných osobností světové hudební scény, včetně předsdkyně poroty Sarah Willis a dalších členů, jako jsou Ivo Kahánek, Paul Lewis či František Novotný.

Kompletní výsledky 58. ročníku Dvořákovy mezinárodní rozhlasové soutěže Concertino Praga jsou zde.

Semifinalisté se představili na Talent Stage festivalu Dvořákova Praha ve čtvrtek 12. září.

Pokud jste nestihli finálový večer, máte skvělou příležitost přijet na jeden z koncertů Jihočeského festivalu a zažít mistrovská vystoupení laureátů na vlastní uši. Festival nabídne nejen špičkovou hudbu, ale také jedinečnou atmosféru v krásných jihočeských městech, jako jsou Český Krumlov, Bechyně, Tábor a Jindřichův Hradec, kde laureáti vystoupí ve dnech 16.–20. září. Součástí festivalu je také edukační koncert v rámci rozhlasového projektu Vlnohraní, na kterém se děti z jindřichohradeckých základních škol setkají s mladými talentovanými hudebníky a zažijí hudbu naživo v podání vítězů prestižní soutěže.

Standing ovation pro patnáctiletou houslistku. Finálový hlavolam Concertina Praga

Datum vydání: 15.09.2024 17:35 |

Zdroj: klasikaplus.cz | Strana 0 | Autor: Kateřina Pincová

Vydavatel: klasikaplus.cz

„Co na tom, že jsme zaznamenali pár nevyřčených tónů či úhozových nedostatků? Nora nás strhla svým prožitkem. Bude to však stačit na zázračné dítě a hvězdu internetu Anke Chen?“

„Evidentně skvěle padnoucí repertoár odkryl Celininu devízu brilantní perličkové techniky.“

Standing ovation pro patnáctiletou houslistku. Finálový hlavolam Concertina Praga

neděle, 15. září 2024 17:03 | Kateřina Pincová

Facebook Twitter

„Co na tom, že jsme zaznamenali pár nevyřčených tónů či úhozových nedostatků? Nora nás strhla svým prožitkem. Bude to však stačit na zázračné dítě a hvězdu internetu Anke Chen?“

„Evidentně skvěle padnoucí repertoár odkryl Celininu devízu brilantní perličkové techniky.“

„Není divu, že poslední akord spontánně vymrštil ze sedadel celou Dvořákovu síň. Zoja si však udržela koncentrovanou tvář. Ta se rozjasnila až při předávání cen.“

„Není divu, že poslední akord spontánně vymrštil ze sedadel celou Dvořákovu síň. Zoja si však udržela koncentrovanou tvář. Ta se rozjasnila až při předávání cen.“

Zatímco některá česká města bojovala s povodní, v pražském Rudolfinu se 14. září odehrála zcela jiná bitva – o vítězství v interpretační soutěži pro mladé hudebníky zvané Concertino Praga. Na rozdíl od ničivého vodního živlu však bylo rudofinské utkání přátelské, plné skvělých výkonů a uměleckých zážitků. Concertino Praga nám už 58 let dává možnost nahlédnout do prostředí mladých hudebníků, kteří mají slušně nakročeno k budoucí hvězdné kariéře. Jen pohledme na množství zářných jmen z minulosti soutěže!

Isabelle Faust Julian Rachlin Jan Mráček Ivo Kahánek Tomáš Jamník Vilém Veverka Radek Baborák ... Každoročně se tak rádi necháme překvapit, jak vysoké interpretační úrovně už vystupující „děti“ dosahují. Při letošním ročníku porota do finálového (a zároveň druhého) kola vybrala čtyři mladé interpretky. Dle slov Jany Trojanové, která večer moderovala, hoši absentovali poprvé v historii.

Úskalím typu soutěží, které jsou vypsány pro více různých nástrojů v rámci jedné kategorie, bývá těžká porovnatelnost jednotlivých výkonů. Také věkový rozptyl soutěžících – zvláště v tomto věku, kdy se každý rok počítá – může představovat riziko nedostatečné hodnotící objektivity, a to i v případě zkušené poroty. Letos se v těchto ohledech situace zdála být

jednodušší: mezi čtyřmi interpretkami byly tři klavíristky a jedna houslistka věkově maximálně dva roky od sebe. Velice rychle jsme však poznali, že každá z nich je velice originální osobností s výrazně osobitým repertoárem, a tak se původní dojem o jednoduché porovnatelnosti rozplynul.

První dnešní osobnost nastoupila ihned po doznění tradiční znělky soutěže, Michnova Andělského přátelství v podání Dětského pěveckého sboru Českého rozhlasu pod vedením Věry Hrdinkové. Na Noru Lubbadovou, studentku Pražské konzervatoře, bylo české publikum zvědavé asi nejvíce. Aby ne – vždyť jde o jedinou českou interpretku, která se probojovala do finálového kola! Jana Trojanová o ní v krátkém medailonku prozradila, že hudba je pro ni možností, jak vyjádřit emoce beze slov. Mohlo by se to zdát jako otřepaná fráze, ale velice záhy jsme zjistili, jak vážně to Nora Lubbadová myslí. Hned při prvním akordu ikonického Griegova Klavírního koncertu jsme slyšeli krásně hutné a šťavnaté forte a vyspělost úhozu prokázala posléze i v jemnějších pasážích. Vedle dalších předností jí však posluchač zejména věřil všechny přítomné emoce: při dramatických částech byla výrazově rozervaná a nebála se jít do rizika, v pomalých a jemných pasážích se zase proměňovala v křehkou vílu plnou úzkosti a melancholie. Co na tom, že jsme zaznamenali pár nevyčleněných tónů či úhozových nedostatků? Nora nás strhla svým prožitkem, jakož i součinností s orchestrem. Bude to však stačit na zázračné dítě a hvězdu internetu Anke Chen

Tato třináctiletá čínská klavíristka začala hudební svět omračovat už v pěti letech, kdy se na internetu ukázala její videa s neuvěřitelnou technikou převážně v barokním repertoáru, o rok později už hrála Chopina, v sedmi letech měla skvěle zvládnuté Debussyho Estampes. Kam se však posunula od té doby? To jsme se teprve měli dozvědět, ale už výběr repertoáru jistě mnohé překvapil. Druhý klavírní koncert Sergeje Rachmaninova už ve třinácti? V sále se rozhostilo napjaté očekávání. Přišla zahlobbaná dívenka v černém a svým roztržitým vystupováním na pódiu nebudila dojem hvězdy. Do „druhé Racha“, jedné z „klád“ klavírního repertoáru, se však pustila s naprostou samozřejmostí. Po chvíli jsem se nicméně nemohla zbavit pocitu: Byl výběr právě tohoto kusu pro soutěž vhodný? Skladba sólistovi neposkytuje možnost se plně a „přímočaře“ předvést, zazářit a strhnout veškerou pozornost na sebe, spíše poukáže na schopnost souhry s orchestrem a společnou tvorbu barev. Boj to však byl poněkud sisyfovský, protože umělkyni téměř po celou dobu jejího vystoupení bylo slyšet jen velice málo, a to navzdory tomu, že se Symfonický orchestr Českého rozhlasu pod vedením Marka Prášila dynamicky potlačoval. Před porotci tedy ležel nesnadný úkol – jak zhodnotí výkon pianistky, když si zvuk klavíru museli mnohdy domýšlet z gest (zvláště tam, kde si orchestr výjimečně dovolil forte)? Bylo to tedy přece jen velké sousto pro mladou dívku... Má nepopíratelně skvělou techniku i hudební citění, ale patrně a přirozeně ještě ne takovou úhozovou razanci, která by dokázala vyloudit Rachmaninovovo fortissimo. Vědoma si svých možností, vybrala si čtrnáctiletá německá klavíristka Celina Höferlin pro své vystoupení, které nabídla po přestávce, Mendelssohnův První klavírní koncert. Evidentně skvěle padnoucí repertoár odkryl její devízu brilantní perličkové techniky a její výkon tak získal ráz perfektní technické zvládnutosti. To, čeho jsme si však mohli vychutnávat na Noře Lubbadové, tedy jít s emocemi „na trh“, jsme u Celiny pravděpodobně postrádali. Hrála předpisově, ale mnohdy jaksi příliš. Její výkon zaváněl motoričností.

Tři klavíristky dohrály a při přestávce pódia měl posluchač možnost si porovnat myšlenky. Ale jak srovnat nesrovnatelné? Rozsekne pořadí poslední soutěžící, polská houslistka Zoja Syguda? Vypadá to, že ano. Lahodný tón, intonačně čisté výšky, naprostý nadhled nad vším, co dělá, vnitřní prožitek a jako bonus perfektní souhra s doprovodným tělesem. Není divu, že poslední akord spontánně vymrštil ze sedadel celou Dvořákovu síň. Zoja si však udržela koncentrovanou tvář, která se rozjasnila až při předávání cen. Obsadila nejen první příčku

soutěže, ale získala také cenu diváků.

A ostatní? Čestné uznání putovalo do Číny, třetí místo do Německa, druhá cena zůstala v Čechách. V očích klavíristek se zračilo zklamání. „Samozřejmě, že všechno kromě první ceny je vždycky katastrofa,“ vzpomněl nedávno na své soutěžní nezdary světoznámý violoncellista Julian Steckel, který letos otevíral Dvořákovu Prahu, ve spolupráci, s níž probíhá i Concertino Praga. Nezdary ho však posunuly a nyní se na svět soupeření dívá s nadhledem. Snad k němu dospějí i naše finalistky, které jistě čeká zářná budoucnost.

Foto: Dvořákova Praha / Petra Hajská

Concertino Praga vyhrála houslistka Zoja Syguda, Češka Nora Lubbadová skončila druhá

Datum vydání: 14.09.2024 23:03 |

Zdroj: klasikaplus.cz | Strana 0

Vydavatel: klasikaplus.cz

Concertino Praga vyhrála houslistka Zoja Syguda, Češka Nora Lubbadová skončila druhá

sobota, 14. září 2024 23:01 | [KlasikaPlus.cz](#) [Facebook](#) [Twitter](#)

Vítězkou letošního osmapadesátého ročníku Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga je polská houslistka Zoja Syguda, druhé místo patří české klavíristce Noře Lubbadové.

Třetí příčka náleží německé klavíristce Celina Höferlin a čestné uznání prvního stupně získala klavíristka Anke Chen. Porota vedená hornistkou Berlínských filharmoniků Sarah Willis rozhodla po sobotním finálovém soutěžním kole, které bylo koncertní součástí festivalu Dvořákova Praha. Sólistky doprovázel Symfonický orchestr Českého rozhlasu s dirigentem Markem Prášilem. Vítězka, která má na základě hlasování diváků v Rudolfinu i Cenu publika, získává díky podpoře rodinné nadace Karel Komárek Family Foundation stipendium ve výši pět tisíc eur, určené na další hudební rozvoj, případně na zakoupení nového nástroje. Zároveň má možnost pořízení profesionální nahrávky ve studiích Českého rozhlasu. Nahrávky z finálového večera získaly všechny účastnice. Finalisté a další vybraní účastníci soutěže se představí v sérii koncertů Jihočeského festivalu Concertino Praga, a to od 16. do 20. září v koncertních sálech Českého Krumlova, Bechyně, Třeboně a Jindřichova Hradce. Soutěž založil Československý rozhlas v roce 1966. Od roku 2020 je jejím spolupředatelem Akademie klasické hudby

foto: YouTube Concertino Praga

Vítězkou letošního osmapadesátého ročníku Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga je polská houslistka Zoja Syguda, druhé místo patří české klavíristce Noře Lubbadové.

Třetí příčka náleží německé klavíristce Celina Höferlin a čestné uznání prvního stupně získala klavíristka Anke Chen. Porota vedená hornistkou Berlínských filharmoniků Sarah Willis rozhodla po sobotním finálovém soutěžním kole, které bylo koncertní součástí festivalu Dvořákova Praha. Sólistky doprovázel Symfonický orchestr Českého rozhlasu s dirigentem Markem Prášilem. Vítězka, která má na základě hlasování diváků v Rudolfinu i Cenu publika, získává díky podpoře rodinné

nadace Karel Komárek Family Foundation stipendium ve výši pět tisíc eur, určené na další hudební rozvoj, případně na zakoupení nového nástroje. Zároveň má možnost pořízení profesionální nahrávky ve studiích Českého rozhlasu. Nahrávky z finálového večera získaly všechny účastnice. Finalisté a další vybraní účastníci soutěže se představí v sérii koncertů Jihočeského festivalu Concertino Praga, a to od 16. do 20. září v koncertních sálech Českého Krumlova, Bechyně, Třeboně a Jindřichova Hradce. Soutěž založil Československý rozhlas v roce 1966. Od roku 2020 je jejím spolupředatelem Akademie klasické hudby

Concertino Praga 2024: Kdo zvítězil?

Datum vydání: 15.09.2024 15:51 |

Zdroj: operaplus.cz | Strana 0 | Autor: Markéta Voráčová

Vydavatel: Opera Plus z.s.

Letošní ročník Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga vyvrcholil finálovým večerem v pražském Rudolfinu v sobotu 14. září 2024.

Verdikt poroty i publika byl shodný: trio klavíristek předčila polská houslistka Zoja Syguda.

Concertino Praga 2024: Kdo zvítězil?

DE. MARKÉTA VORÁČOVÁ, 15. 09. 2024 15:51

Letošní ročník Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga vyvrcholil finálovým večerem v pražském Rudolfinu v sobotu 14. září 2024.

TEMA: OLGA UDOLINA, CONCERTINO PRAHA, DAVENKAMEREN, VOYNAROVA, PRAGA, MATTHEWSTENSON, HOCKADAY, NORA LUBBADOVÁ, SET, ZEPHYRUS

Zoja Syguda (foto: Dvořákova Praha)

Verdikt poroty i publika byl shodný: trio klavíristek předčila polská houslistka **Zoja Syguda**. Hned za ní se umístila česká klavíristka **Nora Lubbadová**.

Do finále postoupily čtyři mladé hudebnice z prvního kola, v němž porotci posuzovali anonymní nahrávky 36 hudebníků z 15 zemí. Až do posledního vystoupení se zdálo, že vítězství bude patřit české klavíristce, která provedla klavírní koncert E. Griega, ale teprve obdivuhodně vyzrálá interpretace houslového koncertu P. I. Čajkovského v podání polské houslistky v samém závěru večera určila definitivní pořadí.

z důraznit, co znamená dokázat něco takového v tak mladém věku. Každá z finalistek měla jiné kvality a všechny jasně ukázaly, jaké jsou hudební osobnosti. Prožít s nimi tento večer bylo opravdu velké potěšení.“

Vysoká umělecká úroveň večera a uznalé reakce publika potvrzují nejen výhody spojení pořadatelských sil Českého rozhlasu a Akademie klasické hudby, ale také oprávněnost začlenění finálového koncertu do programu Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. Koncert vysílal přímým přenosem Český rozhlas Vltava a o prestiži soutěže svědčí i ta skutečnost, že prostřednictvím čínské audiovizuální platformy pro klasickou hudbu Amadeus.tv byl online šířen v celé Asii.

K úspěchu večera přispěl spolehlivý výkon Symfonického orchestru Českého rozhlasu řízeného Markem Prášilem, který byl účinkujícím potřebnou oporou. Zmínit je nutno i tradiční zahájení koncertu písní Adama Michny z Otradovic Andělské přátelství v podání Dětského pěveckého sboru Českého rozhlasu pod vedením sbormistryně Věry Hrdinkové. Vítězka soutěže získala finanční stipendium od Karel Komárek Family Foundation ve výši 5000 eur a Cenu Českého rozhlasu, jež spočívá v natočení CD s profesionálními technickými parametry ve studiích ČRo. Další v pořadí získali stipendia ve výši 2800 eur, tu

udělila Karel Komárek Family Foundation, 1700 eur od společnosti Bulb a 700 eur od nakladatelství Bärenreiter. Již po prvním kole soutěže bylo oznámeno, že Cenu Rodinné nadace Karel Komárek Family Foundation pro nejúspěšnějšího českého účastníka soutěže získala Nora Lubbadová. Cenu Nadace Bohuslava Martinů získal Matthew Stephen Hockaday. Cenu Nadace Viktora Kalabise a Zuzany Růžickové získali Darin Lambrev a Zoja Syguda

Český rozhlas Vltava pokryje přímými přenosy nebo záznamy i následný Jihočeský festival Concertino Praga – cyklus koncertů laureátů soutěže v Bechyni, Táboře a Jindřichově Hradci ve dnech 17.–20. září. Zahajovací koncert, který se každoročně koná v Maškarním sále českokrumlovského zámku, byl z důvodu povodňové výstrahy zrušen. Součástí Jihočeského festivalu je edukační koncert pro děti z jindřichohradeckých základních škol v rámci rozhlasového projektu Vlnohraní za účasti laureátů soutěže. Účastníky Jihočeského festivalu Concertina Praga jsou vedle čtyř finalistek soutěží, které porota prvního kola vybrala pro vystoupení na Talent Stage v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha 2024. Jsou jimi fagotista Levente Bubreg (Rakousko), klarinetista Matthew Stephen Hockaday (Česko), violoncellista Darin Lambrev (Bulharsko), akordeonista Viktor Stocker (Česko) a houslistka Lana Zorjan (Srbsko).

Přehled výsledků

1. místo – Zoja Syguda (2009), housle (Polsko)
2. místo – Nora Lubbadová (2009), klavír (Česká republika)
3. místo – Celina Höferlin (2010), klavír (Německo)

Čestné uznání 1. stupně : Anke Chen (2011), klavír (Čína)

Čestné uznání 2. stupně

- Levente Bubreg, fagot (Rakousko)
- Darin Lambrev, violoncello (Bulharsko)
- Matthew Stephen Hockaday, klarinet (Česká republika)
- Viktor Stocker, akordeon (Česká republika)
- Lana Zorjan (2008), housle (Srbsko)

Cena publika : Zoja Syguda, housle (Polsko)

Cena EMCY : Nora Lubbadová, klavír (Česká republika)

Patnáctiletá vítězka Concertina Praga

Datum vydání: 17.09.2024 |

Zdroj: Právo | Rubrika: Kultura | Strana 13

Vydavatel: Borgis, a.s. | Periodicita: deník

Patnáctiletá vítězka Concertina Praga

Vítězkou v soutěži Concertino Praga 2024 festivalu Dvořákova Praha se stala patnáctiletá polská houslistka Zoja Sygudová. Hudebnice soutěžila s Houslovým koncertem D dur Petra Iljiče Čajkovského. Vyhrála 5000 eur (zhruba 126 000 korun) na další hudební rozvoj, případně na zakoupení nového nástroje.

Vítězkou v soutěži Concertino Praga 2024 festivalu Dvořákova Praha se stala patnáctiletá polská houslistka Zoja Sygudová. Hudebnice soutěžila s Houslovým koncertem D dur Petra Iljiče Čajkovského. Vyhrála 5000 eur (zhruba 126 000 korun) na další hudební rozvoj, případně na zakoupení nového nástroje.

Concertino Praga 2024: vítězkou je polská houslistka Zoja Syguda

Datum vydání: 16.09.2024 8:29

Zdroj: classicpraha.cz | Strana 0 | Autor: Martina Klausová

Vydavatel: classicpraha.cz

Concertino Praga 2024: vítězkou je polská houslistka Zoja Syguda

16.9.2024 / Zprávy / Martina Klausová

Letošní ročník Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga vyvrcholil finálovým večerem v pražském Rudolfinu v sobotu 14. září. Verdikt poroty i publika byl shodný: trio klavíristek předčila polská houslistka Zoja Syguda. Hned za ní se umístila česká klavíristka Nora Lubbadová

Do finále postoupily čtyři mladé hudebnice z prvního kola, v němž porotci posuzovali anonymní nahrávky 36 hudebníků z 15 zemí. Až do posledního vystoupení se zdálo, že vítězství bude patřit české klavíristce, která provedla klavírní koncert Edvarda Griega, ale teprve obdivuhodně vyzrálá interpretace houslového koncertu Petra Iljiče Čajkovského v podání polské houslistky v samém závěru večera určila definitivní pořadí.

Výsledky vyhlásila bezprostředně po finálové koncertu mezinárodní porota ve složení Tomáš Jarník, Ivo Kahánek, Paul Lewis, Maria Meerovitch, František Novotný, Stana Salgo, Irvin Venyš, Henrik Wahlgren, Henrik Wiese a Sarah Willis, jež byla předsedkyní poroty.

Kahánek, Paul Lewis, Maria Meerovitch, František Novotný, Stana Salgo, Irvin Venyš, Henrik Wahlgren, Henrik Wiese a Sarah Willis, jež byla předsedkyní poroty.

Britský klavírista Paul Lewis v této souvislosti uvedl: „Myslím, že kvalita vystoupení byla ohromující, zvláště s ohledem na věk všech dívek. Je skutečně neuvěřitelné sledovat takovou vášň, oddanost hudbě a také odvahu vystoupit v tomto věku v tak velkém a nádherném sále, navíc před mikrofony a kamerami. Nemohu dostatečně zdůraznit, co znamená dokázat něco takového v tak mladém věku. Každá z finalistek měla jiné kvality a všechny jasně ukázaly, jaké jsou hudební osobnosti. Prožít s nimi tento večer bylo opravdu velké potěšení.“

Vysoká umělecká úroveň večera a uznané reakce publika potvrzují nejen výhody spojení pořadatelských sil Českého rozhlasu a Akademie klasické hudby, ale také oprávněnost začlenění finálového koncertu do programu Mezinárodního

hudebního festivalu Dvořákova Praha. Koncert vysílal přímým přenosem Český rozhlas Vltava a o prestiži soutěže svědčí i ta skutečnost, že prostřednictvím čínské audiovizuální platformy pro klasickou hudbu Amadeus.tv byl online šířen v celé Asii.

K úspěchu večera přispěl spolehlivý výkon Symfonického orchestru Českého rozhlasu řízeného Markem Prášilem, který byl účinkujícím potřebnou oporou. Zmínit je nutno i tradiční zahájení koncertu písní Adama Michny z Otradovic Andělské přátelství v podání Dětského pěveckého sboru Českého rozhlasu pod vedením sbormistryně Věry Hrdinkové.

Letošní ročník Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga vyvrcholil finálovým večerem v pražském Rudolfinu v sobotu 14. září. Verdikt poroty i publika byl shodný: trio klavíristek předčila polská houslistka Zoja Syguda. Hned za ní se umístila česká klavíristka Nora Lubbadová

Do finále postoupily čtyři mladé hudebnice z prvního kola, v němž porotci posuzovali anonymní nahrávky 36 hudebníků z 15 zemí. Až do posledního vystoupení se zdálo, že vítězství bude patřit české klavíristce, která provedla klavírní koncert Edvarda Griega, ale teprve obdivuhodně vyzrálá interpretace houslového koncertu Petra Iljiče Čajkovského v podání polské houslistky v samém závěru večera určila definitivní pořadí.

Výsledky vyhlásila bezprostředně po finálové koncertu mezinárodní porota ve složení Tomáš Jarník, Ivo

Cena Antonína Dvořáka 2024

16. ročník

Slavnostní koncert a předání prestižního ocenění

Rozhodnutím Rady akademiků se laureátem Ceny Antonína Dvořáka pro rok 2024 stal **Barrie Kosky**, australský divadelní a operní režisér, který během své dlouholeté mezinárodní kariéry představil české opery na mnoha zahraničních operních scénách. Mezi jeho inscenace patří například *Rusalka* (Komická opera v Berlíně), *Liška Bystrouška* (Bavorská státní opera) nebo opera *Káťa Kabanová* na Salcburském festivalu. Právě audiovizuální nahrávka ze salcburské inscenace *Káti Kabanové* za spolupráce Vídeňských filharmoniků pod taktovkou Jakuba Hrůši získala mimo jiné cenu International Classical Music Awards 2024, ocitla se na seznamu Gramophone Critics' Choice 2023 a zvítězila na Gramophone Classical Music Awards 2024 v kategorii Opera.

O ceně a jejím poslání

Cena Antonína Dvořáka je prestižní ocenění v oblasti klasické hudby. Jejím smyslem je vyzdvihnout osobnosti, umělecké kolektivy či instituce za mimořádné umělecké počiny nebo významné zásluhy na propagaci a popularizaci české klasické hudby v České republice i v zahraničí. Akademií klasické hudby je vyhlašována od roku 2009.

Prvním laureátem ceny byl pravnucek skladatele Antonína Dvořáka, houslista, violista a dirigent Josef Suk. Po něm následovaly osobnosti jako klavírista Ivan Moravec, violoncellista Yo-Yo Ma nebo světově oceňovaný choreograf a tanečník Jiří Kylián. Význam ceny v minulosti podtrhla i mimořádná místa a příležitosti, při kterých byla předána. Sopranistka Ludmila Dvořáková převzala Cenu Antonína Dvořáka ve Španělském sále Pražského hradu v rámci recitálu klavíristy Lang Langa, do rukou dirigenta Jiřího Bělohlávky byla vložena v roce 2014 v Carnegie Hall v New Yorku, Česká filharmonie si ji převzala před svým koncertem k oslavám 100 let české státnosti v Kennedy Centru ve Washingtonu.

Laureáti Ceny Antonína Dvořáka získávají skleněnou plastiku violoncella navrženou akademickým architektem Jiřím Pelclem a vyrobenou sklářskou společností Moser.

Slavnostní předání Ceny Antonína Dvořáka za rok 2024

Datum & místo **9. prosince 2024, 19:00** • Španělský sál, Pražský hrad

Laureát **Barrie Kosky** – australský divadelní & operní režisér

Orchestr Prague Philharmonia

Dirigent Marc Albrecht

Sólisté K. Kněžíková, K. Mehrling, J. Vantuchová, P. Berger

Hosté Prezident ČR, zástupci vlády, diplomatický sbor

Přenos Přímý záznam ČT art (75 min) (ceskatelevize.cz)

Program slavnostního koncertu spojeného s předáním Ceny Antonína Dvořáka

- **Leoš Janáček:** *Příhody lišky Bystroušky* – předehra & duet Lišky a Lišáka
- **Antonín Dvořák:** *Biblické písně* (výběr) – Kněžíková, Vantuchová
- **Erich W. Korngold:** *Tote Stadt* – árie Marietty
- **George Gershwin:** *Porgy & Bess* – Summertime / It Ain't Necessarily So (ref. Koskyho inscenací)

Přínos a společenský ohlas

- **Mezinárodní přesah:** laureát z mimoevropského prostředí podtrhl univerzalitu Dvořákova odkazu.
- **Networking:** galavečer spojil přední hudební instituce (Komische Oper, Bayreuth, Covent Garden) s českými umělci.
- **Oborový dopad:** Kosky přislíbil režii nové inscenace *Symfonie č. 9* ve formě scénického oratoria s PKF v rámci festivalu Dvořákova Praha 2026.

Mediální reflexe

- **Česká televize:** premiéra záznamu 26. 12. 2024; sledovanost 158 000 diváků. (ceskatelevize.cz)
- **Tisk & online:** přes 120 článků (Divadlo.cz, Harmonie, Seznam Zprávy). (divadlo.cz)
- **Sociální sítě:** #CenaAntoninaDvoraka2024 dosáhl 1,8 mil. impresí během 48 hodin.

Mecanáši 2024 - nad 10 000 Kč - souhlas se zveřejněním

částka	kategorie	jméno	příjmení	GDPR - výroční zpráva
150 000,00 Kč	platina	Mojmír	Souček	ano
100 000,00 Kč	platina	Ivana	Juráňová	ano
100 000,00 Kč	platina	Marek	Janča	ano
100 000,00 Kč	platina		Architektonická a projekční kancelář CASUA	ano
100 000,00 Kč	platina	Irena	Valentová	ano
89 960,00 Kč	zlato		Galerie Cermak Eisenkraft	ano
75 000,00 Kč	zlato		Sokol, Novák, Trojan, Doleček a partneři, advokátní kancelář s.r.o.	ano
65 000,00 Kč	zlato	Zdeněk	Kulda	ano
65 000,00 Kč	zlato	Miroslav	Kalousek	ano
60 000,00 Kč	zlato	Aleš	Klaudy	ano
50 000,00 Kč	zlato	Vladimír	Bystrov	ano
50 000,00 Kč	zlato	Roman	Krejčík	ano
50 000,00 Kč	zlato	Ivo	Jančík	ano
50 000,00 Kč	zlato		Raiffeisen investiční společnost a.s.	ano
50 000,00 Kč	zlato	Vladimír	Dlouhý	ano
50 000,00 Kč	zlato	Karolina	Horáková	ano
50 000,00 Kč	zlato	Petr	Vácha	ano
50 000,00 Kč	zlato	Petr	Diviš	ano
50 000,00 Kč	zlato	Daniel	Adamka	ano
50 000,00 Kč	zlato		Glatzová & Co.	ano
50 000,00 Kč	stříbro	Petr	Pujman	ano
30 000,00 Kč	stříbro	Lenka	Davidková	ano
25 000,00 Kč	stříbro	Petr	Hrubý	ano
25 000,00 Kč	stříbro	Petr	Luňák	ano
25 000,00 Kč	stříbro		Moravia Systems a.s.	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Marek	Janča	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Daniela	Sochůrková	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Jiří	Zlatuška	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Linda K.	Sedláková	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Jaroslava	Kubátová	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Tereza	Šmrhová Kovács	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Dana	Mitchell	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Jan	Štěrbá	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Luboš	Veselý	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Martin	Hruška	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Aleš	Poděbrad	ano
20 000,00 Kč	stříbro		HKDW HOLASEK s.r.o.	ano
20 000,00 Kč	stříbro		Katarina a Vaško Kohlmayer	ano

20 000,00 Kč	stříbro	Josef	Novotný	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Pavel	Kotásek	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Ivana	Simonová	ano
20 000,00 Kč	stříbro	Ivana	Kranichová	ano
19 799,52 Kč	stříbro	Emilia	Chalandon	ano
10 393,33 Kč	stříbro	Emilia	Chalandon	ano
10 000,00 Kč	bronz	Martin	Poživil	ano
10 000,00 Kč	bronz	Stanislav	Bernard	ano
10 000,00 Kč	bronz	Luděk	Rychlý	ano
10 000,00 Kč	bronz	Tony	Khatskevich	ano
10 000,00 Kč	bronz	Radek	Pádr	ano
10 000,00 Kč	bronz	Jiří	Hrabovský	ano
10 000,00 Kč	bronz	Kateřina	Rysková	ano
10 000,00 Kč	bronz	Blanka	Suchánková	ano
10 000,00 Kč	bronz		AUDIT SERVIS, spol. s r.o.	ano
10 000,00 Kč	bronz	Markéta	Nezbedová	ano
10 000,00 Kč	bronz	Hanka	Toupalová	ano
10 000,00 Kč	bronz	Jiří	MEDICUS SERVICES s.r.o.	ano
10 000,00 Kč	bronz	Petr	Dvořák	ano
10 000,00 Kč	bronz	Jan	Ksandr	ano

SOUND NEW WORLD

Víte, že v hudbě existuje dvojice, která dokáže během jediné minuty převrátit Bachovu fugu v rapovou přestřelku, přidat k tomu citaci ze Star Wars, a přesto při tom nezapomenout zahrát dvacetičtyřtaktové pianissimo tak křehké, že by se na něj dalo psát husím brkem? Jmenují se **Alexej Igudesman a Hyung-ki Joo** a přijeli se svým **Limitless Orchestra** do Prahy s novým projektem **Sound New World**, vytvořeným na zakázku festivalu Dvořákova Praha. Zapomeňte na koncertní dress-code, dnes se bude oslavovat, ne složitě rozebírat. A jak duo samo říká: „*Nekonzertujeme, slavíme s naším publikem.*“

KDYŽ SE FISH-AND-CHIPS PROMĚNÍ V NEUTRONOVOU HVĚZDU HUMORU

Příběh začíná v anglickém Cobhamu, kde třináctiletý houslista **Aleksey Igudesman** a stejně starý klavírista **Hyung-ki Joo** bojují na internátu Yehudi Menuhina s typicky anglickým obědem. Porce fish-and-chips je veliká, soli moc, octa ještě víc a chlapci se rozhodnou, že jediný způsob, jak přežít, je obrátit jídlo v komediální číslo. Jeden začne napodobovat Paganiniho na příborový nůž, druhý Mozartovo „Rondo alla Turca“ na stolní vidličku. Kolem se sbíhají spolužáci, vzduchem létají poněkud mastné trojzvuky – a zrodí se přátelství, které o dvacet let později rozcupuje seriózní fasádu klasické scény.

V roce 2004, inspirováni odkazem **Victora Borgeho** a **Dudleyho Moora**, představují „A+H“ první velký program: houslové a klavírní gagy, okamžité parodie Vivaldiho, rapované cadenzy, do toho láskyplné poznámky typu „*Čím rychleji hraješ, tím méně lidí pozná chybu.*“ Publikum se válí smíchy a YouTube, který zrovna nabírá dech, spoléhá na první virální nákazu v klasickém ranku. Dnes mají klipy Igudesmana & Joo dohromady přes **50 milionů zhlédnutí** a dopad se počítá na celé generace školáků, kteří by jinak Bachův polyfonní labyrint považovali za museum piece.

OD CARNEGIE HALL PO STADION PRO OSMNÁCT TISÍC

Co se na videu tváří jako veselý úlet, to ve skutečnosti stojí na železné disciplíně. Proto si jejich show objednala **Newyorská filharmonie, Chicago Symphony, Los Angeles Philharmonic, Londýnská filharmonie i Tonhalle-Orchester Zürich**. Když Aleksey s Hyung-kim zjistili, že mohou publikum rozezpívat ve slavných sálech, zkusili něco vyššího: open-air vystoupení pro osmnáct tisíc lidí. Vypadalo to jako šílený nápad – housle a klavír na stadionu? Stačil ale první takt Rossiniho „Letícího čmeláka“ (přehráty na půlku tempa a dokončený beatboxem) a tisíce mobilních displejů se změnilly v moře hvězd. Klasika ještě nikdy netancovala do rytmu tak hlasitého smíchu.

A protože bláznivá energie přitahuje podobně naladěné duše, přidali se k nim i těžké váhy – **Joshua Bell, Janine Jansen, Gidon Kremer, Yuja Wang**. Igudesman a Joo natočili album **You Just Have to Laugh** s **Johnem Malkovichem**, do charitativního projektu pro UNICEF se zapojil sám **Sir Roger Moore (ano, ten Bond)**. A když Hans Zimmer hledal orchestrální nápad pro film, zavolał Aleksejovi.

MUSIC TRAVELER: APLIKACE, KTERÁ OTEVÍRÁ DVEŘE

Humor je jedna věc, praktická stránka druhá. Aleksey vytvořil aplikaci **Music Traveler**, která propojuje hudebníky s volnými sálky a zkušebnami po celém světě. Když se společností projížděl New York, přijel na schůzku i Billy Joel a nabídl Hyung-kimu, aby zaranžoval jeho sólové klavírní kusy. Výsledek? Nahrávka **Billy Joel – Fantasies & Delusions** vyletěla na první příčku Billboardu. Hans Zimmer se mezitím stal ambasadorem Music Traveleru a v nočních hovorech s Igudesmanem přišel na bláznivou myšlenku: **Limitless Orchestra**.

LIMITLESS ORCHESTRA: ORCHESTR, KTERÝ ZAPOMNĚL NA PULTÍKY

Představte si, že orchestr přijde na pódium bez notových pultů. Hráči se hýbou, občas tančí, občas rapují, jednou zahrají Mozartův Andante, aby ho vzápětí převlékli do salsy a nechali tympány zadunět v reggae of-beat. Limitless Orchestra je sestava z celého světa: brazilská perkusistka, rumunský cimbalista, finská houslistka, japonský beatboxer. Všichni virtuóзовé, všichni ochotní nechat starou školu v šatně a na pódiu vystavit nejen techniku, ale i sverepou radost.

Alexej vysvětluje: „*Co dělá orchestr neomezeným? Jediným limitem je vaše představivost.*“ Publikum se ocitá uprostřed barevné bouře světél, choreografie smyčců a filmového zvuku. A hlavně: stává se součástí hry. Limitless nehraje *pro* diváky, hraje *s* nimi. Zatáhnou vás do tleskání, zkusí vás naučit jeden indiánský motiv, který údajně inspiroval Dvořáka, a když se zdráháte, tak vám to alespoň mrknutím oka odpustí.

SOUND NEW WORLD: JAK SE POPRAT S NOVOSVĚTSKOU

Dnešní pražská premiéra **Sound New World** vznikla na zakázku festivalu. Někdo by čekal, že Igudesman & Joo přehrají Dvořákovu Devátou tak, jak ji znal Antonín, a k tomu přidají stand-up. Jenže tenhle duet dělá věci jinak. Nejprve rozebrali symfonii na atomy: české nápěvy, indiánské pentatoniky, americké spirituály, romantickou orchestraci. Pak je rozprášili po scéně a znovu složili do koláže. Ravelův „Scarbo“ vyšle na oběžnou dráhu ohňostroj perkusí a Haydnovo „Military Symphony“ (u nás známé jako „S úderem kotlů“) dostane možná rapovanou předeheru. Výsledek? Představa Beethovenových monumentů filtrovaných přes minimalismus Philippa Glasse – přitom pořád cítíte Dvořákovo rozšířené srdce, které bije stejným tempem jako rozhlasová znělka NASA, jež kdysi přehrávala Novosvětskou astronautům Apolla 11.

A kdybyste si mysleli, že to všechno je jen recese, vzpomeňte, kam až se Dvořákova Devátá dostala: zněla ve vysílačce Neila Armstronga, putuje na zlaté desce sond Voyager, občas vyběhne z reklamy na bankovní účet. V tomhle zvukovém chaosu naší doby je Sound New World povzbuzením a název zcela vystihuje podstatu věci: hudba je v dobrých rukou, když se jí chopí lidé, kteří ji milují natolik, že si s ní dovolí pohrát.

HAYDN, RAVEL, STRAUSS, ROSSINI... A ODVAHA ROZEBRAT MÝTY

Program se nezastaví jen u Dvořáka. „Surprising Haydn“ přesvědčí diváky, jak drzá byla pro 18. století myšlenka rozezvučet symfonii vojenskými údery. Ravelův „Scarbo“ z cyklu *Gaspard de la Nuit* se v rukou Limitless Orchestru rozsvítí laserovými glissandy; Johann Strauss

si možná oblékne salsový kabát a Rossiniho „Vilém Tell“ rozpoutá grand-prix temp. A nad tím vším visí skoro filozofická otázka: co kdyby Beethoven znal minimalismus? Igudesman a Joo prostě pošlou posluchačovu fantazii na výlet.

HUMOR JAKO METODA, DISCIPLÍNA JAKO ZÁKLAD

Úspěch Igudesmana a Joo není náhodný virál. Oba napsali přes **padesát publikací** pro nakladatelství Universal Edition a jejich skladby dnes hrají houslová dítka i profesionální kvarteta. Objednávky dostali od Pittsburgh Symphony, Düsseldorfer Symphoniker, vídeňských Symfoniků i New York Philharmonic. Když vedou mistrovské kurzy, první věta zní: „*Začneme vtípem, ale skončíme škálou.*“ Protože humor je metoda, disciplína základ. A mladí muzikanti je milují – najednou vidí, že perfektní intonace není nepřekonatelná zeď, ale trampolína k radosti.

NA CO SE PŘIPRAVIT, KDYŽ VEJDETE DO SÁLU

Možná dnes poprvé uvidíte houslistu, jak si při kadenci lehne na záda, nebo cellistku, která zahraje pizzicato a pak se otočí, aby publiku ukázala úsměv od ucha k uchu. Možná vám orchestr nabídne, abyste společně zapěli krátké „Ho-jo-ho!“ a vy nebudete vědět, jestli se smát, nebo zpívat. Klidně dělejte obojí. Limitless Orchestra nemívá pultíky a často ani pevná místa; hudebníci proudí mezi sebou, hudba proudí mezi námi. A jestli někdo v zadní řadě zvedne telefon, aby ten chaos natočil? Nesmí se to. Je to krádež nápadů a jedinečnosti. Je to úplně stejné, jako je krádež auta. Ale tady docela pochopitelný a přirozený reflex.

Až program skončí, zůstane ve vzduchu podobný pocit, jaký možná cítil Dvořák při premiéře Deváté: že svět se náhle zdá menší, ale hudba samotná je větší než kdy dřív. Pokud budete mít chuť sbalit si domů kousek toho nezvedeného štěstí, zkuste ve výtahu pohvízdat motiv z Larga – a přidat tón navíc, úplně falešně. Možná se zasmějete sami sobě. A možná je to přesně ta „sound new world“, o které dnešní večer vypráví: svět plný zvuků a odvahy, kde chyby nejsou škraloupem, ale startovní čárou improvizace.

Tak tedy – bez kravaty, ale

s hlavou vzhůru, uvolněnými rameny a srdcem naladěným na lehce bláznivou frekvenci.

Igudesman & Joo vás zvou na oslavu. Přijměte ji, protože občas je potřeba rozmontovat staré orchestrální varhany, aby se ukázalo, jak moc hudba patří všem – a kolik radosti se do ní vejde, když se člověk přestane bát, že se přeřekne.

MOZART Y MAMBO

Prague ⇄ Havana: Karibský vánek v hledišti pražské Nové spirály

Ocitáme se v Praze, ale z hloubi sálu už vane horký vzduch Karibiku. Než orchestr stihne první ladění, chceme si spíše připadat, jako bychom byli na střeše havanského paláce, kde to ještě voní po cukrové třtině a rezavé Chevrolety někde dole troubí do rytmu. Světla tu pálí jako tropické slunce, pódium se tetelí lehkým šumem konverzací – a v tom světle se ještě cosi mihotá: představa, že se slavný klasicista Wolfgang Amadeus potká se salsovými krůčky a rozhodně z toho nevyjde chladný akademik; spíš rozevlátý pán s námořnickým kloboukem, který místo usedlého „Meine Damen und Herren“ vykřikne „¡Azúcar!“. Kdyby si Mozart opravdu zajel na dovolenou do Havany, zřejmě by s nadšením poslouchal pouliční charangu i večerní jam u Malecónu, a možná by do své další symfonie nenápadně přimíchal synkopu clave. My dnes budeme svědky, jak se tahle fantazie přenáší do reality – minimálně na jeden krásný večer v Praze.

Sarah Willis – od berlínských žestů k salsové inspiraci

Za vše může hornistka Sarah Willis. Britsko-americká muzikantka, která už víc než dvaadvacet let sedí mezi žesti Berlínské filharmonie, patří k těm, kdo dokážou otrhat z hudebních tradic všechny prach. Její online pořad „Horn Challenge“ dovedl stovky tisíc diváků k žestové technice pomocí vtípků a virtuálních soubojů se slavnými kolegy; její rozhovory pro Digital Concert Hall Berlínských filharmoniků předávají energii orchestrální kuchyně způsobem, který baví i ty, kdo v životě neobraceli orchestrální part. Jenže kromě kamer a lesklých sálů má Sarah ještě jinou vášeň: tanec. „Vždycky jsem se styděla tančit,“ přiznává, „dokud jsem neobjevila kubánskou hudbu. Najednou se tělo chtělo hýbat samo.“

Proto si v roce 2017 koupila letenku do Havany. Chtěla strávit týden lekcemi salsy a mojít na střešních terasách, a hned poté se vrátit k práci na koncertu, který tehdy zkoušela se Simonem Rattlem. Jenže na procházce Starou Havanou se zastavila u malé bronzové sochy W. A. Mozarta, ukryté v arkádách Plaza Vieja. Vedle stál klarinetista s otřískaným pouzdem a zahlásil do větru: „Mozart by byl skvělý Kubánek.“ Byla to věta, která se Sarah zaryla do hlavy tak hluboko, že se jí celé odpoledne vracela s každým zábleskem slunce na dlažbě: co kdyby se tenhle rakouský génius opravdu nechal unést kubánským rytmem?

Havana Lyceum Orchestra & maestro Pepe: improvizace bez hranic

O dva dny později se program změnil: Sarah dostala pozvání vést mistrovskou lekci na konzervatoři **Amadeo Roldán**. Vejde do třídy, připravená na tři rozvrzané židle, a nahrne se dvacítkou studentů – se starými rohy polepenými leukoplasty i s bleskově novými čínskými modely. Zuřivě se hlásí a hraje se zápalem, který přehlásí prasklou vodní pumpu za oknem. V zemi, kde je notový papír luxus a náhradní ventil se shání týdny, se najednou Mozart rozezněl s elektrizující vitalitou. Z tohoto setkání vyklíčila spolupráce se souborem

Havana Lyceum Orchestra.

Těleso vzniklo v roce 2009 pod klenbami barokního paláce, kde se kdysi podepisovaly koloniální dekryty a dnes se lámou smyčce nad partiturami Mahlera. Zkouškové nádvoří má akustiku připomínající římský amfiteátr – hrana každého tónu odskakuje od omítek napůl opadaných a vrací se jako teplý vánek. Když praskne struna, vezme se telefonní kabel z nejbližší dřevě zdi a houslista hraje dál. Luxus i nouze vytvářejí paradoxní symbiózu, z níž roste upřímná vášeň.

Na dirigentském stupínku stojí **José Antonio Méndez Padrón**, pro přátele Pepe. Má dar proměnit každou nesnáz v herecké číslo: výpadek proudu? Nastává „black-out rehearsal“, kdy hrají všichni z paměti a koncertní mistr pro jistotu tahá taktovku z kapsy. Nota odfouknutá větrem? Improvizuje se. A když Sarah přijde s nápadem nacpat conga do Mozartova Allegra z Koncertu pro roh K 417, Pepe možná odpoví: „Když máme v krevním oběhu rum, zvládneme i Ronda.“

Charanga DNA: Egües, „Dos gardénias“ a arašídový vendor v mozartovském rytmu

Havana však nepřináší jen mladou energii, ale i pestrou hudební genealogii. Flétnista **Richard Egües**, přezdíváný *la flauta mágica*, kdysi proměnil obyčejné tancovačky v explozivní fiesty a přesvědčil svět, že flétna může řídit kapelu stejně suverénně jako trubka. Jeho hit „**El bodeguero**“ už půl století krouží mezi kontinenty – teď se jeho charangové DNA přelévá do dnešního večera, aby popíchlo Sarahin roh k jazykolamným kadencím.

Na úplně jiném pólu citlivosti stojí bolero „**Dos gardénias**“ pianistky **Isoliny Carrillo**. Zrodilo se v roce 1945 a jeho verše „dva květy pro tebe, dva pro mě“ voní romantikou starých fotografií. O padesát let později je znovu proslavil **Buena Vista Social Club** a písnička proklouzla playlisty milovníků jazzu, popu i filmů. Dnes večer vpluje do orchestrálního proudu tiše: klarinet naznačí téma, smyčce načrtnou akord, a roh – lehce podbarvený kubánským vibratem – naváže vlastní mozartovskou árii. Je to, jako kdyby se dvě řeky s odlišným odstínem vody spojily v ústí do jednoho moře: barvy se nejprve míchají a pak se stávají nedělitelnou novou kvalitou.

Třetím duchovním patronem je **Moisés Simons**, autor rumbového super-hitu „**El Manisero**“ (**The Peanut Vendor**). Od roku 1928 se prodalo přes milion kopií not tohoto jediného songu a v USA rozpoutal éru „rumbového šílenství“. Jeho volání pouličního prodáváče arašídů dnes zazní na konci večera – žongluje mezi rohem a saxofonem, stejně energické a lehce nasládlé jako sáček čerstvě pražených buráků posypaných skořicí.

Tleskni clave! Když publikum diriguje vlastní rytmus a padá kravata

Aby Mozart obstál v tomhle žánrovém karnevalu, dostal nová křídla od aranžérů. Houslistka **Jenny Peña Campo** působí jako koncertní mistryně Symfonického orchestru Gran Teatro de la Habana, přitom píše partitury na objednávku Rheingau Musik Festivalu či Orchestre de Paris. Pro dnešek připravila svižné **mambo-cadenzas**: roh se střídá se saxofonem v jakémisi hudebním „freestyle battle“, flétna střílí charangové výšlehy a smyčce drží tep s precizností švýcarského strojeku. Pianista **Jorge Aragón**, vyučený u hollywoodských velikánů Jamese Newtona Howarda a Alana Silvestriho, přidává filmový trailerový lesk – Mozart najednou voní popcornem, a přitom zůstává Mozartem.

Sarah se často rozhodne, že publikum nesmí zůstat jen na sedačkách. Otočí se do hlediště a naznačí gestem: dva rychlé údery dlaní, pauza, jeden dlouhý. To je **clave**, pulz kubánské hudby. Zkuste to – jakmile ruce sálu dopadnou synchronně, orchestr má pocit, že právě zlomil čtvrtou stěnu. Mozartova hudba, kdysi určená pro dvorskou zábavu, se vrací k původnímu smyslu: společenství, v němž posluchač není cizinec, ale spolutvůrce.

Festival **Dvořákova Praha** zařadil večer do řady **Bez kravaty**. Co začalo před lety jako snaha odlehčit klasice komentářem, vyrostlo v plnohodnotnou laboratoř koncertních možností. Mozart y Mambo jde ještě dál: nejenže zahazuje kravatu, ale rovnou bourá zábradlí mezi jevištěm a hledištěm. Rumba sukně se rozdávát nebudou – stačí odvaha nechat se vtáhnout.

CELLO DUELO

Dva violoncella, jeden klášter: Praha čeká na souboj strun

Anežský klášter zažil v osmi stoletích leccos – od gotických chorálů po barokní trylky – ale 17. září se jeho klenby naplní zvukem, jaký sem zatím nezavítal: dvě violoncella tváří v tvář, smyčce napjaté jako kordy a v publiku očekávání, zda první tón přijde zleva, nebo zprava. Festival Dvořákova Praha si pro neformální řadu **Bez kravaty** vypůjčil titul **Cello Duello – Cello na druhou**. A připravte se: duel dvou nástrojů tu neznamená krvavý souboj, ale přátelské špičkování, které vybičuje oba hráče k výkonům na hranici akrobatiky. Když rezonanční desky zaburácí unisono, zdá se, že gotické zdi kláštera dýchají s nimi – a nad Prahou se na chvilku usadí absolutní ticho, vyplněné jen napětím smyčců.

Kdo je Cello Duello? Práteleství z Lübecku proměněné v hudební šerm

Za názvem se skrývají dvě výrazné osobnosti evropské scény: **Jens Peter Maintz** a **Wolfgang Emanuel Schmidt**. Potkali se v devadesátých letech v Lübecku, v legendární třídě Davida Geringase, a už tam platilo nepsané pravidlo: kdo na konci mistrovské lekce zahraje Paganiniho „Mojžíše“ pro jedno violoncello, riskuje, že kolega přiskočí, přihodí druhý hlas a předvede, že dvě violoncella zvládnou trik dvojnásob lépe. Paganiniho Fantasie na Rossiniho motivy se tak stala prvním společným aranžmá – a Cello Duello bylo na světě.

Od té doby objeli spolu desítky festivalů: Kronberg, Amsterdam, Rutesheim, americký Piatigorsky Festival. Skladatelé jim věnovali dvojkonzerty (*House of Mirrors* Sorena Nils Eichberga nebo *Dr. Jekyll & Mr. Hyde* Enjotta Schneidera). Když se jich ptáte na rozdíl mezi sólovým recitálem a duellem, reagují úsměvem: „V sólu soupeříš s vlastní trémou, ve dvojici se navíc snažíš protivníka-kolegu přehrát... a to je mnohem zábavnější.“

Repertoár s ostřím: Haydnova zbroj, Paganiniho triky, Servaisův ohňostroj

Program – Haydn, Paganini, Weber, Servais, k tomu Offenbachovy i Rossiniho motivy – vypadá jako encyklopedie violoncellových vtípků. Jenže za každým číslem je promyšlená dramaturgie:

- * **Joseph Haydn: Dueta pro dvě violoncella (výběr)** – klasická elegance přešitá Maintzem a Schmidtem tak, aby první violoncello pádlovalo basem a druhé stavělo klenbu melodie. Souboj džentlmenů v paruce, kteří si nenápadně vyhrnuli rukávy.
- * **Niccolò Paganini: Variace na téma z Rossiniho Mojžíše** – legendární „Moses Fantasy“ pro jednu strunu G. Cello Duello rozseklo kus na dva hlasy, takže si mohou ping-pongovat nebezpečné flažolety a nádech připomíná sprint na 200 metrů.
- * **Carl Maria von Weber: Motivy z oper** – Weber sám cellové duo nenapsal; pánové si ho ušili z koncertantních árií, takže se orchestrální pompéznost scvrkne do těla dvou nástrojů a rozsvítí klášterní lodžii dramatickými modulacemi.
- * **Adrien-François Servais: Caprice na Rossiniho „Le Comte Ory“** – Servais býval Paganinim violoncella a jeho kapric připomíná ohňostroj: sforzata, ricochet, dvojhmaty, glissanda – ústupky se nedělají.
- * **Jacques Offenbach: Duetto originale** – ano, Offenbach byl nejdřív cellista. Jeho duet je bonbonek uvolněné galanterie, který po všech bitvách zavoní šampaňským.

Jako bonus se často vynoří Händel-Halvorsenova Passacaglia v jejich osobité cellové verzi: dva smyčce zapíší nekonečnou ostinatní linii, nad níž se objevují ornamenty ostré jako dírkovaná špička notového pultu.

Mistr humoru a virtuozy: co se děje, když se cellisté popichují

Maintz i Schmidt patří k nejvyhledávanějším pedagogům – u nás během festivalu vedou mistrovské kurzy. Na pódiu ale profesorštinu odkládají: na úvod se pošťuchují, který z nich drží lepší smyčec, pak si Schmidt sundá sako a odhalí tričko s nápisem „4 strings good, 6 strings bad“, což je narážka na Paganiniho houslový fan klub. Maintz kontruje tím, že hraje první frází pizzicatem levou rukou. Smích publika je kýžený doping: čím spontánněji reaguje hlediště, tím odvážnější jsou improvizální vsuvky. Dvě cello dokážou imitovat kontrabasový riff, houslový tryl i tamburínu, a když přijde na „přetahovanou“, hudebníci vystřelí stejnou pasáž unisono, aby v posledním taktu jeden vyskočil o oktávu výš a druhý o oktávu níž.

Stejně jako většina účinkujících v programové řadě Bez kravaty, i tahle dvojice zapojuje posluchače – žádné clave, ale třeba soutěž, kdo udrží nejdelší tichý potlesk po extrémně dlouhém flautando. Výsledkem je sál, který nevnímá noty jako kryptickou řeč, ale jako živé utkání.

Od masterclass k duelům: učení, které pálí jako kalafuna

Během festivalu vede Cello Duello celodenní workshop pro nastupující violoncellisty. Oba pánové bývají při svých lekcích velmi kreativní. Může se stát, že uchopí jednu lekci jaku hru na „Hraj a běž“, kdy studenti musí přecházet po jevišti a přitom udržet rytmickou ostinatu, aby pochopili, jak pevný základ potřebuje svoboda. Ta další část by třeba mohla být nazvána „Sympatie ricochet“, a v ní se učí, že odraz smyčce není jen technika, ale forma komunikace – sál slyší každé nervózní škobrtnutí. Kdo projde kurzem, odnáší si pocit, že virtuoza není zázrak, ale poctivě vydržená atletika prstů i mozku.

Na otázku, zda mezi sebou cítí soutěživost, odpovídá Maintz bez mrknutí oka: „Samozřejmě. Ale duel bez fair play není duel, je to bitka.“ Schmidt dodává: „Když kolega zahraje líp, je to nejlepší motivace. Příště ho přehraješ ty – nebo se aspoň o to poctivě pokusíš.“

Večer bez kravaty, se smyčcem v letu: jak se zapojujete vy

Cello Duello se perfektně hodí do festivalové linie **Bez kravaty**, která bourá formality. Jenže „bez kravaty“ tu není dress-code, ale mindset. Když se v roce 1777 hrály Haydnovy koncerty ve Vídeňském domě ředitele Esterházyho, pánové sice měli paruky, ale publikum tančilo mezi pulty. Cello Duello vrací hudbě tuhle původní pružnost: jestli vás po třetí variaci Paganiniho fantazie začnou svrbět dlaně, klidně tleskněte mimo takt – hudebníci to chytí a přerámují.

Koncert v Anežském klášteře trvá zhruba devadesát minut včetně pauzy. Druhé půli vévodí Servais a Offenbach, takže smyčce budou létat nízko a rosinový prach vytvoří v světlém kuželu demonstrativní mlhu. Posledním číslem bývá přídavek – třeba někdy i popová vypalovačka upravená v barokní variaci. Ať už padne cokoli, finiš má jedinou podmínku: smích i obdiv musí být slyšet stejně hlasitě.

Až budete odcházet historickou chodbou kláštera, naslouchejte doznívajícímu brumu dřevěných lavic; možná uslyšíte, jak si k sobě tiše broukají dvě staré violoncello desky, které se dnes poprvé po staletích setkaly v absolutní shodě. A jestli zahlédnete v odlesku skla duchovní siluetu Haydna, jak mrká na Paganiniho, věřte – to neklame zrak. Prostě jste byli svědky, jak hudba dvou století vstává z pultu a odvážným skokem přistává do roku 2025. Festina lente, říkali staří Římané: spěchej pomalu. Cellová smyčka běží maličko rychleji – a je to čistá radost.

PHILHARMONIX

Hudební koktejl Dunaje a Sprévy v srdci Dvořákovy Prahy

Divadlo X10 není typické koncertní sídlo: v betonovém podzemí, kde kdysi stával prvorepublikový biograf, dýchá industriální syrovost, již se mění vzduch, sotva spolkně první souzvuk. Když do něj vstoupí sedm hráčů z Berlínské a Vídeňské filharmonie, zavoní to místem a časem, které se nezastaví nad žádnou notou. Na vstupence stojí jen strohé „Philharmonix –

The Vienna Berlin Music Club“ a datum 7. září 2025, ale už u vrátnice dopadne do uší nenápadné varování: program se napíše až na pódiu a dvouhodinová vycházka hudební historií neuznává dress-code, občas ani zasedací pořádek. Rozsvítí se žárovky, někdo možná rozcinká skleničku a v okamžiku ticha těsně před prvním tónem by se dalo přísahat, že Paganini s Freddie Mercuryem právě uzavírají spiklenecké přátelství.

Sedm samurajů bez partitur

Noah Bendix-Balgley

Koncertní mistr Berlínské filharmonie; housle převrací z klezmeru do balkánského kolovratu jediným glissem.

Sebastian Gürtler

Rakouský hobojník humorného génia: valčík umí přelakovat rapovým pizzicatem a je autorem vlastní Dichtungspolky, která v programu X10 zazní jako světová premiéra „v domácím prostředí“.

Thilo Fechner

Viola — sběratel vintage kytar; někdy zahodí smyčec, popadne plektrum a zahraje violový power-riff, který by se neztratil na Glastonbury.

Stephan Koncz

Violoncello & aranžér, spodní struna zní jako hromosvod. Všechny tři festivalové kusy — Dvořákovu Humoresku, Ravelovu La Valse a Ravelovu La Valse — přešil právě on.

Ödön Rácz

Kontrabas, který slapuje, swinguje a udrží walking tak hluboký, že se beton X10 rozechvěje v rytmu Harlemu 1938.

Christoph Traxler

Pianista-polyglot: leva stride, prava ragtime, noha kastaněta. Když chce publikum zapojit, vysune stage-box a nechá někoho bouchat do víka klavíru.

Daniel Ottensamer

Klarinet & saxofon dýchá cirkulačně, takže devadesátisekundové pasáže odbude bez mrknutí a ještě počítá spoje vídeňského S-Bahnu.

Dohromady tvoří „club band“, v němž vládne hudební demokracie. Když kontrabas vykřikne nápad, sedm hvězd světových orchestrů beze slov změní kurz. Dokážou vzít Ravelovo noblesní valčíkové monstrum a vpíchnout do něj klezmerový vibrato, až se harmonické oblouky

Philharmonix vznikli na úplně jiném místě: v zadním boxu salcburské kavárny Tomaselli. Bylo po koncertě, šampaňské dávno vyprchalo a sedm filharmoniků se zasmálo představě, že by se Straussův valčík dal v polovině zlomit do klezmeru. Slovo dalo slovo, papírový ubrousek pohltit první náčrt a další léto už zkušebna na okraji Vídně duněla směsicí polky, jazzu a tanga. Dodnes se téhle zálibě říká „jukebox list“: v zákulisí visí seznam dvaceti či třiceti aranžmá, z nichž se krátce před oponou vybírá otvírák večera. Co bude dál, neurčuje dramaturg, ale publikum – tón potlesku, výdech smíchu, občasný výkřik radosti nebo shovívavé ticho, které samo naznačí, že se má zatočit do nostalgie.

Právě proto se septeto dokonale hodí do festivalové řady Bez kravaty na Dvořákově Praze. Tahle linie staví na tom, že klasika není porcelán z vitríny – je to těsto, které se musí hníst, když má chutnat čerstvě. A v roce, kdy festival slaví osmnácté narozeniny, se dramaturgie rozhodla dopřát Dvořákovu rodnému městu trochu vídeňského šumění a berlínského ostří. Člověk nemusí znát celý program, aby pochopil, jak se slavnostní atmosféra rozpouští v betonu X10: hřmotná laťovka v předsáli rezonuje, výčep vydává barytonové vrnění, a když se rozsvítí pomyslné projekční plátno s jediným slovem *Play*, všechno se na chvíli promění v laboratoř, kde se pod mikroskopem třpytí každá nota.

Žádná hierarchie, jen okamžitá dohoda: kontrabas naznačí riff, cello přitlačí, housle pokynou – a celé X10 pocítí, jak se betonová podlaha poddává společnému pulsu.

Program ve hvězdách (a přesto na papíře)

Oficiálně z Prahy zazní Dvořákova Humoreska, Ravelova La Valse a premiérově Gürtlerova polka. Ve skutečnosti to znamená jen tři pevné body v rozpadající se soustavě souhvězdí. Humoreska se v Konczově úpravě sveze do shuffle a pak do klezmeru, smyčcové glissando přeběhne mikrinterval, až harmonika zaklapne jako jazzový akord. Ravelova valčíková apokalypsa se zmenší do septeta; klavír rozporcuje orchestr, viola supluje fagot, publikum tleská místo bicích a kulturní dějiny Evropy se na pár minut zhustí do klubového wiru, který potáhne cigaretový kouř klarinetu. Gürtlerova Dichtungspolka vpálí ironii rovnou do žil: začne jako zlobivě 2/4, nabobtná do manouche-swingu, povyskočí do balkánského 7/8 a vrátí se jako prestissimo, které připomene bláznivý taneček v kabaretu Simpl.

Prostor Divadla X10 si tu mezitím hraje na další nástroj. Stěny polknou dozvuk a vrátí ho s mírnou ozvěnou, balkón může poskytnout útočiště houslistovi, který v některém z čísel vyleze po schodech a pošle klezmer publiku přímo nad hlavu. Ottensamer se odlepí od pódia, zanoří se mezi hosty a opře se o bar – zvedne saxofon a „Take the A-Train“ se rozlije jako sladký drink, který někdo omylem opepřil swingem. Pauza tu není přestávka, ale druhé dějství: kontrabas se stane didaktickou pomůckou a Rácz slappuje na dvousetletý nástroj; Fechner polemizuje, jestli by Dvořákova Serenáda vydržela reggaetonový beat; Traxler namíchá ambientní shuffle, nad nímž není slyšet ani objednávka vína. Kulisa se odsouvá, hudebníci i hosté dýchají jeden vzduch. To vše se může stát.

Pokaždé se ale potvrdí základní filozofie kapely: hudba není vitrina, ale tržiště. Chopin spojený s funkem, Mozart propletený s Queenem či Pachelbelův kánon se sambovou páteří nejsou výstřednosti, nýbrž připomínky, že taneční kořeny klasiky jsou dodnes živé. Když se mazurka z romantismu roztančí v karibském rytmu, nikdo se neuráží – jen se odhazují zbytečné škatulky.

Přestože dramaturgický plán slibuje konec v 21.50, nikdo nedokáže říct, kdy se skutečně utiší poslední nota. Možná, že technici již budou skládat kabely a kapela si zahraje pro radost.

Až budete odcházet směrem k noční zastávce tramvaje či metra, může se stát, že hlavou bude znít valčíková melodií přidušená basou swingu. V ten okamžik znějí Dunaj i Spréva najednou jako dvě přísady téhož koktejlu a zmizí obavy, jestli klasika patří na černý notový papír nebo do decibelů klubového repertoáru. Philharmonix nechávají za sebou víc než vzpomínku na koncert; otvírají kapsy fantazii, v nichž se hranice žánrů stírají tak samozřejmě, že rozpustí i pověstné kravaty publika. Sbírají nástroje, část honoráře posílají nadaci Superar, do sklenky cinkne poslední led a kapela se pousměje nad tím, jak důležité je nechat partituru dopsat tam, kde se křehká tma dotkne červeného nápisu *Play*.

Firma: Akademie klasické hudby, z.ú.
Identifikační číslo: 26725347
Právní forma: Ústav
Rozvahový den: 31. prosince 2024
Datum sestavení účetní závěrky: 27. června 2025

ROZVAHA
(v celých tisících Kč)

Označ.	AKTIVA	ř.	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k poslednímu dni účetního období
A.I.	I. Dlouhodobý nehmotný majetek celkem	002	72	72
2.	Software	004	72	72
A.IV.	Oprávky k dlouhodobému majetku celkem	029	- 72	- 72
2.	Oprávky k softwaru	031	- 72	- 72
B.	Krátkodobý majetek celkem	041	3 177	2 951
B.II.	Pohledávky celkem	052	1 830	2 175
1.	Odběratelé	053	1 725	1 471
5.	Ostatní pohledávky	057	0	20
10.	Daň z přidané hodnoty	062	12	492
17.	Jiné pohledávky	069	93	192
B.III.	Krátkodobý finanční majetek celkem	072	670	341
1.	Peněžní prostředky v pokladně	073	50	45
3.	Peněžní prostředky na účtech	075	620	296
B.IV.	Jiná aktiva celkem	081	676	435
1.	Náklady příštích období	082	676	435
	AKTIVA CELKEM	085	3 177	2 951

Označ.	PASIVA	ř.	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k poslednímu dni účetního období
A.	Vlastní zdroje celkem	86	- 1 446	- 4 321
Právní forma: Ústav	Jmění celkem	87	4 510	4 510
I.	Vlastní jmění	88	10	10
II.	Fondy	89	4 500	4 500
A.II.	Výsledek hospodaření celkem	91	- 5 956	- 8 831
1.	Účet výsledku hospodaření	92	- 686	- 2 875
3.	Nerozdělený zisk, neuhrazená ztráta minulých let	94	- 5 270	- 5 956
B.	Cizí zdroje celkem	95	4 623	7 272
B.III.	Krátkodobé závazky celkem	106	2 262	5 306
1.	Dodavatelé	107	248	373
4.	Ostatní závazky	110	1 519	4 232
5.	Zaměstnanci	111	249	270
7.	Závazky k institucím sociálního zabezpečení a veřejného zdravotního pojištění	113	141	157
8.	Daň z příjmu	114	75	136
9.	Ostatní přímé daně	115	31	37
11.	Ostatní daně a poplatky	117	0	101
B.IV.	Jiná pasiva celkem	130	2 361	1 966
1.	Výdaje příštích období	131	404	577
2.	Výnosy příštích období	132	1 957	1 389
	PASIVA CELKEM	134	3 177	2 951

Označení	TEXT	ř.	Činnosti		
			Hlavní činnost	Hospodářská činnost	Celkem
			5	6	7
I.	Spotřebované nákupy a nakupované služby	2	72 775	216	72 991
1.	Spotřeba materiálu, energie a ostatních neskladovatelných dodávek	3	110	0	110
4.	Náklady na cestovné	6	137	0	137
5.	Náklady na reprezentaci	7	4 342	0	4 342
6.	Ostatní služby	8	68 186	216	68 402
III.	Osobní náklady	13	5 498	0	5 498
10.	Mzdové náklady	14	4 101	0	4 101
11.	Zákonné sociální pojištění	15	1 386	0	1 386
13.	Zákonné sociální náklady	17	11	0	11
IV.	Daně a poplatky	19	2 496	0	2 496
15.	Daně a poplatky	20	2 496	0	2 496
V.	Ostatní náklady	21	1 275	0	1 275
18.	Nákladové úroky	24	45		45
19.	Kursově ztráty	25	893	0	893
21.	Manka a škody	27	316		316
22.	Jiné ostatní náklady	28	21	0	21
VIII.	Daň z příjmů	37	342		342
29.	Daň z příjmů	38	342		342
	Náklady celkem	39	82 386	216	82 602
I.	Provozní dotace	41	31 702	0	31 702
1.	Provozní dotace	42	31 702	0	31 702
II.	Přijaté příspěvky	43	15 539	0	15 539
3.	Přijaté příspěvky (dary)	45	15 539	0	15 539
III.	Tržby za vlastní výkony a za zboží	47	32 120	216	32 336
IV.	Ostatní výnosy	49	150		150
7.	Výnosové úroky	52	128		128
8.	Kursově zisky	53	22		22
	Výnosy celkem	62	79 511	216	79 727
C.	Hospodářský výsledek před zdaněním	63	- 2 533	0	- 2 533
D.	Hospodářský výsledek po zdanění	64	- 2 875	0	- 2 875

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha k účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2024
(v tisících Kč)

1.1. Charakteristika a hlavní aktivity

Vznik a charakteristika

Akademie klasické hudby, z.ú. (dále „Společnost“, „Zapsaný ústav“ nebo „z.ú.“) vznikla dne 27. listopadu 2002 zápisem do rejstříku obecně prospěšných společností vedeného Městským soudem v Praze.

Společnost je zřízena za účelem zajišťování následujících druhů obecně prospěšných služeb:

- propagace českého hudebního umění, zejména pořádání a udílení "CENY KLASICKÉ HUDBY" a jiných cen a ocenění,
- agenturní činnost v oblasti hudebního umění, kultury a cestovního ruchu,
- odborné poradenské činnosti v oblasti hudebního umění bez úplaty,
- šíření a popularizace kulturních hodnot s cílem podpořit cestovní ruch a rozvíjet kulturu ve všech oblastech,
- pěstování a šíření nových skladeb české a soudobé hudby,
- podpora mladých umělců a začínajících hudebníků a mládeže se zájmem o kulturu,
- propagace umělecky hodnotné hudby a kulturních hodnot s cílem podpořit cestovní ruch v České republice,
- propagace české klasické hudby a českých kulturních hodnot,
- Podpora přístupu znevýhodněných osob ve společnosti ke kulturním hodnotám.

Kromě obecně prospěšných služeb Společnost poskytuje tuto hospodářskou („doplňkovou“) činnost:

- agenturní činnost v oblasti kultury a umění,
- pořádání kulturních produkcí, zábav a provozování zařízení sloužících k zábavě,
- pořádání výstav, veletrhů, přehlídek, prodejních a obdobných akcí.

Zakladatel Společnosti

Zakladatelem Společnosti je právnická osoba DaDa, a.s., se sídlem Maiselova 25/4, 110 00 Praha 1, IČO: 256 97 846, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, Oddíl B, vložka 5573 (dále „Zakladatel“).

Majetkový vklad Zakladatele je tvořen peněžitým vkladem ve výši 10 000 Kč na účtu Společnosti.

Zdroje financování nutné k dosažení cílů určených statutem Společnost získává zejména ze sponzorských darů, příspěvků, dotací, veřejných sbírek, grantových programů, kulturně vzdělávacích a sportovních akcí, z vlastního jmění a ze zisku dosaženého provozováním hospodářských (doplňkových) činností.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha k účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2024
(v tisících Kč)

Sídlo Společnosti:

Maiselova 25/4
110 00 Praha 1
Česká republika

Identifikační číslo Společnosti:

267 25 347

Členové správní rady Společnosti k 31. prosinci 2024

Pavel Šafář
Jan Štěrba
Luboš Veselý

Společnost není společníkem s neomezeným ručením v žádné společnosti.

1.2. Současná ekonomická situace

Současná ekonomická situace zůstává nadále citlivá na geopolitický vývoj ve světě. Vliv na finanční a komoditní trhy, dodavatelské řetězce a klíčové makroekonomické ukazatele s dopadem na podnikání, jako jsou míra inflace, výše úrokových sazeb, volatilita měnových kurzů a další, je stále významný. Celkově lze zaznamenat významný nárůst cen u dodavatelských služeb při zachování jejich stávajícího objemu, podobný trend je patrný i v oblasti uměleckých honorářů, kde požadavky na jejich zvýšení jsou ze strany umělců a agentur argumentovány též zvyšováním cen služeb a nákladů spojených s přípravou uměleckých výkonů.

Vedení Společnosti zhodnotilo vliv současné ekonomické situace na její podnikání s následujícím závěrem:

Dále bude Společnost usilovat o ještě větší racionalizaci při vynakládání finančních prostředků, zejména pak v oblasti marketingu, kdy outdoorová reklama, která je nejméně efektivní částí ve vztahu ke konverzi na prodeje vstupenek promítající se do výnosů Společnosti, bude redukována či ve větším objemu řešena barterovými smlouvami s poskytovateli takových služeb. Společnost posílí své marketingové aktivity a přesune jejich těžiště do online prostředí, kde procento konverze do výnosů je neporovnatelně vyšší.

Společnosti se daří posilovat fundraisingové aktivity na úrovni jak korporátní, tak zejména v oblasti individuálních dárců, a tím průběžně vytváří jeden z nosných pilířů kofinancování aktivit Společnosti.

Společnost pracuje na redefinici komunikačního konceptu, který by měl oslovit širší veřejnost jako návštěvnický potenciál festivalu a klienty dalších aktivit společnosti.

Obsahově otevírá pro další roky (zejména od roku 2025) Společnost v rámci svých programových aktivit program i v méně formálních rámcích, aby upoutala pozornost publika, které ke klasické hudbě nemá formovaný vztah. Programový koncept může nabídnout atraktivnější obsah pro širší skupinu potenciálních klientů, kterým vyhovuje neformální sdílení kvalitního obsahu v rámci ideového záměru Společnosti. Nicméně základní charakteristika činnosti společnosti bude i nadále vedena

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha k účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2024
(v tisících Kč)

myšlenkou soustavné péče o životní odkaz Antonína Dvořáka, jehož jméno nepoužívá při svých aktivitách jako pouhý marketingový nástroj, ale promyšleně staví na jeho myšlenkách celý programový obsah veškerých aktivit Akademie klasické hudby.

2. Zásadní účetní postupy používané Společností

Účetní závěrka byla připravena na základě účetnictví vedeného v souladu se zákonem o účetnictví a příslušnými nařízeními a vyhláškami platnými v České republice.

Tato účetní závěrka je připravená v souladu s vyhláškou MF ČR č. 504/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání, a dle Českých účetních standardů číslo 401-414.

Účetním obdobím účetní jednotky je kalendářní rok 2024. Rozvahovým dnem, dle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, je 31. prosinec 2024.

Účetní závěrka je sestavena za předpokladu nepřetržitého trvání Společnosti.

Společnost je mikro účetní jednotkou s povinným auditem.

Výsledek hospodaření za rok 2023 byl upraven o částku 560 tis. Kč z titulu nákladu na daň z příjmů. Tato částka je považována za nevýznamnou.

2.1. Stanovení opravných položek a rezerv

Společnost stanoví opravné položky k pochybným pohledávkám na základě vlastní analýzy platební schopnosti svých zákazníků a věkové struktury pohledávek.

2.2. Přepočty cizích měn

Transakce prováděné v cizích měnách jsou přepočteny a zaúčtovány devizovým kurzem platným v den transakce.

Zůstatky peněžních aktiv, pohledávek a závazků vedených v cizích měnách byly přepočteny devizovým kurzem zveřejněným Českou národní bankou k rozvahovému dni. Všechny kurzové zisky a ztráty z přepočtu peněžních aktiv, pohledávek a závazků jsou účtovány do výkazu zisku a ztráty.

2.3. Daň z příjmů

Daň z příjmů za dané období se skládá ze splatné daně.

Splatná daň zahrnuje odhad daně vypočtený z daňového základu s použitím daňové sazby platné v první den účetního období a veškeré doměrky a vratky za minulá období.

2.4. Přijaté dary a dotace

Dotace a provozní dary poskytované na pokrytí nákladů Společnosti jsou účtovány přímo do výnosů.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha k účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2024
(v tisících Kč)

2.5. Účtování nákladů a výnosů

Výnosy a náklady se účtují časově rozlišené, tj. do období, s nímž věcně i časově souvisejí.

3. Zpracování účetních záznamů

Společnost využívá pro zpracování účetních záznamů externě poskytované služby společnosti Corporate Assistance, s.r.o.

Účetnictví je zpracováno elektronicky. Účetní záznamy jsou uschovány dle § 31 a 33 zákona č. 563/1991 Sb.

4. Pohledávky a závazky z obchodních vztahů

Krátkodobé pohledávky z obchodních vztahů činí 982 tis. Kč (2023: 1 725 tis. Kč), ze kterých 0 tis. Kč (2023: 0 tis. Kč) představují pohledávky po lhůtě splatnosti.

Krátkodobé závazky z obchodních vztahů činí 373 tis. Kč (2023: 248 tis. Kč), ze kterých nejsou žádné po lhůtě splatnosti (2023: 0 tis. Kč).

Na účtu výnosů příštích období jsou evidovány platby za zakoupené vstupenky na další ročník festivalu Dvořákova Praha 2025.

Na účtu ostatních závazků je přijatá půjčka od zakladatele DaDa a.s. v částce 4 232 tis. Kč. Půjčka byla splacena v roce 2025.

5. Vlastní zdroje

	Vlastní jmění	Fondy	Neuhrazená ztráta minulých let	Výsledek hospodaření	Celkem
Zůstatek k 1.1.2024	10	4 500	- 5 270	-686	-1 446
Rozdělení výsledku hospodaření z předcházejícího účetního období	0	0	-686	686	0
Výsledek hospodaření po zdanění za běžné účetní období	0	0	0	-2 875	-2 875
Zaokrouhlení			0		
Zůstatek k 31.12.2024	10	4 500	- 5 956	-2 875	-4 321

	Vlastní jmění	Fondy	Neuhrazená ztráta minulých let	Výsledek hospodaření	Celkem
Zůstatek k 1.1.2023	10	4 500	- 2 911	- 2 358	-759
Rozdělení výsledku hospodaření z předcházejícího účetního období	0	0	-2 358	2 358	0
Výsledek hospodaření po zdanění za běžné účetní období	0	0	0	-686	-686
Zaokrouhlení			-1		-1
Zůstatek k 31.12.2023	10	4 500	- 5 270	-686	-1 446

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha k účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2024
(v tisících Kč)

Zakladatel ústavu, společnost DaDa, a.s., vložil dne 7. října 2021 peněžitý vklad ve výši 3 500 tis. Kč do fondů Společnosti. Zakladatel dále vložil dne 19. listopadu 2021 peněžitý příspěvek do fondů společnosti ve výši 1 000 tis. Kč. Jedná se o tvorbu zdrojů účetní jednotky vytvořené na základě rozhodnutí oprávněného orgánu účetní jednotky (zakladatele).

6. Dohadné účty pasivní, budoucí a podmíněné závazky

Společnost neeviduje žádné další závazky, které by nebyly vykázány v rozvaze.
Společnost neeviduje žádné podmíněné závazky, které by k rozvahovému dni nebyly vykázány v rozvaze.

7. Přehled nákladů

Celkové náklady na hlavní činnost Společnosti k 31. prosinci 2024 činily 82 602 tis. Kč (2023: 68 491 tis. Kč). Z hospodářské činnosti plynuly k 31. prosinci 2024 náklady ve výši 216 tis. Kč (2023: 216 tis. Kč).

v tis. Kč.	2024	2022
Spotřebované nákupy	110	239
Služby	68 402	55 783
Náklady na cestovné	137	136
Osobní náklady	5 498	5 024
Daně a poplatky	2 496	2 717
Náklady na reprezentaci	4 342	3 049
Ostatní náklady	1 275	983
Daň z příjmů	342	560
Celkem	82 602	68 491

8. Přehled tržeb za vlastní výkony a za zboží

v tis. Kč	2024	2023
Výnosy z hlavní činnosti:		
Ostatní výnosy – reklama a propagace	16 284	12 018
Výnosy z prodeje vstupenek	15 836	14 087
Výnosy z hospodářské činnosti:		
Výnosy z pronájmu	216	216
Celkem	32 336	26 321

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha k účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2024
(v tisících Kč)

9. Přijaté příspěvky a provozní dotace

9.1. Přijaté provozní dotace:

Společnost obdržela v roce 2024 dotaci od Hlavního města Prahy ve výši 9 900 tis. Kč (2023: 8 000 tis. Kč). Tuto dotaci vyčerpala v plné výši a v řádné lhůtě stanovené pro použití dotace.

Společnost obdržela v roce 2024 v rámci dotačního programu Ministerstva kultury dotaci ve výši 21 297 tis. Kč (2023: 18 305 tis. Kč). Tuto dotaci vyčerpala v plné výši a v řádné lhůtě stanovené pro použití dotace.

Společnost obdržela v roce 2024 dotaci od Státního fondu kultury České republiky ve výši 120 tis. Kč (2023: 0 tis. Kč).

Společnost obdržela v roce 2024 dotaci od Městské části Praha 1, Česko německý fond, OSA ve výši 385 tis. Kč (2023: 40 tis. Kč).

9.2. Přijaté příspěvky:

Společnost obdržela v roce 2024 nadační příspěvek od Nadace Karel Komárek Family Foundation ve výši 10 000 tis. Kč (2023: 10 000 tis. Kč).

Společnost obdržela v roce 2024 příspěvky ve výši 5 539 tis. Kč (2023: 5 138 tis. Kč) od individuálních dárců.

10. Odměny a půjčky poskytnuté členům řídicích a kontrolních orgánů Společnosti

V roce 2024 měla správní rada 3 členy (2023: 3 členy).

Členství ve správní radě Společnosti je čestné, bez nároku na odměnu. V průběhu let 2024 ani 2023 nebyly uzavřeny žádné smlouvy, které by Společnost zavazovaly k vyplácení jakýchkoliv požitků v případě ukončení činnosti jednotlivých členů v řídicích a dozorčích orgánech Společnosti.

11. Účasti členů řídicích a kontrolních orgánů Společnosti v osobách, s nimiž Společnost uzavřela za vykazované období obchodní smlouvy nebo jiné smluvní vztahy

Ředitelem Společnosti je Robert Kolář, který je zároveň:

- členem správní rady Nadace Karel Komárek Family Foundation, se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o poskytnutí nadačního příspěvku;
- je předsedou představenstva společnosti DaDa, a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o spolupráci, Smlouvu o podnájmu prostor sloužících k podnikání;
- je členem dozorčí rady společnosti KKCG a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o zpracování mzdové evidence, Smlouvu o poskytování služeb v oblasti human resources, ICT Servisní smlouvu a Smlouvu o zpracování osobních údajů;
- je členem dozorčí rady společnosti SAZKA a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Příkazní smlouvu a také mezi společnostmi probíhaly transakce na základě přímých objednávek;

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha k účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2024
(v tisících Kč)

Člen správní rady Společnosti Pavel Šafář je zároveň:

- společníkem ve společnosti Šafář & Partners, s.r.o., advokátní kancelář, se kterou probíhaly transakce na základě objednávek o poskytování právních služeb;
- je jediným společníkem společnosti DaDa, a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o spolupráci.

12. Zaměstnanci a vedoucí pracovníci

Průměrný počet zaměstnanců a vedoucích pracovníků a osobní náklady za rok 2024 a 2023:

2024	Počet	Mzdové náklady	Náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	Sociální náklady
Zaměstnanci	4	3 204	1 203	11
Vedoucí pracovníci	1	897	183	0
Celkem	5	4 101	1 386	11
2023	Počet	Mzdové náklady	Náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	Sociální náklady
Zaměstnanci	4	3 205	1 083	12
Vedoucí pracovníci	1	541	183	0
Celkem	5	3 746	1 266	12

13. Daň z příjmů

Splatná daň z příjmů k 31. prosinci 2024 činila 342 tis. Kč (2023: 560 tis. Kč). K 31. prosinci 2024 činily zálohy na daň z příjmů 486 tis. Kč (2023: 486 tis.).

14. Informace o odměnách statutárním auditorům

Náklady na statutární audit za rok 2024 činí 2 tis. Kč (2023: 2 tis. Kč). Žádné další služby statutárním auditorem poskytnuty nebyly.

15. Ekonomická závislost

Společnost vykazuje k 31. prosinci 2024 záporný vlastní kapitál ve výši -4 321 tis. Kč (2023: -1 446 tis. Kč). Společnost je ekonomicky závislá na finanční podpoře zakladatele, společnosti DaDa, a.s., se sídlem Maiselova 37/23, Praha 1. Zakladatel, společnost DaDa, a.s. potvrdila, že má v úmyslu poskytovat finanční podporu alespoň po dobu následujících 12 měsíců od data sestavení účetní závěrky. Proto byla účetní závěrka Společnosti sestavena za předpokladu jejího časově neomezeného trvání.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha k účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2024
(v tisících Kč)

16. Následné události

K datu sestavení účetní závěrky nenastaly žádné následné události, které by ovlivnily účetní závěrku Společnosti k 31. prosinci 2024.

Sestaveno dne: 27. června 2025

Ing.
Robert
Kolář

Digitálně podepsal
Ing. Robert Kolář
Datum: 2025.06.27
09:36:44 +02'00'

Ing. Robert Kolář
Ředitel Společnosti

Zpráva nezávislého auditora

správní radě a zakladateli Akademie klasické hudby, z.ú.

Náš výrok

Podle našeho názoru účetní závěrka podává věrný a poctivý obraz finanční pozice Akademie klasické hudby, z.ú., se sídlem Maiselova 25/4, Staré Město, Praha 1 („Ústav“) k 31. prosinci 2024 a jeho finanční výkonnosti za rok končící 31. prosince 2024 v souladu s českými účetními předpisy.

Předmět auditu

Účetní závěrka Ústavu se skládá z:

- rozvahy k 31. prosinci 2024,
- výkazu zisku a ztráty za rok končící 31. prosince 2024, a
- přílohy účetní závěrky, která obsahuje významné informace o účetních metodách a další vysvětlující informace.

Základ pro výrok

Audit jsme provedli v souladu se zákonem o auditorech a auditorskými standardy Komory auditorů České republiky, kterými jsou Mezinárodní standardy auditu doplněné a upravené souvisejícími aplikačními doložkami (společně „auditorské předpisy“). Naše odpovědnost stanovená těmito předpisy je podrobněji popsána v oddílu Odpovědnost auditora za audit účetní závěrky.

Domníváme se, že důkazní informace, které jsme shromáždili, poskytují dostatečný a vhodný základ pro vyjádření našeho výroku.

Nezávislost

V souladu s Mezinárodním etickým kodexem pro auditory a účetní odborníky (včetně Mezinárodních standardů nezávislosti) vydaným Radou pro mezinárodní etické standardy účetních („kodex IESBA“) a přijatým Komorou auditorů České republiky a se zákonem o auditorech jsme na Nadaci nezávislí a splnili jsme i další etické povinnosti vyplývající z kodexu IESBA a ze zákona o auditorech.

Ostatní informace

Za ostatní informace odpovídá ředitel Ústavu. Jak je definováno v § 2 písm. b) zákona o auditorech, ostatními informacemi jsou informace uvedené ve výroční zprávě mimo účetní závěrku a naši zprávu auditora.

Náš výrok k účetní závěrce se k ostatním informacím nevztahuje. Přesto je součástí našich povinností souvisejících s auditem účetní závěrky seznámení se s ostatními informacemi a posouzení, zda ostatní informace nejsou ve významném nesouladu s účetní závěrkou či s našimi znalostmi o Ústavu získanými během auditu nebo zda se jinak tyto informace nejeví jako významně nesprávné. Také jsme posoudili, zda ostatní informace byly ve všech významných ohledech vypracovány v souladu s příslušnými právními předpisy. Tímto posouzením se rozumí, zda ostatní informace splňují požadavky právních předpisů na formální náležitosti i na postup vypracování ostatních informací v kontextu významnosti.

Na základě provedených postupů v průběhu našeho auditu, do míry, již dokážeme posoudit, jsou dle našeho názoru:

PricewaterhouseCoopers Audit, s.r.o., Hvězdova 1734/2c, 140 00 Praha 4, Česká republika
T: +420 251 151 111, www.pwc.com/cz

PricewaterhouseCoopers Audit, s.r.o., se sídlem Hvězdova 1734/2c, 140 00 Praha 4, IČ: 40765521, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 3637 a v seznamu auditorských společností u Komory auditorů České republiky pod evidenčním číslem 021.

- ostatní informace, které popisují skutečnosti, jež jsou též předmětem zobrazení v účetní závěrce, ve všech významných ohledech v souladu s účetní závěrkou a
- ostatní informace vypracované v souladu s právními předpisy.

Dále jsme povinni uvést, zda na základě poznatků a povědomí o Ústavu a o prostředí, v němž působí, k nimž jsme dospěli při provádění auditu, ostatní informace neobsahují významné nesprávnosti. Žádnou významnou nesprávnost jsme nezjistili.

Odpovědnost ředitele Ústavu za účetní závěrku

Ředitel Ústavu odpovídá za sestavení účetní závěrky podávající věrný a poctivý obraz v souladu s českými účetními předpisy, a za takový vnitřní kontrolní systém, který považuje za nezbytný pro sestavení účetní závěrky tak, aby neobsahovala významné nesprávnosti způsobené podvodem nebo chybou.

Při sestavování účetní závěrky je ředitel Ústavu povinen posoudit, zda je Ústav schopen nepřetržitě trvat, a pokud je to relevantní, popsat v příloze účetní závěrky záležitosti týkající se jeho nepřetržitého trvání a použití předpokladu nepřetržitého trvání při sestavení účetní závěrky, s výjimkou případů, kdy ředitel plánuje zrušení Ústavu nebo ukončení jeho činnosti, resp. kdy nemá jinou reálnou možnost než tak učinit.

Odpovědnost auditora za audit účetní závěrky

Naším cílem je získat přiměřenou jistotu, že účetní závěrka jako celek neobsahuje významnou nesprávnost způsobenou podvodem nebo chybou a vydat zprávu auditora obsahující náš výrok. Přiměřená míra jistoty je velká míra jistoty, nicméně není zárukou, že audit provedený v souladu s auditorskými předpisy ve všech případech v účetní závěrce odhalí případnou existující významnou nesprávnost. Nesprávnosti mohou vznikat v důsledku podvodů nebo chyb a považují se za významné, pokud lze reálně předpokládat, že by jednotlivě nebo v souhrnu mohly ovlivnit ekonomická rozhodnutí, která uživatelé účetní závěrky na jejím základě přijmou.

Při provádění auditu v souladu s auditorskými předpisy je naší povinností uplatňovat během celého auditu odborný úsudek a zachovávat profesní skepticismus. Dále je naší povinností:

- Identifikovat a vyhodnotit rizika významné nesprávnosti účetní závěrky způsobené podvodem nebo chybou, navrhnout a provést auditorské postupy reagující na tato rizika a získat dostatečné a vhodné důkazní informace, abychom na jejich základě mohli vyjádřit výrok. Riziko, že neodhalíme významnou nesprávnost, k níž došlo v důsledku podvodu, je větší než riziko neodhalení významné nesprávnosti způsobené chybou, protože součástí podvodu mohou být tajné dohody, falšování, úmyslná opomenutí, nepravdivá prohlášení nebo obcházení vnitřních kontrol.
- Seznámit se s vnitřním kontrolním systémem Ústavu relevantním pro audit v takovém rozsahu, abychom mohli navrhnout auditorské postupy vhodné s ohledem na dané okolnosti, nikoli abychom mohli vyjádřit názor na účinnost jeho vnitřního kontrolního systému.
- Posoudit vhodnost použitých účetních pravidel, přiměřenost provedených účetních odhadů a informace, které v této souvislosti ředitel Ústavu uvedl v příloze účetní závěrky.
- Posoudit vhodnost použití předpokladu nepřetržitého trvání při sestavení účetní závěrky ředitelem, a to, zda s ohledem na shromážděné důkazní informace existuje významná nejistota vyplývající z událostí nebo podmínek, které mohou významně zpochybnit schopnost Ústavu trvat nepřetržitě. Jestliže dojdeme k závěru, že taková významná nejistota existuje, je naší povinností upozornit v naší zprávě na informace uvedené v této souvislosti v příloze účetní závěrky, a pokud tyto informace nejsou dostatečné, vyjádřit modifikovaný výrok. Naše závěry týkající se schopnosti Ústavu trvat nepřetržitě vycházejí z důkazních informací, které jsme získali do data naší zprávy. Nicméně budoucí události nebo podmínky mohou vést k tomu, že Ústav ztratí schopnost trvat nepřetržitě.

- Vyhodnotit celkovou prezentaci, členění a obsah účetní závěrky, včetně přílohy, a dále to, zda účetní závěrka zobrazuje podkladové transakce a události způsobem, který vede k věrnému zobrazení.

Naší povinností je informovat osoby pověřené správou a řízením Ústavu mimo jiné o plánovaném rozsahu a načasování auditu a o významných zjištěních, která jsme v jeho průběhu učinili, včetně zjištěných významných nedostatků ve vnitřním kontrolním systému.

27. června 2025

PricewaterhouseCoopers Audit, s.r.o.
zastoupená ředitelem

Ing. Martin
Peterka

Digitally signed by
Ing. Martin Peterka
Date: 2025.06.27
13:27:00 +02'00'

Ing. Martin Peterka
statutární auditor, evidenční č. 2469